

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Kasım-Aralık 2015 Sayı: 46

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

1 Kasım seçimleri ile AKP yeniden tek başına hükümet vizesini aldı. 7 Haziran'dan bu yana geçen 5 ay içerisinde halka çektiemediğini bırakmayan AKP, bir kez daha mura-dına erdi!

Elbette bu AKP'nin başarısından ziyade, muhalefet partilerinin edilgen, pasif ve silik duruşlarının bir sonucuydu. Öyle ki, 7 Haziran'da AKP'nin oyları yüzde 40'a düşmüşken bunu değerlendiremediler. Dahası, AKP'nin her tür yasal dayanaktan yoksun bir şekilde 7 Haziran sonuçlarını hiçe saymasını ve 1 Kasım'da yeniden seçimi dayatmasını sessizce kabullendiler.

Erdoğan'ın "tekrar seçim" dayatması ile ne yapıp edip sandıktan AKP'yi çıkaracağı belliydi. Bunu başarmak için, tüm yöntemleri devreye soktular. Belli ki, hepsi birden ya da büyük çoğunluğu tuttu! Çünkü ne AKP kurmayları, ne AKP'li anket şirketleri ve yandaş medya, yüzde 49.5 gibi bir oranı tahmin edebildi.

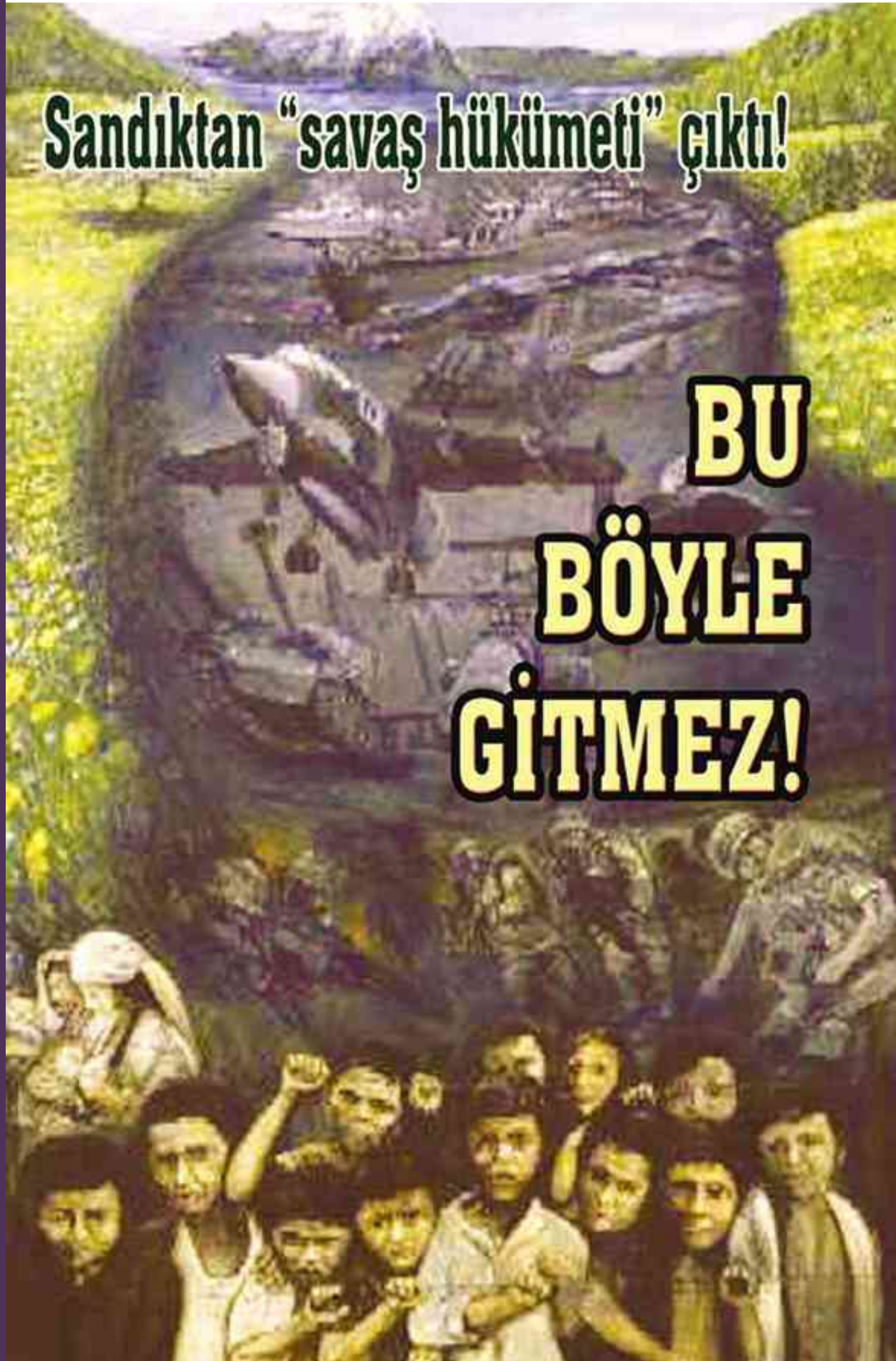
AKP daha önceki seçimlerde de kazanmak için çok şey yapmıştı. Fakat 1 Kasım seçimleri onun için "hayat-memat meselesi"ydi artık. Aksi halde tepetaklak gitmekle karşı karşıya kalacaklardı. Can havliyle asıldılar bu kez.

O yüzden 1 Kasım seçimlerini AKP'nin 13 yıldır girdiği diğer seçimlerden ayırmak gerekir. Baskı ve şiddetten, rüşvetle satın almaya, içte ve dışta savaşı tırmandırmaktan, her tür çeteyi ortalığa salmaya kadar her şeyi kullandılar. Ama bunların da yetmediğinin farkında olarak, daha fazla seçim hilesine başvurdular. Başka türlü 5 ayda -hem de halka yapmadıklarını bırakmadan- yüzde 9 oranında bir artış, mümkün değildi. Burjuva hukukta bile, ortaya sürülen deliller ve tanıkların ifadeleri "yaşamın doğal akışına aykırı" bulunduğunda, onlara itibar edilmez!

Sayfa 2'de sürüyor

Sandıktan "savaş hükümeti" çıktı!

BU BÖYLE GİTMEZ!

Sandıktan “savaş hükümeti” çıktı! BU BÖYLE GİTMEZ!

1 Kasım'da AKP'nin bu oy oranına ilişkin, hangi gerekçeler ileri sürülürse sürülsün ve ne kadar “anlamlandırma” çabasına girilirse girilsin, hiçbirine itibar edilmemelidir. Kuşkusuz her bir gerekçenin olumlu-olumsuz etkisi olmuştur, ancak yaşanan durumu açıklayamamaktadır. Kesin olan; AKP kurmaylarının basına sızdırılan toplantıda itiraf ettikleri gibi, gerçek oylarının yüzde 25 olduğudur. Bunun üzerindeki her oy, AKP'nin gayri-meşru yöntemlerle, hile-hurda ile elde ettiğiştir.

Elbette her seçimde anti-demokratik yöntemler, hileler olmuştur; fakat AKP döneminde ve son olarak 1 Kasım'daki kadar sistemli ve aleni olanı görülmemiştir. Ne ilginçtir ki, parlamentarist hayallerin en fazla pompalandığı dönem de, yine bu dönemdir. Ama 1 Kasım, bu hayallerin gerçeklerle parçalandığı, ayakların suya değdiği bir seçim olmuştur aynı zamanda. Sandıkla hiçbir şeyin değişmeyeceği çok net biçimde görülmüştür. Değerlendirilmesi koşuluyla 1 Kasım'ın tek kazancı da bu olacaktır.

Seçim sonuçlarını, Ortadoğu'da süren savaştan bağımsız düşünemeyiz elbette. Suriye'de Rusya'nın atağı ile savaşı büyütmekle karşı karşıya kalan ABD, bir kez daha AKP'nin “savaş hükümeti”ne dayanma ihtiyacı hissetti. CHP ya da HDP'li bir koalisyon ile Ortadoğu'daki savaşı sürdürmesi, hiç kolay değildir. Son yıllarda AKP ile bazı sıkıntılar yaşamış olsa da, içinde bulunan koşullarda “en elverişli” olanı yine odur.

Benzer bir durum AB emperyalistleri için de geçerlidir. AKP hükümeti, Avrupa'ya mülteci akınına göz yumarak, AB ülkelerini bir yerde kendisine muhtaç hale getirmiştir. 1 Kasım'dan hemen önce Merkel'in Türkiye'ye gelerek Davutoğlu ve Erdoğan'la görüşmesi, dünya kamuoyu tarafından da “AKP'ye destek” olarak değerlendirilmiştir.

AKP, bir elinde IŞİD, diğer elinde mülteci kozunu tutarak, ABD ve AB emperyalistlerini kendisine mecbur bırakmış ve bir kez daha “sifonu çekmeyin, bizi kullanın” demiştir.

20 Temmuz'dan bu yana AKP'nin savaşı tırmandırması, sadece “seçimlere endeksli” olarak değerlendirilemez. Öyle olsaydı, 1 Kasım'dan sonra bu politikayı terk etmesi gerekirdi. Oysa seçimlerden sonra da Kürt ilçelerinde “sokağa çıkma yasağı” devam ediyor. Diyarbakır'ın Silvan ilçesi günlerdir abluka altında. Hergün birden fazla kişi katlediliyor.

Keza üniversite öğrencilerinin YÖK protestoları, bu yıl çok daha büyük bir şiddetle bastırıldı. 15 Kasım'da Antalya'da toplanacak olan G-20

zirvesini protesto edecek olanlar için, şimdiden büyük önlemler alındığını, bir spor salonunun gözaltılara ayrıldığını duyuyoruz.

Suriye'deki savaşa aktif biçimde girmeye hazırlanan AKP hükümeti, Kürt halkı başta olmak üzere ezilen-sömürülen tüm kesimlerin direncini kırmak istiyor. Savaşa hazırlanan her devlet gibi “cephe gerisini” düzleme hedefi ile hareket ediyor. Onun içindir ki, faşist baskı ve terör azalmak bir yana daha da artacaktır. Bunu durdurmanın tek yolu, savaşa ve faşizme karşı güçlü bir halk hareketi yaratabilmektir.

Artan baskılar, arka arkaya patlayan bombalar, 5 ay içinde yaklaşık bin kişinin öldürülmesi ve bütün bunların üzerine binen 1 Kasım sonuçları, başta aydınlar olmak üzere pekçok kesimin üzerinde bir yılgınlık ve karamsarlık havası yarattı.

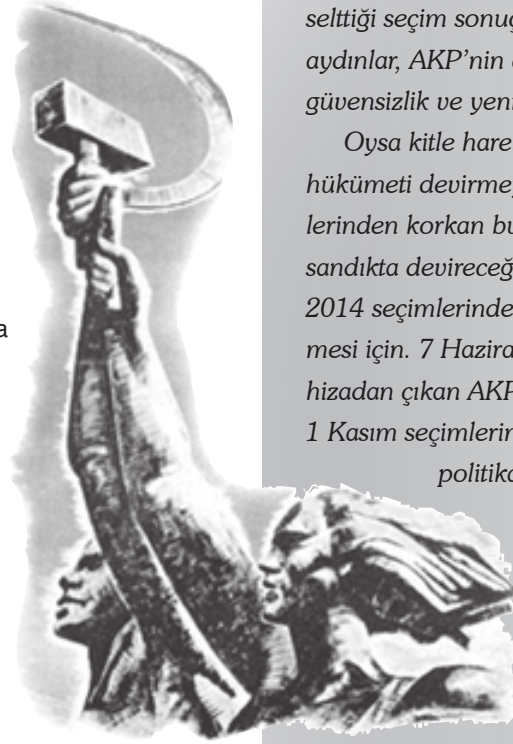
Kitlelere güvensiz, her şeyi emperyalistlerin planları ile açıklayan, faşist terör karşısında kabuğuna çekilen bu küçük-burjuva ruh hali ile ilk kez karşılaşmıyoruz. Ancak biliyoruz ki, bu böyle gitmez!

“Kılıçla iktidara gelinir, fakat onun üzerinde oturulmaz” denir. AKP'nin yeni “savaş hükümeti”nin de 2019 seçimlerine kadar, 4 yıl daha süreceğini varsayanlar yanılıyorlar. Her şeyi sınıf mücadelesi, güçler dengesi belirleyecektir.

Ankara katliamının ardından Mehmet Barlas gibi satılmış kalemler, “Türkiye Ortadoğu ülkesi, bunlara alışmalıyız” türünden yazılar yazdılar. Bir kez daha haykırıyoruz: Alışmayacağız!

12 Eylül faşizminin en karanlık günlerinde bile direnen ve gelecek günlere inancını asla yitirmeyen komünistler ve gerçek devrimciler, bugünün karanlık tablosunu da aydınlık bir bilinç ve direnme gücüyle yırtacaklar, kitlelere moral ve umut aşılayacaklardır!

Nasıl ki, Haziran ayaklanmasının patlayacağı anı kestirmek mümkün olmadıysa, “metal fırtınası”nın eseceği yer ve zaman bilinemediyse, yeni ayaklanmaların, işçi-emekçi direnişlerinin ne zaman patlayacağı bilinemez. Ancak kesin olan şudur ki, bunca zulme ve baskıya karşı, isyanlar, direnişler, ayaklanmalar kaçınılmaz. Bu tarihsel-nesnel bir gerçektir. Bize düşen, bu anlara hazırlıklı olmak ve onu sonuna kadar götürmektir.

Okurlara...

Merhaba,

Yine savaş çığırtkanlığı artmaya başladı. AKP hükümeti Suriye'yi işgal etmeye hazırlanıyor. Bir taraftan Kürt illerinde katliamları tırmandırırken, Silvan'da günlerce süren sokağa çıkma yasaklarıyla kitle üzerinde terör estirirken, diğer taraftan Suriye topraklarında kendine yer açmaya çalışıyor.

Hükümet bu pervasızlığı, asıl olarak hileyle yükselttiği seçim sonuçlarından alıyor. Bugün burjuva aydınlar, AKP'nin aldığı sonuçlar karşısında kitlelere güvensizlik ve yenilgi tohumları saçmaya çalışıyorlar.

Oysa kitle hareketi Gezi Ayaklanması sırasında bu hükümeti devirmeye çok yaklaştı; sokak eylemlerinden korkan burjuva aydınlar “sokakta değil, sandıkta devireceğiz” diye hareketi söndürdü. Mart 2014 seçimlerinde, cemaate güvendiler, AKP'yi devirmesi için. 7 Haziran seçimlerinde ABD'ye güvendiler; hizadan çıkan AKP'ye bir ders vereceğini düşünerek...

1 Kasım seçimlerinde Rusya'ya güvendiler; Suriye politikası nedeniyle AKP'nin cezalandırılacağını düşünerek...

Oysa hükümet devirmek için emperyalistlere değil, kitlelerin gücüne, sokak eylemlerine güvenmek gerekir. Kitleler hükümeti devirmeyi başaramadığında, emperyalistler bir biçimde

uzlaşma yollarını bulabilirler. Tıpkı en kritik anda Merkel'in gelerek AKP'ye destek çıkması gibi.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları, dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

46. Sayıda

3	1 Kasım seçimlerinin ardından
5	HDP'nin 5 ayı
6	“Oy ver değişsin” masalının sonu
8	“Eşit, özgür ve adil” bir seçim
9	Basından: Seçim hileleri üzerine
10	Soma madenci katliamının mahkemesi sürüyor
11	İnsanlık sürükleniyor
12	O anda... Bomba patladığında...
13	Adana'ya şehitlerin ışığı yayıldı
14	Saraylar saltanatlar çöker, kan susar bir gün
16	Grev bayrağı daha yukarı
17	Hükümet istifa etsin!
18	Nasıl iyileşeceğiz
19	“Travma”lar için “rehabilitasyon” mücadeledir
21	Cizre-Jitem davasında beraat rezaleti
22	“Saygın tutum”
23	İki büyük kadın şairi yitirdik
24	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
26	Suriye'ye Rusya'dan hayat aşısı

T

ürkiye tarihinde bir ilk gerçekleşti ve 5 ay içinde iki kez “genel seçim” yapıldı. Bu belki dünyada bile görülmemiş bir olaydı. Ama

bunu sadece AKP’ye bağlamak eksik ve yanlış olur. AKP’nin her tür keyfiyetine, dayatmasına boyuneğen muhalefet partilerinin de bunda payı vardır. Bu “başarı” hepsinindir. 1 Kasım seçimleri de bunun bir sonucudur.

Şimdi yine elbirliği ile 1 Kasım seçimlerini kutsuyorlar! AKP’nin yüzde 40’tan 49’a fırlayan oy oranını gerekçelendiriyorlar! 5 ay içinde yüzde 9’luk farkı açıklayabilmek için adeta kırk takla atıyorlar. Kimisi sözde bilimsel analizlerle “Türkiye halkının sosyolojisi”nden giriyor, psikolojisinden çıkıyor. Kimisi de “seçimi

MHP ve HDP’ye yarayacağı konusunda hemfikir olanlar, şimdi Bahçeli’nin “hayırcı tutumu”, “HDP’nin PKK ile arasına mesafe koymaması” gibi bayatlamış sözleri yineleyip duruyorlar.

Seçim sonuçlarına saygı duymak!?

Bunu yalnız burjuva kalemşorları yapsa, çok fazla yadırganmaz. Ancak **kendilerine sol, sosyalist, demokrat diyen pek çok kurum ve kişi de aynı koroya katıldı. Böylece hep birlikte seçim sonuçlarını akladılar!**

Muhalefet partilerinden düzen muhalifi kesimlere kadar birçok kişi, sözlerine şu klişeyle başlıyor: “Elbette seçim sonuçlarına saygı duyuyoruz!” Eleştirilerini sıralasa da illa ki bu sözü sarfetme gereği duyuyorlar. Neden? **Erdoğan ve AKP, 7**

kullanılıyorsa, onu kutsamak değil, yıkıp geçmek gerekir. Tarihte faşist diktatörlerin yıkılması da ancak bu şekilde olmuştur.

7 Haziran’dan 1 Kasım’a ne değişti?

AKP, ilk kez 7 Haziran seçimlerinde “tek başına hükümet” olamamıştı. Ortada yasal hiç bir neden yokken, 7 Haziran seçimlerini tanımadı. Koalisyon görüşmeleri ile aylarca kitleleri oyaladı. Diğer muhalefet partileri de buna ortak oldular.

Bu süre içinde faşist baskı ve terör arttırıldı. İŞİD çeteleriyle katliamlar yapıldı. Kürt halkına karşı savaş tırmandırıldı. “Özel güvenlik bölgeleri” ve sokağa çıkma yasakları ile ölüm kustular. Binlerce gözaltı ve tutuklama yapıldı. Paramilitar güçler HDP binalarına saldırdı, Kürt esnafların dükkanları ateşe verildi, Kürtçe konuştuğu için insanlar öldürüldü. Ankara’nın göbeğinde bombalar patladı. 5 ay içinde yaklaşık bin kişi yaşamını yitirdi.

Böylesi bir ortamda AKP “yeniden seçim”i dayattı. Ve “seçim hükümeti” adıyla AKP hükümetine devam edildi. Muhalefet partileri “yeniden seçim” dayatmasını kabul ettiği gibi, HDP “seçim hükümeti”ne bakan bile verdi.

1 Kasım seçimlerinin ardından muhalif partiler, seçimlerin “adil, eşit ve demokratik olmadığı”nı söylüyor ve bu durumdan yakınıyorlar. Yukarıda belirttiğimiz gibi, burjuva sistemde hiçbir seçim “adil, eşit ve demokratik” değildir. Ancak bazı dönemlerde bu durum had safhaya çıkar. 1 Kasım seçimleri ise, her yönden gayri-meşruydu, anti-demokratikti, kendi yasalarını bile çiğneyen keyfi bir dayatmaydı. Buna rağmen **HDP dahil hiçbir parti, bu koşullarda seçimlere gitmeyeceklerini söylemedi. “Adil, eşit, demokratik” olmadığı- nı söyledikleri seçimlere meşruiyet kazandırdılar.**

Şimdi deniyor ki, AKP halkı terörize ederek oylarını arttırdı! “Kurbanın kendi celladına sevdalanması” türü hikayeler anlatılıyor. Hiçbir zorba, halkın sevgisini kazanamaz. **Korkuyla verilen rızalar ise, zorbanın gücünden değil, ona karşı ciddi bir direnişin gösterilmemesinden kaynaklanır.** Onun için bir kez daha yineliyoruz ki, bu AKP’nin başarısı değil, onun her dayatmasına boyuneğen muhalefetin silikliğidir. Kitlelere güven vermeyen pasif ve edilgen tutumudur.

Seçim hileleri neden yok sayılıyor?

Tüm partilerin ortak hareket ettiği bir diğer konu, AKP’nin seçim hileleri üzerinde durmamaktır.

Düne kadar “AKP hükümette kalmak için her şeyi yapar” diyenler,

kazanmanın 10 sırrı” gibi çarpıcı manşetlerle herkesin bildiği “sır”ları, mistik bir havayla kitleye sunuyor. Meğerse AKP neleri başarmış, neleri?!

Aynı kişiler, seçimden bir gün önce AKP ve Erdoğan’ın yanlışlarını bir bir sıralamıştır. AKP’nin tek başına hükümet kuracak oyu asla alamayacağını söylemiştir. En sivrisi, AKP’nin bir-iki puan yükseleceğini belirtmiştir. Zaten AKP’li anket şirketleri de bu kadar abartabilişti.

Durum böylesine açıkken, şimdi AKP’deki yüzde 9 artışın “sırrı”na ermeye çalışıyorlar! Onu “anlamlandırma” yarışı içindeler. Tersten AKP 5 ay içinde yüzde 9 oy kaybetseydi, -ki bunun mantıki nedenleri çok daha fazladır- aynı kişiler bu kez AKP’yi yerden yere vuracaktı. Ve tabi “Türkiye halkının sosyolojisi, psikolojisi” de farklı yazılacaktı!

Sadece AKP için değil, CHP, MHP, HDP için de 1 Kasım seçimlerinde aldıkları söylenen oylara göre yorumlar yapılıyor. Tek kriter; YSK’nın açıkladığı seçim sonuçları! Her şey bu sonuçların prizmasından geçirilerek sunuluyor.

Örneğin CHP’nin seçim vaatlerini yere göğe sığdıramayanlar, Kılıçdaroğlu’nu “uzlaşmacı lider” olarak allayıp pullayanlar ve CHP’nin oylarını arttıracığını söyleyenler, seçimlerden sonra CHP’ye veryansın ediyor. Keza savasın şiddetlendiği dönemlerde Türk ve Kürt milliyetçiliğinin yükseleceği, bunun

Haziran sonuçlarına saygı duydu mu ki, siz 1 Kasım’a saygı duyuyorsunuz?

Bırakalım devrimci bir duruşu, burjuva anlamda bile muhalefet yapmıyorlar. **Bu seçimlere katılarak AKP’nin her tür dalaveresine göz yumdular çünkü. Avaz avaz kitleleri sandığa çağırdılar, AKP’yi sandıkta devireceklerini söylediler. Dolayısıyla 1 Kasım seçimlerinin sonuçlarından sorumluydular. O yüzden de itirazsız kabullendiler, dahası kitleleri de kabullendirmeye zorladılar.**

Peki halk bu sonuçları kabullenmek, “saygı duymak” zorunda mı?

Sadece bu sonuçlara değil, **burjuva sistemde hiçbir seçim sonucuna saygı duyulamaz! Çünkü bu sistemde seçimler, egemen sınıfların iktidarını pekiştirmek için yapılır.** Kitleler kendi istediği gibi yönetildiği yalanına inansın diye kullanılır. Her tür anti-demokratik yöntemle, yalan ve demagojiyle, baskı ve şiddetle kitleleri yönlendirmekle yetinmezler, gerektiğinde sandığa attığı oyu bile değiştirirler.

Unutulmamalı ki, **Hitler de girdiği tüm seçimleri kazanarak iktidara geldi ve konumunu pekiştirdi.** En son yüzde 53 oranında oy almıştı. Benzer bir durumu, Mussolini’den Franko’ya, Pinochet’ten Evren’e tüm faşist diktatörler için söyleyebiliriz. **Sandık, faşizmi aklamanın bir aracı olarak**

Erdoğan ve AKP, 7 Haziran sonuçlarına saygı duydu mu ki, siz 1 Kasım’a saygı duyuyorsunuz? CHP ve HDP, bu seçimlere katılarak AKP’nin her tür dalaveresine göz yumdu. Kitleleri sandığa çağırdılar, AKP’yi sandıkta devireceklerini söylediler. Dolayısıyla 1 Kasım seçimlerinin sonuçlarından sorumlular. O yüzden de itirazsız kabullendiler, dahası kitleleri de kabullendirmeye zorladılar. Oysa sadece bu sonuçlara değil, burjuva sistemde hiçbir seçim sonucuna saygı duyulamaz!

1 Kasım seçimlerinin ardından...

nedense bu “her şey”in içinde, AKP’nin oldukça ustalaştığı oy hırsızlıklarını, seçim hilelerini saymıyor. Ya da en fazla dil ucuyla lafını ediyor, ama üzerine gitmiyor.

Oysa AKP’nin 7 Haziran sonuçlarından sonra “yeniden seçim” derken, bu kez tek başına hükümet olabilmek için seçim hileleri de dahil olmak üzere her şeyi yapacağı baştan belliydi. **En başta, 2007 yılından itibaren uygulamaya sokulan SEÇSİS, hileli sonuçlarından dolayı sabıkalıydı.** O yüzden birçok ülkede yasaklanmıştı. Ama Türkiye’de halen bu sistem uygulanıyor. Bu sistemde, saniyenin yüzde biri gibi bir sürede rakamların değiştirildiği biliniyor.

Keza seçmen listelerinde oynamalar, birçok seçmeni silip yerine yeni seçmen eklemeler, küçük oy farkı olan yerlere seçmen kaydırma vb. her tür seçim hilesinin 1 Kasım öncesinde de yapıldığı gözlenmişti. Aynı şekilde polislerin birden fazla yerde oy kullanmaları, bu kez çok daha yaygın ve aleni bir hal aldı.

Diğer yandan 1 Kasım seçim sonuçları, öncekilerden çok daha hızlı biçimde kesinleşti. Öyle ki, iki saat içinde sandıkların yüzde 90’ı açılmış olarak televizyon ekranlarına yansırken, İstanbul’un birçok ilçesinde sandık görevlileri, daha tutanakları teslim etmediklerini söylüyordu. **Ankara’daki katliamda 3 gün boyunca ölenleri saymayı başaramayan devlet, 50 milyon kişinin oylarını 2 saat içinde saymıştı!**

Seçim hilelerine dair söylenecek daha çok söz, çok delil var. Bunların bazıları medyaya da yansdı. Seçimlerden sonra gerek HDP’li gerekse CHP’li milletvekili adaylarından itirazlar geldi. Seçim hilesi yapıldığına dair kanıtlar ortaya sürdüler, il seçim kurullarına ve YSK’ya başvurular yaptılar.

Fakat parti genel merkezleri bunlarla ilgilenmiyor. Zaten **HDP, 1 Kasım günü, eşbaşkanlarıyla kameraların karşısına geçip, seçim sonuçlarını kabullendiklerini duyuran ilk parti oldu.** Ardından Kılıçdaroğlu, “seçim sonuçlarına saygılıyız”la başlayan konuşmasını yaptı.

Her iki parti de bu sonuçlara tepki duyan kitleleri, zaman geçirmeksizin yatıştırma çabasına girdiler. Öfkenin sokağa taşmasını önleyen itfaiyeci rolünü üstlendiler. Çünkü seçimlerde kitlelerin ilk andaki öfkesinin eyleme dönüşmesini durdurmak, sistem açısından çok önemliydi.

Sonrasında yapılan itirazlar, nasıl olsa “yargı süreci” denilerek oyalanıyor ve hasıraltı edilebiliyordu. Davutoğlu’nun bile konuşmasına “kimse yenilmedi, hepimiz kazandık” diye başlaması, Erdoğan’ın seçim sonrası “balkon konuşmaları”nın hep daha yumuşak olması, kitlelerin öfkesini yatıştırmak içindir.

Bu tabloya 1 Kasım seçimlerinde “Oy ve ötesi” gibi liberal burjuva topluluklar da eklendi. Elindeki seçim hilelerini tam da gerekli olan zamanda, seçim akşamı değil de, ertesi gün açıklayacağını duyurarak, AKP’ye nefes aldırdı. Ertesi gün ise “hileler, seçim sonuçlarını etkileyecek boyutta değil” diyerek, sistemi iyice rahatlatmış. **Birçok yerde AKP’nin engellemeleriyle karşılaştığı halde, buna karşı ciddi bir tavır göstermeyen “Oy ve ötesi” hem parlamentoya umudunu pompalama, hem de seçim hilelerini aklama gibi uğursuz rolü başarıyla yerine getirdi.**

Kısacası, faşizmin suçlarını örtme görevi, her zaman olduğu gibi yine sosyal-demokratlara, liberallerle, reformistlere düştü!

Şimdi ne olacak?

AKP’nin yeniden tek başına hükümet olması, büyük bir şaşkınlık ve hayal kırıklığı yarattı. Ardından korku ve panik havası yayıldı. Bu tür durumlarda her zaman olduğu gibi ilk fire aydınlardan geldi. Gazetede yazmayı-televizyonda program yapmayı bıraktığını söyleyenlerden, ülkeyi terkettiğini açıklayanlara kadar birçok gazeteci-yazar, “benden bu kadar” diyerek havlu attı. Aziz Nesin’in, halkın çoğunluğunun aptal olduğuna dair sözleri yeniden prim yaptı. “Bu halk adam olmaz” diyenlerin sesi yükselmeye başladı.

Kısacası Haziran direnişiyle kırılan kitlelere güvensizlik, 1 Kasım’la yeniden hortladı. AKP’nin son 5 ay içinde yaptıkları sıralanarak, yüzde 49 ile bundan sonra çok daha kötü olacağına dair korku senaryoları ortalığı kapladı. Her şeyi egemenlerin belirleyeceğini düşünen küçük-burjuva ruh hali baskın hale geldi. Öyle ki, **Demirtaş bile, 1 Kasım akşamı yaptığı konuşmada, “2019 seçimlerine hazırlanmak gerektiği”nden bahsetti. Sanki 4 yıl boyunca hiç seçim yapılmayacak ve bu süre**

zarfında AKP tek başına hükümette kalabilecekmış gibi!..

Bu, sınıf mücadelesini, halkın gücünü dikkate almayan, halka güvenmeyen bir bakışaçısıdır. Elbette AKP hükümeti, baskı ve şiddeti daha da arttırabilir. Zaten seçimlerden sonra hem Kürdistan’da sokağa çıkma yasakları ve katliamlar sürüyor, hem de Türkiye’de en küçük hak alma mücadelesine vahşice saldırıyorlar. YÖK’e karşı yapılan eylemlerde bunu çok net gördük. İddia edildiği gibi **faşist saldırganlık, sadece seçimleri kazanmak için artırılmadı. Savaşa girmeye hazırlanan her devlet gibi, önce “cephe gerisi”ni bastırma güdüsüyle hareket ediyorlar.**

İç ve dış koşullar faşizmin saldırganlığının daha da artacağını gösteriyor. Bu madalyonun bir yüzüdür. Diğer yüzünde ise, işçi ve emekçilerin bu duruma göstereceği reaksiyon var. Kürt halkının bitmeyen direnişi, gençliğin kabına sığmayan dinamizmi var. Kısacası halkın biriken öfkesinin ne zaman ve nasıl patlayacağını kimse bilemez. AKP’nin geleceği de dahil olmak üzere, Türkiye’deki gelişmeleri bu güçler dengesi belirleyecektir.

1 Kasım seçimlerini ardından “şimdi ne olacak” sorusunun yanıtı da buradadır. Komünist ve devrimciler, seçimlerin çözüm olmayacağını, kurtuluşun sandıktan değil, sokaktan geçtiğini yıllardır söylüyorlar. 1 Kasım seçimleri bu gerçeği pratik olarak da bir kez daha teyit etti. **1 Kasım, son yıllarda artan parlamentarist hayallerin nasıl bir hüsrana yol açtığını ortaya koydu.**

Burjuva kurumlarına değil, kitlelerin gücüne güvenerek sınıf mücadelesini yükseltmekten başka çare yoktur. Şimdi kitleleri kendi deneyimleriyle eğiterek, daha örgütlü ve birleşik mücadeleyi örme zamanıdır.

Masallar ve gerçekler

1- 7 Haziran’dan bu yana seçimlerde ne kadar çok kişi oy kullanırsa, AKP’nin o oranda gerileyeceği propaganda edildi. Oy kullanmayanların daha çok sol, sosyalist kesimler olduğu, bunun da AKP’nin işine yaradığı söylendi. Ve 1 Kasım’da oy oranı 7 Haziran’a göre bile artarak yüzde 87’ye ulaştı. Buna rağmen AKP 7 Haziran’ın çok üzerinde bir oy alarak yine tek başına hükümet kuracak bir oranı yakaladı.

2- HDP barajı aşarsa, AKP’nin asla tek başına hükümet kuramayacağı söylendi. Adeta kuyumcu terazisi ile ince ince hesaplar yapılarak AKP’nin düşmesinin tek koşulunun, HDP’nin meclise girmesi olduğu iddia edildi. Aynı şekilde meclis 4 partili olursa, AKP’nin tek başına hükümet kuracak oya ulaşamayacağı söylendi. Bunun için de HDP’nin mutlaka parti olarak mecliste bulunması gerekiyordu! Bu yüzden yıllardır CHP’ye oy verenler bile HDP’ye verdiler. Dahası,

hayatında hiç sandığa gitmemiş olanlar, HDP için oy kullandı. Ama HDP 1 Kasım’da barajı aştığı ve meclise 4 parti girdiği halde, AKP yine tek başına hükümet oldu.

3- Hepsinden önemlisi “bir oy herşeyi değiştirir!”, “bir oy!”, “mutlaka oyunu kullan!” propagandasının kulakları sağır edercesine kullanılmasıydı. Gazetecisi, yazarı, sanatçısı, aydını “bir oy” klipleri çeken ile, toplum üzerinde büyük bir baskı kurdular. Sandığa gitmemek büyük bir suç, gitmeyenler hainmiş gibi davranıldı. Bu kesim son derece sınırlı olduğu halde, AKP’yi alt edememenin tek sorumluları onlarmış gibi gösterildi. Kaldı ki devrimci kesimler büyük oranda zaten HDP’nin içindeydi veya onu destekliyordu. Ama cılız ve zayıf da olsa farklı bir sesin duyulmasına tahammülleri yoktu. Sonuçta 1 Kasım’da Türkiye tarihinin en geniş katılımlı seçimleri gerçekleşti. HDP biraz geriletilerek meclise sokuldu. Ama AKP yine açık ara birinci partiydi ve tek başına hükümetti! Bırakalım “bir oyla her şeyi değiştirme”yi, bir tek şeyi, AKP’yi geriletmeyi bile başarmak mümkün değildi!

HDP'nin seçimlerde yaşadığı oy kaybı, seçim sonuçlarının en çok tartışılan noktalarından biri. Genel eğilim, HDP'nin "Kürt oylarını çantada keklik gördüğü", yanısıra "PKK'nin yükselttiği savaşın HDP'ye zarar verdiği" başlıklarında yoğunlaşıyor.

Seçim sonuçlarının gerçek rakamlar olmadığını, AKP'nin seçim hileleriyle, bütün verilerin altüst olduğunu bir kez daha belirtelim. Bu nedenle, HDP'nin aldığı seçim yenilgisini rakamlar üzerinden konuşmayı doğru bulmuyoruz.

Ancak geçen 5 ay boyunca, HDP'nin hileyle kaybettiği oylardan daha ciddi bir sorun ortaya çıkmıştır. Bu süre içinde, HDP seçmeninin güven ve bağlılığı sarsılmıştır. Bu sarsılma, ortaya çıkan rakamlardan daha önemlidir ve üzerinde durulmalıdır.

HDP, Kürt hareketinin "Türkiyelileşme" hedefi ile siyaset sahnesine giren bir partidir. Asıl amacı, Türkiye'deki devrimci-demokrat kesimleri Kürt hareketinin çekim alanına dahil etmek, siyasal etkisini bu kesimler üzerinde arttırmaktır. Yanısıra, Kürt hareketinin parlamentoda gücünü büyütmek, Türkiye devrimci-demokrat hareketini de kendisine yedekleyebilmektir.

HDP, bu kuruluş amacı doğrultusunda çok hızlı biçimde yol aldı. Devrimci-demokrat parti ve grupların önemli bir kesimini çatısına ya da etki alanına almayı başardı. Dahası, en "boykotçu" devrimci yapıları bile, "parlamentodan yararlanmak" adına reformist mücadele ve siyaset çizgisine çekmede önemli adımlar attı.

Ancak bu süreç, Kürt hareketinin kendi içinde belli çatlaklar da oluşturdu. 7 Haziran ile 1 Kasım arasında, bu çok daha somut biçimde gözler önüne serildi.

Birincisi; HDP ile Kürt halkının eylemi arasında bir mesafe oluştu. 7 Haziran öncesinde, Kürt hareketinin parlamento mücadelesi, Kürt kitle hareketinin bir parçası olarak yürütülüyordu. **Militan bir kitle tabanına, direnişçi bir geleneğe sahip olan Kürt milletvekilleri, Kürt halkının eyleminin de parçasıydı. 7 Haziran sonrasında bu ilişkinin bozulması için bütün unsurlar devreye sokuldu.**

Seçimler öncesinde saz çalan, Adalar'da gezen, "iyi çocuk Demirtaş" imajı oluşturulmuştu. **Seçimlerden sonra, devlet Demirtaş'ın üzerinde adeta sopa salladı. Kürt halkına dönük saldırılara karşı militan açıklamalar ya da eylem çağrıları yapması engellendi.** Kobane için 6-7 Ekim 2014 tarihinde Demirtaş'ın yaptığı çağrılar sonucunda kitlelerin sokaklara dökülmesi, sürekli olarak hatırlatıldı. Ve bu durum Demoklesin Kılıcı gibi başının üzerinde duran bir tehdit unsuruna dönüştürüldü.

HDP içindeki liberal burjuva kimlikli yeni milletvekilleri ve yeni kadrolar, bu basıncın önemli bir ayağını oluşturuyordu. Devletin dışarıdan tehditle yaptığı baskıyı, HDP içindeki burjuva aydınlar diplomasi ile sürdürdüler. **HDP ve Demirtaş'ın militan eylemlerden uzak durması için tam bir kuşatma oluşturuldu.**

Hem devletin hem HDP içindeki "Türkiyeli" burjuva aydınların bu basıncı, HDP'nin eylem ve mücadele çizgisinin 7 Haziran'dan itibaren hızla inişe geçmesine neden oldu. **En önemli olaylarda bile, HDP'den beklenmeyecek derecede bir tavırsızlık, eylemsizlik ve hatta pasifizm gelişti.** 5 ayda yaşanan eylemlere bakalım.

HDP'nin 5 ayı

Bu sürecin başlangıç noktası belki de **5 Haziran Diyarbakır mitinginde patlayan bombaların** ardından Demirtaş'ın, "hesabı sandıkta soracağız" açıklaması ile kitleleri yatıştırması oldu.

Seçim zaferi ortaya çıktığında "kutlama yapmaya çağız" diyerek, Kürt halkının sokağa çıkması engellendi ve sevinci kursağında bırakıldı.

Suruç katliamına karşı tepki, cenazelerin kaldırılması ile sınırlandırıldı ve adeta Suruç gündemin gerisine itildi. Ve aslında, Suruç karşısında etkili bir karşı duruş geliştirilmediği için, Ankara mitingi de aynı şekilde bir katliamla durduruldu.

Üstelik **Ankara katliamının** ardından görkemli toplu cenaze törenleri yapılmadı, protesto mitingleri düzenlenmesi önerileri "yeni katliamlar olmasın" bahanesiyle geri çevrildi.

En büyük hata ise, Kürt halkına dönük vahşi saldırılar karşısında ortaya çıkan sessizlik oldu. Kürt il ve ilçelerinde "özel güvenli bölgeler" ve "sokağa çıkma yasağı" ilan edilerek doğrudan katliamlar gerçekleştirildi. Bölge halkı bu ağır saldırı ve vahşi teröre karşı militanca direnirken, HDP üç-beş basın açıklaması dışında somut bir tepki göstermedi. Partinin birkaç kadrosu canını dişine takarak halkın yanında olmaya çalışırken, HDP genel olarak duyarsız ve ilgisiz kaldı.

Cizre, bu saldırıların ve duyarsızlığın doruk noktasıydı. Buzdolabındaki cenazeler, 35 günlük bebeklerin katledilmesi gibi haberle ayyuka çıkmasına rağmen, 6 gün boyunca HDP harekete geçmedi. **6. günden itibaren başlattığı hareket ise, oldukça silik ve etkisizdi.** HDP bu tutumunu "kitleleri sokağa dökseydik katliam olurdu" diye açıklamaya çalıştı. Ama **birincisi, kitleler Kürdistan'da zaten katledilmekteydi;** geri çekilmek katliamı durdurmaz, artırır, öyle de oldu. **İkincisi, kitlelerin katılmadığı legal-meşru eylem biçimleri de yapılmadı.** 80 milletvekiliyle Saray'ın önünde oturma eylemi gerçekleştirmek, Avrupa'dan Sınır Tanımayan Doktorlar başta olmak üzere kurumları harekete geçirmek vb. sayısız yöntem kullanabilirdi. Kanada'dan Japonya'ya kadar dünyanın dört bir yanında örgütlenmesi, pek çok emperyalist ülkede temsilciliği olan bir partinin, kendi halkına dönük saldırılar karşısında bu edilgenliği, herhangi bir

bahaneyle örtülebilecek düzeyde değildi.

7 Haziran'dan itibaren, giderek derinleşen eylemsizlik, Kürt halkının HDP'ye karşı tepki geliştirmesine neden oldu. **"Biz ölüyoruz, siz seçim peşindesiniz" söylemi, son aylarda Kürt halkının duygusunu özetleyen ifade oldu.**

İkincisi; HDP'nin seçim öncesi vaatlerinden farklı bir tutum almasıydı. HDP'ye barajı aştıran unsur, "seni başkan yaptırmayacağız" söylemiydi. HDP'nin AKP karşıtı tutumu, kitlede büyük bir sempati oluşturmuştu. Ancak seçimlerin hemen arkasından, HDP seçim öncesindeki vaadine uygun biçimde AKP ile hükümet kurma girişiminde yer almayacağını söylerken, KCK'nin bunu tekzip etmesi bir kırılma yarattı. Bir süre sonra **HDP'nin de AKP dahil olmak üzere koalisyona hazır olduğunu ifade etmesi, salt AKP karşıtlığıyla HDP'ye oy veren kesimi güvensizleştirdi.**

HDP'ye dönük olarak bu konuda bir güvensizlik zaten vardı. Geçmişten buyana, AKP'nin sıkıştığı her noktada destek olması, "çözüm süreci"ni yürütme adına genel toplumsal mücadeleden uzak durması gibi unsurlar, kitlede HDP'ye dönük bir soru işareti yaratmıştı. Koalisyon konusundaki açıklamalar, bunu derinleştirdi.

Keza 7 Haziran öncesi HDP "çözüm süreci"ne dair hiçbir şey söylemezken, seçimlerin hemen ardından "nerede kalmıştık" diyerek, AKP'ye yeniden süreci başlatma çağrısı yaptı. **Seçim çalışmaları boyunca Öcalan'ın ismini geçirmemeye özen gösterip, seçimlerden hemen sonra "Öcalan'a özgürlük" kampanyasına yeniden dönülmesi, HDP'nin de diğer düzen partileri gibi seçim öncesi ve sonrası farklı olduğu izlenimini yarattı.**

AKP'nin seçim hükümetine bakan vermesi, bardağı taşıran damla oldu. Bütünyle AKP'nin keyfiyetine uygun olarak kurulan hükümette, HDP'ye parti olarak hiç söz hakkı verilmemesine rağmen, hem de Kürt halkına dönük saldırılar doruğa çıkmışken, bakan olarak görev almayı kabul ettiler. Topu topu birkaç hafta sonra, bakanlar istifa etmek zorunda kaldı. İstifa için yapılan basın toplantısında, AB Bakanı Konca'nın sorulan bir soru üzerine "beni her gün memleketimden arıyor, bakanlığı sürdürdüğüm için lanetliyorlar" açıklaması, Kürt halkının "AKP hükümetinde bakanlık" sorununa nasıl baktığını göstermeye yetiyor.

Ancak HDP, buradan da gereken dersi çıkarmadı; 1 Kasım sonrasında koalisyon çalışmalarında yer alacağını, daha seçimler öncesinde duyurdu.

Bütün bunlar, HDP'nin kendisini devlete kanıtlama, onun nezdinde kabul görme çabasının bir parçasıydı. Oysa HDP, devlete karşı mücadelesiyle sempati toplayan, kitlelerin desteğini kazanan bir partiydi. Geldiği nokta, güvenilirliğinin ve vaatlerinin sorgulanmasına, seçmeniyle arasına mesafe girmesine neden oldu.

Üçüncüsü; PKK-KCK ile arasında çıkan çelişkiler oldu. 7 Haziran'dan itibaren, HDP'nin yaptığı birçok açıklama PKK tarafından tekzip edildi. "Emanet oylar" kavramının kullanılmasından "hükümette yer almayacağız" açıklamasına kadar pek çok sözü, PKK'nin itirazına ve sert eleştirilerine neden oldu.

En ciddi çelişki ise, Kürdistan’da yükselen savaş sırasında HDP’nin ısrarla ateşkes çağrısı yapması üzerine çıktı. PKK doğrudan “bugüne kadar neyi başardınız da bizden bunu talep ediyorsunuz” diye sordu. Bir süre sonra PKK “seçim nede niyle” diyerek “ateşkes” ilan ettiğinde, “bize ateşkes çağrısı yapanlar, devleti neden zorlamıyorlar” diye bastırdı. Tabi PKK’ye ateşkes çağrısı yapanlar, devlete aynı biçimde ısrar edecek durumda değildiler.

Bu tablo, burjuva aydınların en fazla istismar ettiği konu oldu. Burjuva aydınlar, ısrarlı biçimde Kürt halkına dönük saldırılar ve yükselen savaş ortamında HDP’nin zarar gördüğünü, “barış” siyasetinin darbe aldığını söylediler. Bir de ilan edilen “özyönetim”i dillerine doladılar. Sanki **devlet, KCK özyönetim ilan etmese saldırıya geçmeyecekmiş gibi, sanki PKK hiçbir saldırı yokken ateşkesi bozmuş gibi bir yanılsama yaratmaya çalıştılar.**

Oysa **HDP en büyük darbeyi, Kürdistan’a devlet saldırırken, etkili biçimde Kürt halkının yanında olmadığını için aldı.** “Barış siyaseti” denilen şey, halk katledilirken seyretmek değildir! Onların gerçek vekili olmak, zor zamanlarında yanlarında olmayı gerektirir. Diğer burjuva partileri gibi sadece seçim zamanı hatırlayıp oy istemeye gitmek, Kürt vekilleri de kendi kitlelerine yabancılaştırır ve bozar.

Egemenlerin istediği de budur. Burjuva aydınlar aracılığıyla HDP’yi eylemden uzak tutabilmek, hatta PKK’yi de bulunduğu mevziden daha geriye çekebilmek için vargüçleriyle yükleniyorlar. HDP’nin oy oranındaki düşüşü, KCK ve PKK’ye hatta Kürt halkının direnişçi tutumuna fatura ederek, tam bir düzen partisi haline getirmeye çalışıyorlar. Devletin katliamı karşısında hiçbir tavır geliştiremeyenler, Kürt halkının da bu katliama direnişsiz boyun eğmesini istiyor!

Bu onların sınıfsal karakterine ve devletçi aydın özelliklerine uygundur, dolayısıyla şaşırtıcı değildir. HDP içinde çöreklenen bu kesimin ideolojik-siyasi etkinliği kırılmadığı sürece, HDP ile direnen emekçi Kürt halkı arasında mesafenin açılması kaçınılmaz.

Sonuç olarak HDP 7 Haziran gününden itibaren etkisiz ve silik bir siyaset izlemiştir.

Sadece Kürt halkını değil, onu destekleyen Türkiyeli emekçileri de hayal kırıklığına uğratmıştır. AKP’nin 7 Haziran’dan bu yana izlediği saldırgan politikalara, keyfi dayatmalara karşı hiçbir tavır geliştirmemiş, aksine ya onun bir parçası olmuş ya da “etkisiz eleman” durumuna düşmüştür. 5 ay boyunca tam bir politikasızlık içinde sürüklenmiş, AKP’nin istediği her şeyi yapmasına seyirci kalmıştır. Öyle ki, Demirtaş, Kürt illerinde ağır baskı altında seçim çalışmalarının ve oy kullanma faaliyetinin engelleneceği ortaya çıktığında, “saraya sandık kursanız, gelip oyumuzu kullanacağız” açıklamasını yaptı.

Bu yanıyla burjuva anlamda bile bir muhalefet yapamadığını söylemek yanlış olmaz.

1 Kasım seçimlerinin bu şekilde sonuçlanmasında HDP’nin bu edilgen ve pasif tutumu belirleyici bir unsurdur.

HDP, oylarının neden düştüğü üzerinden değil, 5 aylık başarısızlığı üzerinden eleştirilmelidir. Ve burjuva aydınların değil, asıl dayandığı kitlenin çılgılığına kulak vermelidir.

“Oy ver değişsin” masalının sonu!

Seçim sonuçları açıklandı; ve AKP’nin yeni bir seçim zaferi daha kendisini ortaya koydu. Diğer partilerin tümü için “hezimet” olan bu sonuçlara göre, AKP, bir kere daha yüzde 50’ye yakın oy almıştı.

Herkes nasıl yanıldı?

Sonuçlar açıklandığı andan itibaren “yorumcular”, ortaya çıkan tabloyu “anlamlandırmaya” çalıştı. AKP “terör”ü ve “istikrar” arayışlarını nasıl kullandı, CHP nasıl umut olamadı, MHP “hayır”cı politikasıyla güç kaybetti, HDP çatışma ortamında oy kaybetti vb, vb... Temel başlıklar bu olmak üzere, sonsuz çeşitlilikteki yorumlar, medyadan üzerimize yağdı. Ortaklaşılın nokta ise, “AKP bir kere daha başardı” oldu.

Oysa en büyük hata, seçim sonuçlarının gerçek olduğunu varsayarak yorumların yapılmasıdır.

Bütün anket şirketleri yanıldı; sokağın nabzını en iyi biçimde tutan yorumcular yanıldı; hatta AKP bile yanıldı! Öyle ya Bilal’in İtalya’ya göçmesi, AKP’nin seçimdeki gerçek beklentisini göstermiyor mu? 7 Haziran seçimlerinden sonra sızdırılan AKP kurmaylarının toplantısında söylenen, “bizim gerçek oyumuz yüzde 25” sözü de birkaç ayda değişti mi?

Nasıl herkes birden yanılıyor bu kadar kolayca? Birbirinden çok farklı siyasi görüşlere sahip olan yorumcuların ve siyasetçilerin hepsi başka bir dünyada mı yaşıyordu? AKP’den nefret eden ve 7 Haziran günü bunu gösteren birkaç milyon seçmen, 5 ay içinde birden karar mı değiştirdi?

Birkaç milyon oy, 5 ay içinde iki defa adres değiştirdi; bu “yaşamın doğal akışına aykırı” değil midir?

Ne kadar zorlasalar bile, yorumcuların bu soruların cevabını verme ihtimali yoktur. Çünkü sonuçların böyle çıkmasının nedenleri yanlış yerde aranmakta, ısrarla yanlış yere bakılmaktadır.

Bakılması gereken yer seçim hileleridir

Seçim sonuçlarını yorumlamaya odaklandıkça, AKP’nin zaferini kutsamak kaçınılmaz. Dahası, Erdoğan’ın ve AKP’nin “yenilmez” olduğu kanıksanır. Bunca çabaya rağmen ortaya çıkan sonuçlar, AKP’nin gücü ve otoritesi önünde bir teslimiyete yol açar.

Oysa bakılması gereken ilk yer, sandıkta yapılan seçim hileleri olmalıdır. **AKP, 7 Haziran’dan bu yana tüm gücüyle seçim hilelerine odaklanmış, seçim başarısını bu hilelerin hayata geçmesine bağlamıştır.** Üstelik ortada çok yeni ve bilinmeyen bir durum da yoktur. Her zaman yaptığı hileleri daha profesyonel, daha güçlü, daha keskin biçimde gerçekleştirmek üzere kadrolarını örgütlemiştir.

Birincisi, sahte seçmenler üretmekten CHP ve HDP seçmenlerinin listeden düşürülmesine, AKP’nin küçük farklarla kaybettikleri illere binlerce seçmen kaydırılmasına kadar pek çok hile, daha listeler açıklandığı anda kendini göstermiştir. 2011 yılından bugüne, seçimlerle ilgili yazdığımız her yazıda, “seçimi kazanmak isteyen partinin öncelikle seçmen listelerinin düzeltilmesi için uğraşması gerektiğini” sayısız kez yinededik. Buna rağmen, HDP 1 Kasım akşamı, “seçmenlerimiz silinmiş” diyebiliyor, ama seçmen listeleri açıklandığında

neden sonuçsalıcı bir biçimde harekete geçmediklerini, bunun kıran kırana mücadelesini vermediklerini söylemiyor!

İkincisi, seçim sonuçları, bugüne kadar görülmemiş bir biçimde, hızla açıklanmıştır. İlçe seçim kurullarının önünde yüzlerce insan daha oy çuvalarını bile teslim etmemişken, açılan sandık oranları yüzde 90’lara ulaşmıştır. Bu durum, seçim sonuçlarının oy sayımına göre yapılmadığını göstermeye yeterlidir. Bu seçimlerde asıl hilenin, oluşturulan bir yazılım sayesinde ilçe toplamalarında ortaya çıkacağı önceden biliniyor, söyleniyordu. Ama buna da önlem alınmadığı görülüyor.

Üçüncüsü, yazılım kullanarak merkezi düzeyde sonuçları değiştirme planının işlememesi ihtimaline karşı, sandık başlarında bugüne kadar yapılan bütün baskılar en üst noktaya çıkarılmıştır. “Oy ve ötesi” temsilcilerinin kovulmasından, sandık görevlilerine boş tutanak imzalamaya zorlamaya, polis ve asker terörü estirilmesinden, kapı önündeki plakasız araçlara kadar, her tür sandık hilesi ve baskısı, en üst düzeyde kullanıldı.

AKP, çok yönlü bir hazırlık yapmıştı. Seçim yazılımı ile yapamadığını oy pusulalarıyla, sandık başkanları zayıf kalırsa, asker-polis gücüyle, ama her koşulda bu seçimleri kazanmayı garanti altına almıştı. Ne acıdır ki, hilelerin hepsi etkili biçimde hayata geçti. Öyle ki, **büyük bir umutsuzluk içindeki AKP, bu hilelerden bazılarının işlemeyeceğini düşünerek en fazla yüzde 44-45 civarında oy beklemesine rağmen, bütün taktikleri başarılı olduğu için, yüzde 50’ye kadar yükseldiler.** Bu onların bile şaşırdığı bir zafer oldu.

Faşizmin kitleleri etkilemek ve seçim sonuçlarını belirlemek için kullandığı sayısız yöntem vardır. Terör estirmekten kitle manipülasyonuna, satın almaktan kandırmaya, tehdit etmekten ideolojik bombardmana kadar her tür yöntemi, tarihi boyunca, değişik düzeylerde kullanmıştır. AKP de 5 ay boyunca bu yöntemleri kullandı ve kitleleri manipüle etmeye çalıştı. Ancak bu seçimlerde, sandık hileleri öylesine baskın ve belirgin durumdadır ki, kaç kişinin AKP’ye gerçekten oy verdiği, AKP’nin tüm terör ve manipülasyon çalışmalarının ne kadar etkili olduğu tartışması geriye düşmüştür.

“Bir oy herşeyi değiştirir”(!)

“Oy vermek bir şeyleri değiştirecek olsaydı, onu da yasaklardı!” diye bir söz vardır. Bu seçimlerin gösterdiği en somut sonuç budur aslında.

Seçim öncesinde tüm partiler en etkili çalışmayı, kitleleri oy kullanmaya zorlamak için gerçekleştirdiler. Bütün teoriler oy kullanma oranının artması koşulunda AKP’nin kazanamayacağı üzerine kuruluydu. Öyle ki, oy vermeyecek olanlar “hain” ilan edildi. 29 Ekim’de tatile çıkacak olanlar uyarıldı. Ve sonuçta yüzde 87 gibi çok büyük, Türkiye seçim tarihinde rekor bir katılım sağlandı.

Ama sonuçlar bir kere daha şunu açıkça ortaya koydu: “Kimin oy kullandığı değil, oyları kimin saydığı önemlidir!”

Burjuva seçim sistemi, önemli bir demagoji

üzerine kuruludur: Kitlelerde, kendisinin kararlarının son derece önemli olduğu, kullandığı oyla parlamento-yu kendisinin belirlediği yanılması yaratılır. Her seçim sonrasında “halk şunu istedi”, “seçmen şu mesajı verdi”, AKP’nin deyimiyle “milli irade görevi bize verdi” türü söylemlerin kullanılmasının nedeni de budur.

Tam da bu nedenle, seçimlerde hile düzeyinin her zamankinden fazla ve son derece çıplak olmasına rağmen, tüm yorumcular, “sandık şu mesajı verdi” diye yorumlara başlamaktadır.

Amaç, varolan sisteminin kutsanmasıdır.

Düzen partilerinin en büyük korkusu, kitlelerin seçimlere güvensizleşmesidir. En “solcu”sundan en sağcısına kadar tüm düzen partileri bu korkuda birleşirler. Seçimlerden sonra kaybetmeyi kabullenip seçim hilelerinin üzerine gitmemelerinin nedeni de budur.

HDP, seçimlerin ertesi günü seçim hilelerinden bahsetmeye başladı. Ancak bu bir şey ifade etmiyor. Çünkü birincisi, HDP eşbaşkanlarının seçim akşamı çok hızlı bir biçimde “seçim sonuçları halkımıza hayırlı olsun” açıklaması, hilelere rağmen sonuçları kabullendiklerinin göstergesiydi. İkincisi, seçim hilelerinin üzerine gitmenin tek yolu, tespit edildiği anda mücadeleyi başlatmak ve YSK tarafından kayıtlar düzeltilinceye kadar bunu sürdürmektir. 30 Mart 2014 yerel seçimlerinde, Ankara Büyükşehir seçimlerinde, son derece bariz tutanak tahrifatlarına karşı, YSK’nın önünde toplanan kitleyi, bizzat CHP’nin başkan adayı dağıtmıştı. Ve o andan itibaren CHP’nin seçimi kazanması ihtimali kalmamıştı. HDP’nin, özellikle küçük farklarla kaybettiği illerde, resmi itirazlarla sonuç almaya çalışması, havanda su dövmektir. Biraz da kendi kitesinden yükselen tepkiler karşısında, “oylara sahip çıkmıyor” görüntüsünü değiştirmek içindir. YSK’ya yapılan itirazlar bile, militan bir mücadeleyle birleştirilmediğin-

de, herhangi bir düzeltmeye yol açmaz; bütün partiler bunu önceki seçimlerde gördüler.

Kitleler seçimlere güvensizleşeceğine, HDP kendi adına yazılan yenilgiyi kabullenmiştir.

Bu seçimler, “bir oy herşeyi değiştirir”, “oy kullan, kararı sen ver”, “katılım artarsa, AKP geriler”, “HDP barajı aşarsa, AKP tek başına hükümet kuramaz” gibi argümanlarla yürütülen kampanyaların bir masaldan ibaret olduğunu göstermiştir.

Ve masal bitmiştir! Sömürücü sistemin gerçek yüzü kendisini bir kere daha bütün çıplaklığıyla ortaya koydu. Seçim sonuçlarını belirleyen, kitlelerin sandığa attığı oylar değil, oyları sayanların tercihleriydi.

HDP’nin “anti-demokratik seçim” vurgusu

7 Haziran seçimlerinin ardından, AKP ve Erdoğan, sonuçları beğenmediği için seçimleri yenileme kararı almıştı. Bu keyfi tutuma karşı seçim politikamızı “Bu seçimler meşru değildir, tanınmamalıdır!” olarak belirlemiştik. Gerçekten de 1 Kasım seçimleri, herhangi bir seçim değildi. Herhangi bir seçimde yaşanan, “seçim

politikamız ne olmalı”, “boykot mu, parlamentodan yararlanmak mı” gibi tartışmalar bütünüyle gereksizleşmişti. Seçimler tümüyle keyfiydi, dayatmaydı. Bunun karşısında yapılacak tek şey, böyle bir seçimi tanımamaktı.

Ancak düzen partilerinin hiçbirisi bu keyfiyete itiraz etmediler. HDP gibi, son dönem devrimci-demokrat kesimlerin önemli bir kısmını çevresine toplayan bir parti bile, hiç itirazsız, AKP’nin seçim pervasızlığına payanda oldu.

Bugün HDP’liler, Kürt illerindeki baskıları, estirilen terörü, 7 Haziran’dan buyana katledilen sivilleri, bombalanan parti bürolarını vb. anlatıp duruyorlar. Sormak lazım: Bugün mü fark ettiniz?

HDP’liler, “onbinlerce seçmenimiz listeden düşürülmüş” diyor; 1 Kasım sabahı mı değiştirildi seçmen listesi?

AKP’nin “tekrar seçim” kararı almasından bu yana HDP’nin duruma itiraz eden tek bir açıklaması olmadı. **Seçimlerin “özgür-adil-demokratik” olmadığına, Kürt halkı üzerinde özel bir terör estirilmekte olduğuna, bu terör nedeniyle güç kaybetme ihtimallerinin olduğuna dair tek bir muhalefet gösterilmedi.** Hatta tersine, sandık birleştirmeler, Kürt illerinde askeri baskı, sokağa çıkma yasağı vb uygulamalar nedeniyle Kürt halkının sandığa gitme düzeyinin düşeceği yönündeki tüm gelişmeler karşısında, Demirtaş, “sandığı Saray’a da kursanız, halkımız oyunu kullanacak” açıklaması yaptı.

Yani HDP her koşul altında bu seçimlere itirazsız katılacağını, tüm baskılara rağmen kendi kitlesini sandığa taşıyarak oy kullanıracaklarını iddia etmiş oldu.

Tam da bu nedenle, bugün HDP’nin “mağduriyet” açıklamaları, 5 ay boyunca gösterdikleri uzlaşmacı tutumun da, seçimlerde aldıkları yenilginin de gereği haline getirilemez. Dahası, kimseyi ikna edemez.

AKP, 7 Haziran’da ortaya çıkan seçim sonuçlarını, 1 Kasım günü, kendi çıkarı doğrultusunda “düzeltti!” HDP’ye de düşen, yaşadığı büyük kaybı ve baraj altında kalma korkusunu, “mecliste üçüncü parti olduk” gibi sözlerle adeta “züğürt teselli” şeklinde gizlemeye çalışmak oldu. 21 milletvekili ve 1 milyon civarında oy kaybetmiş olmasına rağmen; 7 Haziran’da “yıktığını”-“parçaladığını” iddia ettiği barajın altında kalmaktan zor kurtulmuş olmasına rağmen; hala “zafer”den dem vurma-sı, diğer düzen partilerine benzemede aldığı mesafeyi gösterir sadece.

Parlamentarizmin sefaletine karşı

Tek yol direniş

Bu seçimlerin gösterdiği en önemli şey, parlamentarizmin en doğal gerekleri için bile mücadele etmenin zorunlu olduğudur.

Son yıllarda, kitleler sistemli bir biçimde sokaklardan, eylemden uzaklaştırılmaya çalışıldı. Kitlelerin kendiliğinden patlamayla ortaya çıkan eylemleri de, hızla reformistleştirildi ve düzen kanallarına akıtılmaya çalışıldı.

2013 Haziran direnişi önemli bir dönüm noktasıydı. Sokaklara dökülen milyonlarca insanın sloganı “hükümet istifa” idi. Ancak bu büyük direniş, burjuva aydınların ve HDP’nin çabalarıyla etkisizleştirildi. Hatta Öcalan, Erdoğan’a “benim sayemde devrilmekten kurtuldun” dedi.

Sokağa dökülen kitlelere, 30 Mart 2014 yerel seçimleri hedef gösterildi; “sokakta deviremedik, sandıkta devirelim” mesajı verildi. Tabi sandıkta da devirmek

mümkün olmadı, en önemli belediyeleri yine AKP aldı.

Diyarbakır mitinginde bomba patlatıldığında, HDP’nin tutumu yine sandığı göstermek oldu. Bu son derece önemli saldırı, hakettiği kitle direnişiyle karşılanmadı.

Ankara mitinginde patlayan bombaların ardından, kitlelerin toplanma alanlarında yeni bombalar patlaması ihtimali olmasına rağmen, her bir cenazeye binlerce kişi katıldı. Çok daha güçlü, kitlesel ve militan cenaze törenleri, bilinçli bir şekilde devre dışı bırakıldı. Katliamı protesto etmek için yeni mitingler düzenleme önerileri reddedildi. Yine adres olarak seçim sandıkları gösterildi.

Katliamın arkasındaki güçlerin en önemli amaçlarından biri, kitleleri sokaktan, toplu eylemlerden uzak tutmaktı oysa. Tam da seçim öncesinde kitlesel protestolardan kurtulmaktı. HDP’nin seçim mitinglerini iptal etmesi, egemenlerin bu amacına hizmet etti.

Ve sandıklardan çıkan sonuç, kitleler için tam bir hayal kırıklığı oldu. Erdoğan, gücünü ve otoritesini pekiştirmiş olarak çıktı 1 Kasım seçimlerinden.

Bu tablo, parlamentarizmin sefaletini ortaya koymak açısından çarpıcıdır.

CHP zaten düzen partisidir. Bu yanıyla, onun sokak eylemlerinden korkması, hele ki hükümetin devrilmesi gibi bir adımın sokak eylemlerinin sonucunda gerçekleştirilmesinden uzak kalması, doğal davranış biçimidir. Çünkü düzen partileri için sistemin bekası önemlidir.

HDP de bu kulvara girdi. Son yıllarda devrimci yapıların önemli bir kısmı, parlamentarizmin rüzgarına kendisini kaptırdı. Ve bunda, HDP ile kurulan ittifak belirleyicidir. HDK çatısı altına giren devrimci yapılar, kitle eyleminin gücünü geri plana atmakta, tüm beklentileri parlamentoya yönlendirmektedir.

Ancak bu seçimler, en sıradan demokratik hakkın bile, mücadele etmeden kazanılmayacağını bir kez daha çarpıcı biçimde ortaya koymuştur.

Bırakalım hükümeti devirmeyi, sandığa atılan oyun, atıldığı gibi çıkması için bile, kıran kırana bir mücadele kaçınılmazdır.

Lenin “parlamento burjuvazinin ahırıdır” demiştir. Burjuvazi burada istediği gibi at oynatır. Ve **bu “ahır”daki oyunları bozmanın tek yolu, parlamentoda daha fazla koltuk sahibi olmak için uğraşmak değil; devrimci ilkelerden asla taviz vermeden, kitle hareketine güvenmek, sokağın gücüyle hareket etmek, militan mücadeleyi yükseltmektir.**

Bırakalım devrim mücadelesini, düzeniçi kazanımları elde etmenin tek yolu da budur.

1 Kasım seçimleri meşru değildi. 7 Haziran günü seçimler yapılmış, sandık sonuçları ortaya çıkmıştı. Elbette o sonuçların da gerçek kitle tercihinin yansıttığını söylemiyoruz. Ancak 1 Kasım seçimleri, varolan yasalara bile aykırı biçimde, onları hiçe sayarak alınmış bir karardı. Buna karşı mücadele etmek, en doğru, en meşru tavır olacaktı.

AKP’nin sandıkta değil, sokakta yenileceğini söylemiştik. Son seçimler bunu bir kez daha kanıtladı. Fakat Haziran direnişinden bu yana kitleler, bilinçli bir şekilde sokaktan uzaklaştırıldı. Sandıkta ise Erdoğan’ın hilelerine karşı bir direniş geliştirilmedi.

1 Kasım seçimleri şu gerçeği yeniden hatırlatıyor: Gasbedilen haklarımızı kazanmamın, yaşam koşullarımızı iyileştirmenin tek yolu, devrimci mücadeleyi yükseltmektir.

Bunun başka bir yolu yoktur!

(2 Kasım 2015 tarihinde PDD internet sitesinde yeralan yazıyı, kısaltarak yayınlıyoruz.)

“Eşit, özgür ve adil” bir seçim!?

Kadın hakları mücadelesinin önemli isimlerinden biri olan Emma Goldman, “Oy kullanmak bir şeyleri değiştirseydi, onu da yasaklardı” demişti. Çünkü her seçim, sistemi aklamak için yapılır. Ama bu arada, kitleler, kendi görüşlerinin dikkate alındığı yanılsaması içine sokulur.

Gerçekte ise, **sömürücü sistemde hiçbir seçim “eşit, özgür ve adil” koşullarda gerçekleşmez.** En başta, propaganda yapma hakkı, her zaman egemen sınıflara tanınan bir haktır; bırakalım devrimcileri, düzen-içi muhalifler bile bu haktan doğru düzgün yararlanamazlar. Ve her seçimde, mutlaka hile yapılır.

Egemenlerin seçim kazanma yöntemleri iki çeşittir: Birincisi kitle manipasyonudur. Öyle ki, çeşitli yöntem ve araçlarla kitlelerin kararlarını belirleyebilirler. Soma’daki maden işçilerinin, işten atılmama korkusuyla AKP’ye oy vermeleri buna bir örnektir. Tehdit, terör, rüşvet, satın alma, ikna, kandırma, vb. yöntemlerle kitlelerin tercihleri belirlenmeye çalışılır. Ancak sonuçta, “kitle manipasyonu” yöntemi, “sandığa atılan oylar”la ilgili bir durumdur. Kitle gerçekten de, nedeni ne olursa olsun, sözkonusu doğrultuda oy kullanmış demektir. Sandığa yansıyan, kitlelerin verili andaki durumudur. Kitle çalışmasında, sözkonusu manipülasyonun düzeyini, etkisini vb anlamaya çalışmak zorunludur. Bu nedenle, “egemen parti ne yaptı da, kitleleri etkiledi” sorusu, doğru bir sorudur.

Seçim kazanmanın ikinci yöntemi ise, doğrudan sandık-sayım hilesi gerçekleştirmektir. Sandık-sayım hilelerinin, kitlelerin içinde bulunduğu durumla bir alakası yoktur. Bu tümüyle, Stalin’in “kimin oy verdiği değil, kimin saydığı önemlidir” sözleriyle somutlanan durumdur. Oyların çalınması, sandık tutanakların değiştirilmesi gibi yöntemler, en temel ve en yaygın sandık-sayım hileleridir.

Nokta dergisinin yayınladığı AKP toplantısı tutanaklarında, AKP’nin gerçek durumu kendisini açıklıkla ortaya koymaktadır. Bu toplantıda AKP kurmayları, “gerçek oyumuz yüzde 25” diye itiraf etmektedirler. Zaten Bilal’in İtalya’ya yerleşmesinden medya operasyonlarına kadar bir çok unsur, AKP’nin gerçekte oy kaybetmekte olduğunun açık göstergesidir. Bu yanı sıra, ne anket şirketleri, ne de siyasetçilerin, seçim öncesini okumada başarısız oldukları iddiası son derece tartışmalıdır.

AKP’nin gerçek oyu yüzde 25 ise, geriye kalan yüzde 24 oy nereden gelmiştir: Asıl soru budur.

Bu yüzde 24 oyun bir kısmı kitle manipasyonu ile gerçekleşmiştir.

AKP’nin kitle manipülasyon yöntemleri bellidir. Sedat Peker’in yürüttüğü “seçim çalışması”, Merkel’in Türkiye’ye gelerek Erdoğan’a destek vermesi, 10 Ekim katliamının yarattığı etki, Cizre başta olmak üzere Kürt illerinde estirilen vahşi terör, MHP’nin “hayırcılık”ta somutlanan dolaylı desteği, muhtarlar

toplantısı ile ülkenin dört bir yanına talimat gönderme tavrı, yoksul insanlara makarna-kömür vb yardımlarının kesilmesi tehdidi ilk başta sayılabilecek yöntemlerdir. AKP, tehditle kendisine bağladığı kişilerden, kullandığı oyun fotoğrafını istemektedir. İnternette böyle sayısız fotoğraf vardır.

Keza AKP, medya organlarının ezici çoğunluğunu pervasızca kullanırken, muhalefet partilerine doğru düzgün yer verilmemiştir. İç ve Doğu Anadolu’da birçok ilçede, bir gecede yüzlerce altın dağıtılmıştır. Kürt illerinde sandık birleştirmelerle, jandarma baskısıyla, estirilen terörle kitle baskı altına alınmıştır.

Diğer taraftan, doğrudan sandık hilesi olarak yapılan pek çok uygulama vardır.

En başta, seçimlerde parmak boyasının kaldırılması, AKP’ye, “mükerrer oy” konusunda çok geniş bir manevra alanı sağlamıştır.

CHP’nin bir önceki dönem Konya milletvekili Atilla Kart, 2014 yılında, milyonlarca “ölü seçmen” olduğunu iddia eden belgelerle birkaç defa basın açıklaması yapmıştı. Yıllar önce ölmüş birkaç milyon insana seçmen kartı çıkartılmış, bunlar AKP’lilere dağıtılarak birkaç yerde birden oy kullanmaları sağlanmıştı.

Keza, 2014 yılında Mart yerel seçimlerinin ardından, 6 ay sonra yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerinde, seçmen sayısının 2 milyon arttığı tespit edilmişti. Sadece 2 milyon seçmen, yüzde 4 oy yapıyor.

Devam edelim, 7 Haziran günü oy kullanan 672 bin seçmen, 1 Kasım seçimleri için hazırlanan seçmen listelerinden düşürülmüş, bunların ezici çoğunluğu 1 Kasım’da oy kullanamamıştı.

AKP, birçok ilde “seçmen kaydırma” yöntemiyle oyunu artırmıştı. Mesela 7 Haziran’da HDP’li Ali Haydar Konca’nın birkaç yüz oy farkıyla seçimleri kazandığı Kocaeli’ne 18 bin seçmen kaydırılmıştı.

Yurtdışı oyları için “her partiye tek anahtar” kuralı konmuş, ancak tüm partilerin birlikte olduğu koşulda seçim odasına girme olanağı sağlanmışken, AKP’de tüm anahtarların yedeklerinin olduğu ortaya çıkmıştı.

Bu seçimlerde, sandık görevlilerine boş tutanak imzalatılmıştır. HDP, elinde böyle yüzlerce tutanak olduğunu söylemektedir.

Son seçimlerde hep olageldiği gibi, tutanaklardaki rakamlar, YSK sitesindeki rakamlarla örtüşmemektedir. CHP Maraş adayı, sadece Dulkadiroğlu ilçesinde 22 bin oyun başka partilerden kaydırılarak AKP’ye yazıldığını, elindeki tutanaklarla bunu kanıtladığını

söylemektedir. Bu yöntemin Türkiye genelinde en yaygın olarak kullanılan yöntem olduğu sır değildir. Ne partiler, ne de “Oy ve ötesi”, ellerindeki tutanakları karşılaştırmak ve yapılan hileleri açıklamak konusunda tek bir adım atmıyor!

Dahası, sandıklardaki oylar da değiştirilmektedir. Seçim sandığını, içindeki oylarla birlikte evine götürüp ya da arabasının üstüne koyup hatıra fotoğrafı çektirenlerin belgeleri internette dolaşmaktadır.

Her şey bir yana, seçimlerde kullanılan bilgisayar sistemi (SEÇSİS), 2000 yılında ABD’de Bush’un hileyle kazandığı seçimlerde adını duyurmuş, güvenilir olmadığı tespit edildiği için sonrasında bütün dünyada terkedilmiş, sadece Türkiye’de kullanılan bir sistemdir ve her tür yazılım hilesine açıktır.

Seçim sonuçları değil, kitle hareketi esas alınmalıdır

AKP’nin, terör, tehdit vb kitle manipülasyonları yöntemiyle kendi oyunu artırdığı tartışmasız bir gerçektir. Ancak, bunun yüzde kaç olduğu belirsizdir. Benzer biçimde, ne kadar sandık hilesi yapıldığı da belli değildir.

Kitlelerin içinde bulunduğu durumu tespit ve tahlil etmek elbette ki önemlidir. Ancak kullanılan oyların ne kadarının sandık hilesi olduğu belirlenmediği sürece, bu tahlili, sandık sonuçlarına bakarak yapmak doğru değildir. Bu tahlil, gerçek hayata, gerçek davranışlara, gerçek yaşama bakarak yapılmalıdır. 10 Ekim katliamının cenaze törenlerine katılımdan, Konya’da stadyumda atılan sloganlara, Cizre’deki halkın ölümüne direnişinden, işçi ve emekçilerin eylemlerine, sıradan insanların şikayetlerine vb. bakılmalıdır. Burjuva medyanın içinde bulunduğu durumdan, “seni başkan yaptırmayacağız” sözünün yarattığı rüzgardan, “emekliye iki maaş ikramiye” vaadinin etkisine kadar, politik bir insanın sonuç çıkarması gereken sayısız unsur, veri ve gösterge vardır.

Son birkaç yıldır sıkça yazmak zorunda kaldığımız şey şu: Seçimlerde başarı elde etmek isteyen parti, öncelikle ve mutlak biçimde seçmen listelerini düzeltmek; ikincisi, seçim sistemini (SEÇSİS) çöpe atarak yeni-denetlenilebilir bir yazılım kullanmayı dayatmak; üçüncüsü tutanak yolsuzlukları başta olmak üzere sandık başında yapılan hileleri durdurmak zorunda. Hatta **“seçmen listeleri düzeltilmeden ve SEÇSİS değiştirilmeden bir daha seçimlere girmeyeceğiz” demeleri en doğrusudur.**

Ancak bu yapıldıktan sonra, “seçim çalışmalarının ekseni”, “propaganda araçlarının kullanımı” gibi rutin seçim faaliyeti başlatılabilir.

O koşullarda bile seçimler “adil, eşit ve özgür” olmayacaktır elbette; ama yine de, alınan oy, gerçekten sandığa atılan oy olacaktır.

Basından... Seçim hileleri üzerine...

Hangi sonuç?

(Çiğdem Toker - Cumhuriyet 2 Kasım 2015)
(...)

Bütün seçimleri; akla ilk gelen ihtimallerle değerlendirmenin ötesine geçerek, gerçeğe yakın bir yorumla analiz etmenin, “olmazsa olmaz” tek bir önkoşulu var: Seçim sonuçlarının güvenilir olması.

Oy sayımından, tutanağa aktarıma, seçmen sayısındaki artış-azalıştan, devletin resmi ajansının çalışma yöntemlerine kadar seçim güvenliğinin hukuksal boyutuna dair hiçbir aşamasının tam dürüstlüğünden emin olmadığımız bir sonuç tablosunu yorumlamak, eksik ve yanlışlar içerecektir.

Çok partili seçim tarihinin en hızlı ilan edilen seçimidir 1 Kasım.

Saat henüz 19.00 bile olmamışken, saatlerce sandık başında bekleyen görevliler, oyları henüz teslim etmemişken, oy torbaları henüz kuyruktayken, AA’nın sandıkların yüzde 100’ünün açıldığını ilan ettiği bir seçimden söz ediyoruz.

Sandıklar kapanıp oy sayımı başlamadan boş tutanaklara imza atıldığı haberlerinin yağmur gibi aktığı, boş tutanağa imza işleminin fotoğraflarla belgelendiği, sandık görevlilerinin sandık başından zor kullanarak uzaklaştırdığı, İstanbul’un bazı ilçelerindeki anormal seçmen artışını duyuran sosyal medya hesaplarının ardından YSK’nin sistemi kapattığı bir seçimden.

Seçimlerin dürüstlük içinde gerçekleştiğine ilişkin bunca hile ve şaibe iddiasını bir yana bırakarak değerlendirme yapmak olanaklı değil.

(...) Asıl karamsarlık, seçim güvenliğine ilişkin hile iddialarına açıklık kazandıracak bir hukuksal zemini de yitirmiş olmamızda.

* * *

Ahtapotun zaferi

(Nilgün Cerrahoğlu - Cumhuriyet 3 Kasım 2015)
(...)

Sözde “eşit koşullarda” yarışmak durumunda olan partilerin karşısındaki gücü bundan iyi tanımlayan bir sözcük bulunamaz: “Ahtapot”...

“Reis”e destek mitingleri ile gündeme gelen Sedat Peker (...) “sadakat nişanı gibi”, AKP’ye oy verenlerin kendisine gönderdiği fotoğrafları Twitter’den paylaşmış. (...) Kabine cep telefonu/fotoğraf makinesi sokmak, “seçmen iradesini ipotek eden” tam bu yöntemlerin devreye sokulmasını önlemek açısından yasak... Ama yasak “ahtapotun kollarına” çalışmıyor...

Seçimden on gün önce Cumhurbaşkanı’nın Saray’da, Güneydoğu aşiret liderleri ile yaptığı -fotoğraflanmayan!- gizli toplantı örneğin...

“Ahtapotun kolları” sadece içeriyle sınırlı değil... Yurtdışını da kapsıyor.

Türkiye’de “demokratikleşmenin önünü açması” umuduyla bel bağlanan AB’nin, ahtapotun kollarınca bu denli sıkılıp etkisiz hale getirileceğini kim beklerdi? 1 Kasım eşiğinde o da oldu.

“Siyasi baskıyla ezilen ifade özgürlüğünü ve yargı, otoriterleşmeye” yer veren AB komisyonunun “ilerleme raporu”, “Erdoğan’ı kızdırmamak” için ileri tarihe ertelendi.

Ahtapotun kolları Brüksel’e ve Brüksel’in yanında Merkel’e uzandı.

“Mabeyn köşkü taht koltukları” üzerinde Erdoğan’la Suriyeli mülteciler pazarlığı üzerinden anlaşılan, karşılığında kendisine “destek pozları” veren Merkel de sonunda “ahtapot şebekesine” girdi.

Şebeke öyle geniş, öyle geniş ki... Saymakla bitmez... (...)Böyle bir demokratik seçim, böyle bir yarış olamaz.

Devlet televizyonunda hükümet partisi ve “tarafsız olmayan” bir devlet başkanının kampanyada 59 saat, muhalefet partilerinin “5 saat” ve HDP örneğindeki gibi “18 dakika” konuşturulduğu bir yarış baştan kabul edilemez.

Muhalefetin en başta kusuru bu: **En basit seçim kurallarını bile hiçe sayan böyle bir “ahtapot”la, her şeyden önce bu çok antidemokratik şartlarda yarışa girmek büyük gaflet.**

7 Haziran’da üstelik bir çıta yakalanmışken...

* * *

Seçim sonuçlarına güvenilemeyeceğinin somut kanıtı...

(Ezgi Başaran, Radikal, 2 Kasım 2015)

2004’ten beri şaibeli olduğu çeşitli defalar konu edilmiş, iddialar ortaya atılmıştı. Hatta bu nedenle milletvekilleri soru önergesi vermiş ama sorularına doğrudan bir cevap alamamıştı. Ben şimdi size hem o cevabı sunacağım, hem de bu cevabın ne manaya geldiğini...

Konumuz Seçsis. Açılımı, Bilgisayar Destekli Seçmen Kütüğü Sistemi. Nedir dersiniz, seçim sonuçlarının girildiği bir yazılım ve veri bankası diye özetleyebiliriz.

Şöyle çalışıyor: Diyelim ki İstanbul Beşiktaş’taki sandıklar sayıldı. Görevli ilçe seçim kuruluna gidip elindeki tutanağı taratıyor ve karşısına çıkan Seçsis ekranına oy oranlarını yazıyor. O Seçsis ekranını, karanlık tarafları birbirine yapışık iki ayna olarak düşünün. Bir yüzü sandık sorumlusunun karşısına çıkıyor, o da o yüze yani ekrana sonucu giriyor. Diğer yüz ise Seçsis’in yetkili teknik adamına bakıyor. Şimdi bu bilgiyi aklınızda tutun.

Seçsis’in yetkili teknik adamı kimdir, onu anlatayım.

Seçsis’in patronu Adalet Bakanlığı. Nasıl yani dersiniz, basbayağı cevabını verebilirim. Çünkü Seçsis, Adalet Bakanlığı’nın kontrolündeki UYAP’ın (Ulusal Yargı Ağı) bir parçası. UYAP koca bir dolap ise Seçsis onun içinde bir çekmece. Dolayısıyla UYAP’ı yöneten ve Adalet Bakanlığı tarafından belirlenen 100 civarındaki bilgi işlem personeli Seçsis’ten de sorumlu.

Biraz önce anlattığım çift taraflı aynanın diğer tarafında işte bu bilgi işlemciler oturuyor. Adalet Bakanlığı tarafından belirlenen bilgi işlemciler. Hani seçimlerden kısa süre önce tamamı cemaatçi oldukları iddiasıyla değiştirilen bilgi işlemciler. Yerlerine kimlerin getirildiğini açıklamaya hacet görmüyorum.

Şimdi normal şartlarda eğer elimizdeki sağlam ve ‘geriye dönük hesap verebilir’ bir yazılım ise verilerin girildiği tarif ettiğim ekranın karşısında kimin oturduğunun hiçbir önemi olmazdı. Çünkü veriler değiştirilemez, değiştirilse de bağımsız bir üçüncü taraf tarafından tespit edilebilirdi.

Peki Seçsis böyle bir yazılım mı? Hayır. Neden? Çünkü Seçsis yazılımının UYSM (Ulusal Yazılım Sertifikasyon Merkezi) sertifikasyonu yok. Bu iddia 2004’ten itibaren çeşitli defalar dile getirilmiş, lakin somut belgeyle kanıtlanamamıştı. Çünkü soru YSK’ya sorulmuştu. YSK ise genellikle muhalefet milletvekillerinden gelen sorulara cevap vermeyi reddediyordu. Yakın zamanda bu Sezgin Tanrıkulu’nun, geçen yıl ekim ayında da Oktay Ekşi’nin başına gelmişti. Ekşi’nin sorusu tam da Seçsis’in güvenilirliği ile ilgiliydi ama 15 gün içinde cevaplanması gereken önergesine hâlâ yanıt bulamadı.

Fakat Teknopark’ta görev yapan ve bankaların kullandığı yazılım sistemlerinin güvenliği konusunda uzmanlaşmış bir mühendis farklı bir yol izledi. Bilgi Edinme Kanunu’nu kullandı ve İTÜ’ye bağlı UYSM’ye iki soru gönderdi. BİR: Seçsis sisteminin UYSM tarafından sertifikasyonu var mıdır? İKİ: Yazılımda kullanılan kriptoloji donanımı nedir?

Cevap geldi. BİR: Seçsis’in UYSM sertifikasyonu yoktur. İKİ: Seçsis’in kriptolojisi hakkında bilgimiz yoktur.

İTÜ Rektörlüğü tarafından onaylı bu belgeyle yetinmeyip UYSM’yi arayıp ilgili yüksek mühendise bizzat sordum, bir kez daha... Seçsis’in sertifikasyonu var mı? Cevap: Hayır yok. Tarafımıza böyle bir talep dahi ulaşmamıştır.

Defalarca teyit etmeye çalıştığım bu bilginin önemi nedir? **Eğer devlete ait bir yazılımın sertifikasyonu yoksa -ki bu yazılımlara sertifikasyon verme yetkisi sadece UYSM’ye aittir- istenilen oynama yapılabilir.** Şöyle örnek vereyim: Seçsis’i bir kutu olarak düşünün. Bugün içine 2 adet elma koyun. Yarın kutuya sorun, kaç elma var? Sertifikasyonu olan bir kutu mutlaka ama mutlaka 2 elma yanıtını verecektir. Sertifikasyonu olmayan bir kutuya ise içindeki elma sayısına 2 daha ekleyerek cevap ver komutunu verebilirsiniz ve hiç kimse bunu denetleyemez.

Bu basit anlatımdan da çözülebileceği gibi **Seçsis’in arkasındaki kimseler girilen seçim sonuçlarını istedikleri gibi değiştirebilir, bu değişiklik üçüncü bir parti tarafından takip edilemez ve sonuçlar YSK’daki yargıçlara, bu yargıçların hiçbir bilgisi olmadan, onaylatılabilir.** Korkunç bir olay!

Eminim adım adım titizlikle anlatmaya çalıştığım bu tablonun vahametini anlamazdan gelip, AK Parti’nin zaferini kendilerine yediremeyenler bahane peşinde türünden bir tatava çıkarırlar olacaktır. Hiç tatava yapmayın, oturun inceleyin. Gayet açık ve teknik bir güvenlik açığından söz ediyorum.

En büyük demokrasi kriteri sandık olan bir ülkede en azından bunun güvenliğinin sağlanması, ilgili yazılımın sertifikasyonunun olması gerekir. 14 yerde seçimlerin yenilenmesi ve Ankara’daki sonuçlarla ilgili şüpheler bile bu meseleye eğilme zorunluluğunu gösteriyor. Hele de önümüzde çok önemli bir cumhurbaşkanı seçimi varken...

NOT: ABD ve birçok Avrupa ülkesi Seçsis benzeri yazılımları kullanmaktan vazgeçti. O yüzden seçim sonuçlarının açıklanması çok daha uzun sürüyor ama hilesi hurdası en aza indirgenmiş oluyor.

Çayeli Bakır işçilerinin grevi

Rize'nin Çayeli ilçesi Madenli beldesinde bulunan Çayeli Bakır İşletmelerinde çalışan 320 işçi, 30 Ekim günü greve başladı. Grev, işyerindeki yetkili sendika olan Türkiye Maden-iş ile patron arasında devam eden TİS görüşmelerinin tıkanması üzerine gündeme geldi.

Çayeli Bakır İşletmeleri, Türkiye'nin en büyük bakır madeni. Madende 500 işçi çalışıyor, ancak sendikalı işçi sayısı 320. Maden, First Quantum Minerals adlı şirket tarafından işletiliyor. Şirket, grev yapılırsa lokavt ilan edeceğini duyurmuştu.

Geride kalan 3 yıllık TİS döneminde, şirket yıllık üretim hedeflerinin üzerine çıkmıştı. İşçilerin daha yoğun çalıştırılması sonucu, şirket büyük karlar vurmuştu. Öyle ki, Çayeli Bakır kurumsal vergi sıralamasında, Türkiye genelinde 33. sıraya kadar yükselmişti.

4 aydır süren TİS görüşmelerinde şirketin patronu, 3 yıllık sözleşme için işçilere sıfır zam dayatıyordu. Oysa genel olarak toplu sözleşmelerin enflasyon oranında yapılması bile işçiler açısından son derece yetersiz kalırken, sıfır zam dayatması tam bir hak gaspıydı.

Bu koşullarda işçiler, 23 Ekim günü grev öncesi uyarı eylemine çıktılar. Madenli Belediyesi önünde toplanan işçiler, Çayeli Bakır İşletmeleri önüne kadar yürüdüler. İşçiler eylemde "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" ve "Direne direne kazanacağız!" sloganlarını haykırdılar. Eylemde bir konuşma yapan Türkiye Maden-iş Sendikası Sivas Şube Başkanı Zekeriya Gültekin şunları söyledi: "*Hak ettiğimiz sözleşmedeki zam oranımız neyse, bu hedeflerimiz gerçekleşene kadar mücadele edeceğiz. Grevi isteyen taraf olmasak da mecbur bırakıldığımız bu ortamda, grev ne kadar sürerse sürsün bundan da vazgeçmeyeceğimizi ve haklı olduğumuz bu mücadelede sonuna kadar direneceğimizi açıklıyoruz.*"

30 Ekim günü ise, işçiler gece vardiyasında çalışan işçilerin me-saiden çıkmasının ardından, sabah saat 8'de tesis önüne "Bu İşyerinde Grev Vardır" pankartını asarak greve çıktılar. 320 işçinin greve gittiği tesis önüne jandarma getirildi. İşçiler, Türkiye Maden İş Sendikası yelekları giyerek beklemeye başladı.

Sendika şube başkanı Gültekin, geçmiş yıllarda işletmede gerçekleştirilen grevlerin bazı girişimlerle kırıldığını hatırlattı ve bu defa bu hataların olmayacağını söyledi. Gültekin, konuşmasını şöyle sürdürdü: "*Bu insanlar ekmeklerini, onurlarını ve geleceklerini kurtarmak için yola çıkıyor. Kimsenin bu kutsal değerlerini satmaya da niyeti yok. Kimse bu saatten sonra şerefsizce bir adım atmayacak, attırmayacağız. Bu yolda birlikte yürüyeceğiz. Bir gün bu grev sonuçlandırılacaksa birlikte sonuçlandıracağız. Birlikte hareket ettiğimiz sürece hiç kimse kötü bir yere sürükleyemeyecek. Başarılı olacağız.*"

10 gün süren grevin ardından, patronun yüzde 2 zam teklifinde bulundu. Bu teklifi kabul eden sendika, greve son verdi.

Soma madenci katliamının mahkemesi sürüyor

"Yaşam odası olsaydı, tüm arkadaşlarımız kurtulacaktı."

Böyle haykırıyor bir maden işçisi, Soma katliamının görüldüğü son duruşmada. "Yaşam odası olsaydı tüm işçiler kurtulurdu!"

Bu cümleleri haykıran işçi, kapitalizmde işçi sağlığının ve güvenliğinin hiçbir önemi olmadığını, onlar için

tek amacın daha fazla paranın gelmesi olduğunu farkında mıdır bilmeyiz. Ama biliyoruz ki, bu sistemde işçi sağlığı ve güvenliği, sınıfın mücadele gücü kadardır.

Manisa'nın Soma ilçesinde 300'den fazla maden işçisinin yaşamını yitirdiği katliamla ilgili 8'i tutuklu 46 kişi hakkında açılan davanın 4. duruşması yapıldı. 14 Ekim günü Akhisar Ağır Ceza mahkemesinde yapılan duruşmaya, yine işçilerin anlatımları damga vurdu. İşçiler, bir kez daha hiçbir önlem alınmadığını, katliamın göz göre göre gerçekleştiğini anlattılar. Önlemler alınmadığı gibi, gaz maskelerinin ve telefonların da bozuk olduğu anlaşıldı.

Katliamdan sağ kurtulan şalterci Ramazan Akkoç, yangını yetkililere haber vermek istediğini fakat telefonun çalışmadığını belirtti. Başka bir işçi, "*U3 panosunda top atımı oldu, 15 dakika sonra duman geldi. Telefon etmek istedik bozuktur.*" Diğer bir işçi, "*benim bulunduğum yerdeki telefon bozuk olduğu için, 155 denen yere gidip telefon getirdim, amir benden aldı*" dedi.

Çalışma temposunun çok yüksek olduğu, amirlerin sürekli "daha hızlı, daha hızlı" diye bağırdıkları, katliamdan sonra çok dillendirilmişti. Hatta Soma Holding Başkanı, madeni aldıklarından sonra üretimi kat kat artırdıklarını söyleyerek övünmüştü. Katliamdan kurtulan bir işçi, "*banttan mal gidiyordu, bant durunca amirler kızardı, diğer bançı gelmeden ben çıkamazdım*" diyor. Sadettin Özkoç adlı işçi, katliam günü en çok ölümün yaşandığı S3 panosunda çalıştığını, olay anında temiz hava geçen istim borusuna delik açarak hayatta kaldığını anlattıktan sonra, üretimde baskısının en çok taşeron çavuşlarından geldiğini, "*4 kasa çıkarmamız gereken yerde 6 kasa çıkarmamızı istediler*" diyerek hangi koşullarda çalıştıklarını resmediyor. İşçiler müfettişler gelmeden önce patronların haberi olduğunu, amirlerinin buna göre ocağı düzenlediklerini ve "*bugün müfettiş gelecek, herkes ayağını denk alsın*" şeklinde amirlerden fırça yediklerini ifade ettiler.

Mahkeme salonunda başka işçilerin de benzer anlatımları oldu. Bu kadarı bile katliamın patron-devlet işbirliğiyle gerçekleştiğini, işçilerin en ağır koşullarda ve hiçbir önlem alınmadan çalıştırıldığını ortaya koyuyor. İşbirlikçi sendikacılar da, işçilerin yanında değil, patronların yanında saf tutarak bu suçun ortağı durumundalar.

Her şey bu kadar açık bir biçimde ortadayken, Soma Holding'in esas patronu dışarda işlerinin başında. Keza patron kadar bu katliamda suçlu olan devlet yetkilileri ve hükümet yetkililerine dönük her hangi bir soruşturma açılmış değil. Tutuklu-tutuksuz yargılananlar da, suçlu olmadıklarını söyleyip tahliye istiyorlar.

Bu ülkenin iş cinayetleri sabıkasının ne kadar kabarık olduğu biliniyor. Şimdiye kadar yaşanan iş cinayetlerinde hak ettikleri cezayı alan olmadığı için, Soma'da yargılananlar da bir biçimde sıyrılacaklarını düşünüyorlar. Bugüne dek tutuklu kalmaları veya yargılanmaları bile, Soma katliamına karşı yükselen tepkilerin ve mücadelenin eseridir. Bundan sonra da gerek Soma davasını, gerekse diğer iş cinayetleri mahkemelerinde alınacak kararları, işçi ve emekçilerin mücadelesi belirleyecektir.

Soma'da başta iş cinayetine uğrayan kişilerin aileleri olmak üzere, devrimci-demokrat avukatların, kitle örgütlerinin duruşmaya kitlesel katılımları, sanıkların tahliye istemlerini reddetmelerini sağladı.

Son duruşmada Somalı aileler, Ankara katliamında şehit düşenler için, duruşmanın ilk oturumuna katılmadılar. Soma ile Ankara katliamının sorumlularının aynı kişiler olduğunu söyleyerek, Ankara şehitlerine sahip çıktılar. Ailelerin bilinç düzeyindeki bu sıçrama, devleti, Soma'nın katillerini yargılamak zorunda bırakmaktadır.

Dilek Doğan'ı vuran polis, devletin polisidir!

17 Ekim günü Küçük Armutlu mahallesinde bir eve gece baskını düzenleyen polis, Dilek Doğan'ı vurdu. Dilek şimdi hastanede yaşam mücadelesi veriyor.

Devlet "terör operasyonu" adı altında işçi ve emekçilerin evlerini basıyor ve terör estiriyor. Canlı bomba olduğu bilinen kanlı katiller için Davutoğlu pervasızca "eylem yapmadılar ki yakalayalım" diyor ve böylece şeriatçı katilleri savunuyor. Diğer taraftan, işçi ve emekçi kitlelerin evleri, gece yarları pervasızca basılıyor ve insanlar gözaltına alınıyor. Devlet, kitleleri yıldırma ve sindirmek için, gözaltılar, tutuklamalar, ev baskınları düzenliyor. Estirdiği vahşi terörle kitle hareketini bastırma, insanları korkutma istiyor. Küçük Armutlu mahallesi de devletin sıkça baskın, gözaltı gerçekleştirdiği, kitlelere saldırdığı ve terör estirdiği direnişçi mahallelerden biridir.

Dilek'in tek suçu, polislerin pervasız saldırganlığına tepki göstermekti. Canlı bomba kılığındaki katilleri koruyan devlet, kendisiyle tartışan bir genç kızı kurşunluyor. Dilek'i vuran polisin, "karadayı" lakabıyla bilinen ve geçmişte işkenceci olduğu gerekçesiyle çok sayıda soruşturma geçiren, yani çok sayıda insana işkence yapan bir polis olduğu açığa çıktı bile.

Daha önce birçok devrimciyi "terörist" diyerek vurmaya meşrulaştıran devlet, bu defa kendi kirini örtmek için hemen yayın yasağı getiriyor, Dilek'in üstündeki giysileri "kaybediyor"; böylece suçunu gizlemeye çalışıyor.

Ama gizleyemez! Gerçekleştirdiği katliamlar, kitlelerin mücadelesi sonucunda açığa çıkacak! Katil polisler ve onları koruyan faşist devlet hesap verecek!

İnsanlık sürükleniyor!

Adı Hacı Lokman Birlik... Yer Şırnak... Devletin saldırısı ile katledilmiş... Devlet tarafından arabanın arkasına bağlanmış, sürükleniyor...

1992 yılında görmüştük biz bu fotoğrafı. Özgür Gündem gazetesinin 16 Ekim 1992 tarihli sayısı yine bu manşetle çıkmıştı. Devletin katlettiği bir gerillanın yerde sürüklendiğini gösteriyordu kapaktaki fotoğraf.

O fotoğraf yayınlandığında, Hacı Lokman sadece bir bebektir. Savaşın içinde büyüdü, Kürt ulusal mücadelesinin bir parçası oldu. Ve devlet, bu defa onun mahallesine, onun halkına saldırdı. Bütün bir halk direndi bu vahşi saldırganlığa karşı. Halk canını korumak için, insanca yaşam hakkını korumak için direndi. Ve devlet pervasızca saldırdı direnen halka. Bebekler, yaşlılar katledildi. Gençler, kadınlar katledildi. Ve Hacı Lokman'ın bedeni sürüklendi bu defa devletin aracının arkasından.

Bu bir insanlık suçudur!

Bu fotoğrafı kimse unutmamasın! Bu fotoğraf devletin fotoğrafıdır!

YÖK protestosuna polis vahşeti

12 Eylül'ün üniversiteleri cendere altına almak için oluşturduğu YÖK (Yüksek Öğretim Kurumu) 35. yılında, bir kez daha protesto edildi.

YÖK kurulduğu yıldan itibaren başta üniversite öğrencileri ve öğretim üyeleri olmak üzere toplumun geniş bir kesimi tarafından eleştirilen, 12 Eylül'ün en fazla yıpranan kurumudur. Onun içindir ki, 12 Eylül sonrası gelen her hükümet, YÖK'ü kaldırma sözü vermiştir. Bunların sonuncusu AKP, aradan geçen bunca zamana rağmen YÖK'ü kaldırmamıştır. Aksine çeşitli düzenlemelerle üniversiteler üzerindeki baskıyı daha da arttırmıştır.

1 Kasım seçimlerinin hemen arkasından gelen bu yılki YÖK protestoları, önceki yıllara kıyasla zayıf geçmekle birlikte, yurdun dört bir yanında gerçekleşti. Başta İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük iller olmak üzere birçok yerde öğrenciler YÖK'e karşı eylemler yaptılar. "Gençlik yılmayacak! Saray da YÖK de yıkılacak!", "Gezi'den Rojava'ya Gençlik isyanda!" pankartlarıyla yürüyüşe geçen öğrenciler, kampüslerde ve meydanlarda YÖK'e ve AKP hükümetine tepkilerini ortaya koydular. Öğrenciler, geleceklerine sahip çıkacaklarını, bilimsel, eşit ve anadilde eğitimi savunmaya devam edeceklerini bir kez daha vurguladılar.

YÖK protestoları bu yıl da polisin saldırılarıyla karşılaştı. İstanbul ve Antalya'da öğrencilerin eylemine TOMA ile saldıran polisler, birçok öğrenciyi gözaltına aldı. İstanbul'da bir gazeteciyi ters kelepçe takan bir polisin, "bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, bunu öğreneceksiniz" sözleri, AKP'nin yeni dönemde artan saldırganlığının ilanı gibiydi. Bir kız öğrencinin iki polis tarafından yerlerde sürüklenerek polis arabasına bindirilmesi, faşizmin vahşetinin geldiği boyutu gösterdi. Bu sürükleniş sırasında öğrencinin slogan atmaya devam etmesi ise, gençliğin direniş kararlılığını ifade etmesi yönüyle önemli ve çarpıcıydı.

Ama faşist baskı ve saldırılar ne kadar artarsa artsın, gençliğin isyanını durduramayacak! Yerlerde sürüklenen kız öğrencinin susmayan sloganında olduğu gibi "baskılar bizi yıldıramayacak!" Son YÖK protestoları, bu gerçeği bir kez daha göstermektedir.

0 anda... Bomba patladığında...

Olağan bir Ankara mitingine gitmek için yola çıkmıştı onbinlerce insan. Her zamankinden en önemli farkı, daha kitlesel ve daha coşkulu olmasıydı. Yola çıkan herkes, etrafındaki kalabalığın gücünü hissediyordu. Coşku, kitleselleştikçe büyüyor, büyüdükçe güçleniyordu. Ve herkes, bu mitingin, son dönemin en etkili miting olacağını hissediyordu.

Öyle de olmalıydı zaten. 7 Haziran seçimlerinin ardından, ülke genelinde siyasal ve ekonomik baskı büyük bir hızla artmıştı. Devlet daha pervasız saldırıyor, daha şiddetli bir terör estiriyordu. Kürt illerinde günlerce sokağa çıkma yasağı, katliamlar, Suriye'ye dönük savaş hazırlıkları, hak gaspları, Erdoğan'a tek bir söz eden hakkında bile soruşturma açılması, doların tırmanması, enflasyonun yükselmesi... Her cephede yoğun bir bombardıman altında olan kitleler, sendika konfederasyonlarının ve meslek örgütlerinin çağrısıyla, tüm bu öfkesini ve tepkisini haykırmak üzere düştü yola...

Yolculuk cıvı cıvı şenlikliydi. Mola yerlerinde başladı halaylar, türküler, sloganlar...

Sabah otobüsler Ankara'ya vardığında katlandı şenlik. Randevu yeri, Ankara Garı'nın önü... Başka illerden gelen yoldaşlar buldu birbirini. Hasretle kucaklaşmalar, yoldaş sıcaklığıyla bir anda başlayıveren sohbetler... Bir sevinç dalgası çağlıyor kalabalık arttıkça. Yeniden halaylar kuruluyor, sloganlar atılıyor. Yavaş yavaş kortejler de oluşturulmaya başlıyor. Yürüyüş saatini bekliyor herkes.

Bir patlama! Nedir bu? Ses bombası mı? Hemen ardından bir tane daha! Devlet saldırıyor!

İlk anda bir koşturmaya başlıyor. Bir grup insan, patlamanın olduğu yerden koşarak uzaklaşmaya çalışırken, bir grup insan da patlamanın olduğu yere ulaşmaya çalışıyor. Kaçmaya çalışanların paniğini durdurmak için, devrimciler hemen atılıyor ortaya. Tıpkı Haziran Ayaklanması'nda olduğu gibi kollarını açarak bağırırmaya başlıyorlar: "Sakin olun, koşmayın, sakın olun!" Kitle hızla sakinleşiyor, panik ortamı dağılıyor. Gezi direnişinden bu yana, milyonlarca insan gaz ve ses bombalarına alıştı çünkü. İnisiyatifli birileri "sakin olun, koşmadan yürüyün" diye bağırırmaya başladığında, hemen paniği üzerlerinden atabiliyorlar.

Uzaktakiler ses bombası zannediyor hala. Yakında olanlar da ilk anda ses bombası zannediyorlar. Ama birkaç saniye içinde gerçeğin farkına varıyorlar. Ses bombası değil bu. Bu farklı!

Parlak sarı bir ışık yükseliyor ve ani bir ısı dalgası

geliyor. Ardından korkunç bir "yağmur" başlıyor. Kan damlaları düşüyor yere... Et parçaları çarpıyor insan bedenlerine... Bazıları çok küçük et parçaları, bazıları ise doğrudan insan organları... Alt yarısı olmayan bir beden savruluyor

metrelerce öteye... Parça kol ve bacaklar... Yer kıpkızıl kan.

Bir dehşet anı bu! Tam patlama bölgesinde olan ve kaçmaya çalışanlar kaçamıyorlar bile; kan öylesine yoğun ki yerde, kayıyor ayaklar...

Bir dehşet anı bu! Donup kalanlar var... Olduğu yere çöküp ağlamaya başlayanlar... Patlamanın hemen yakınında kalan ve bir tanıdığının parçalandığını görenler...

Havada kan kokusu var! Yoğun, ağır, yapış yapış bir kan kokusu. Havada ölüm kokusu var!

Daha ne olduğunu anlamaya çalışırken bir ses, olayın dehşetini büyütüyor: 3. bomba varmış! Dalga dalga yayılıyor bu haber: 3. bomba varmış!

Bir dehşet anı bu! Bir anda yeniden karışıyor ortalık. Bir can pazarı...

Bazı insanlar derhal patlama alanına toplanıyor. Doktorlar ve sağlıkçılar onların içinde. Yaralılara müdahale edilmesi ve hastaneye taşınması gerekiyor.

Bazı gruplar hızla uzaklaşmaya çalışıyorlar. Bir anda boşalıyor sanki alan. Birkaç saniye önce onbinlerce insan vardı. Kalanların bazıları panikten uzaklaşmıyor. Kriz geçiren, şoka giren ve ağlayanlar var.

Yolun kenarında duran iki polis otosu... Öfke buraya patlıyor. Sloganlarla saldırıyor insanlar polis otolarına. Araçlar birkaç saniye içinde hurdaya dönüşüyor.

Slogan sesleri "3. bomba varmış" seslerini bastırıyor. "Katil Erdoğan!" en çok atılan slogan. İnsanlar saldırının arkasındakini hemen anlıyorlar.

Patlama noktasında olağanüstü bir çalışma var. Hafif yaralılara, bilinci yerinde olanlara hemen müdahale edilerek kenara alınıyor. Ancak çok kan kaybedenler, hatta organları kopanlar var; onları hemen hastaneye yetiştirmek gerekiyor. Ama ambulans yok!

Bir genç, hurdaya çevrilmiş polis otolarından birinin anahtarının üzerinde olduğunu fark ediyor. Hemen kapısını açıp, içine birkaç yaralıyı bindiriyor, polis arabasıyla hastaneye yaralı taşıyor.

"Sıfır noktası"nda üstüste insan bedenleri var. Üsttekinin ölüp ölmediğini kontrol edip, onu kenara alıp, altındakinin nabzının atıp atmadığını kontrol ediyorlar. Üstüste bedenler teker teker kenara alınıyor. Üsttekiler genel olarak ölmüş olsa bile, en alttakinin sağ kalmış olma ihtimali yüksek.

Bombaya daha yakın olan, kendi arkasındakilere kalkan olmuş çünkü. Patlamanın basıncını kendi bedeninde toplamış, arkasındakileri korumuş böylece. Bombadan fırlayan demir bilyelerin onlarcası, öndekilerin bedenine saplanmış. Bu nedenle önde olan, bombadan en fazla etkilenen bedenler, savrulurken geriye, en üstte kalmış.

Yüzlerce insan kan içinde. Çoğu kendinde değil.

Birden bir gaz kokusu. Polis gaz bombası atıyor. Hem yaralıları kurtarmaya çalışanlar kaçsın istiyor devlet, hem de yaralıların içinden ölümler artsın. "Vahşet" kelimesi bu durumu anlatmaya yetmiyor. Polis yaralıları biber gazı sıkıyor!

Ama bırakıp gitmiyor insanlar. Kafalarını kendi kıyafetleriyle sarıp, orada kalmaya devam ediyorlar. Gaz birazdan dağılır, ama kaybedilen her saniye bir insan canına malolabilir. Zamanında hastaneye yetiştirmediği için kan kaybından ölebilir mesela. Devlet gaz atıyor, ama yardım etmeye çalışanlar kalıyor.

Yaralıları acilen hastaneye taşımak gerekiyor. Ambulans hala yok! Herkes ambulans çağırıyor, ama ambulans gelmiyor!

Polis yolu kesmiş!

Ambulanslar polis barikatının arkasında!

Ve polis onların geçmesine, yaralıların hastaneye ulaşmasına izin vermiyor. Ölenlerin sayısını artırmak istiyor.

Öfke patlıyor bir kez daha. Kitle polisin üzerine saldırıyor. "Ambulans" haykırılarıyla polisin üzerine yürüyorlar. Ne taş var etrafta, ne de sopa. Polise karşı kullanılabilecek hiçbir şey yok. Bazıları kendi bedenini savuruyor polis kalkanlarına. Kalkanlara bütün bedeniyle omuz atıyorlar. Bir avuç insan, "ambulans" diye haykırarak polis kalkanlarına yumruk indiriyor, tekme atıyor. Öylesine büyük, öylesine çaresiz bir direniş ki bu... Öylesine acıyla, öylesine hınçla bir tazyik uygulanıyor ki, polis kenara çekilmek zorunda kalıyor.

Çaresiz, acı dolu bir direniş... Çaresiz, acı dolu bir çaba... Bu nedenle de ölümüne hınçlı, ölümüne öfkeli... Dostlarımız yatıyor yerde, yoldaşlarımız, arkadaşlarımız...

Pankartlar sedye oluyor yaralıları taşımak için. Pankartlar örtü oluyor ölümlerimizin üstünü örtmek için. Flamalar bir mitingte coşkunca sallanmak için değil, insan parçalarını örtmek için açılıyor bu defa. Yanyana dizilmeye başlıyor cansız bedenler. Yanyana diziliyor insan parçaları. Tek tek toplanıyor fırladıkları yerlerden. Yerden alınan her parça, canımızdan, ömrümüzden bir parça koparıyor sanki... Bastıkça yerdeki kanı değil, kendi ruhumuzu çiğniyoruz sanki... Bu nedenle yapışıyor ayaklar yerlere; kendi yaşam bağlarımızı ediyoruz sanki...

Bir taraftan kan vermeye koşuyor insanlar. Yüzlerce yaralı var ve bazıları çok kan kaybetmiş

durumda. Sağlık Bakanlığı'nın açıklaması geliyor bu sırada. "Kan ihtiyacı yoktur, kan vermeye gitmeye gerek yok" diyor Sağlık Bakanı, büyük bir pervasızlıkla. Aynı dakikalarda, yaralıların ameliyata alındığı bir hastanede, doktorun biri üzerindeki kanlı önlüğüyle ameliyathaneden fırlıyor ve bekleyen kitleye bağıyor: "Kan lazım, kan bulun!"

Bir grup insan hala Ankara Garı'nın önünde beklemeye devam ediyor. Yerde cenazeler, kenarda bekleyenler... Savcı gelmiyor bir türlü. Saatlerce kalıyor cenazeler yerde. Savcı gelmiyor...

Ankara'nın merkezinde eylemler patlıyor peşpeşe, kendiliğinden ve parça parça. Nerede küçük bir kalabalık toplansa, sloganlar patlıyor hemen. Kızılay'da bazı sokaklara barikatlar kuruluyor. Herbiri tekrar tekrar polis saldırısıyla karşılaşılıyor.

Marşlar gelip tüküyor gırtlaklara... Mitinglerde söylenen coşkun marşlar değil. Çok daha öfkeli, çok daha acılı, çok daha kararlı marşlar gerek şimdi... "Vur ulan köpek dölü / Vurduğun her bir ölü / Canlanır çiçek açar / Her çiçekte bin tohum / Her tohumda vurduğun / Bin yiğit doğar yaşar... Bir değil, beş-on değil / Bin değil, milyon değil / Üç buçuk milyarız biz / Kırmak ile bitmeyiz / Korumak ile gitmeyiz / Her diyarda varız biz..."

Adli tıbbın önünde bekliyor kitle. Cenazelerimiz var içeride. Onları almadan gitmeyeceğiz. Ve havai fişekler patlamaya başlıyor. Ankara Belediyesi'nin kutlaması var! 102 canımız gitmiş ve devlet havai fişeklerle kutluyor bu saldırıyı. Böylece bir kere daha bombanın adresi belli oluyor.

Her yer eylem alanı şimdi. Hastane önlerinde kan vermek için bekleyenler slogan atıyor: "Katil Erdoğan!"

Bütün ülke ayağa kalkmış. Aynı gün dört bir yan eylemlerle sarsılıyor.

Devlet de şaşkın bu duruma. Ne gaz bombası korkusu, ne "bir bomba daha patlar mı acaba" kaygısı. Yüzbinlerce insan dört bir yanda akıyor eylem alanlarına. "Kaybedecek neyimiz kaldı ki!"

Sendikalar kitleyi biran önce dağıtmaları... O öfke ile toplanan kitle meclise, saraya yürüse... Kitlenin acısı ve dehşeti eylemle patlasa... Kitle akacak yer arıyor; öfke doluyor, taşıyor; ama yürekler soğumuyor... Ne yapılanlar, ne de eylemler yetmiyor kimseye. Herkes çok daha güçlü bir haykırış, çok daha etkili bir tepki bekliyor.

Öfke cenaze törenlerine akıtılıyor. Her bir cenaze binlerce insanla kaldırılıyor. Her cenaze bir intikam yemini, bir devrim andı oluyor yüreklerimizde...

Adana'ya şehitlerin ışığı yayıldı

Ankara'da bombalı saldırıda katledilenlerin parçalanmış bedenleri ekranlara yansırken, birbirine koştu herkes. Katliam haberi duyulur duyulmaz Adana Eğitim Sen Şubesi toplantı kararı aldı. Cenazelerimizi karşılamaya hazırlanırken katliamı protesto etmek için basın açıklaması yapıldı.

Evli çift KESK-BTS Adana Şube Üyesi Yılmaz Elmascan ve KESK-Eğitim Sen Adana Şube Üyesi Gülhan (Can)

Elmascan'ın ölüm haberi ilk ateş olarak düştü Adana'ya. Ardından Dilan ve Şebnem'in, Hacı ve Erhan'ın ateşleri...

Uğur Mumcu Meydanı'nda akşam saatlerinde Dilan'ın cansız bedenini binlerce kişi karşıladı. Ertesi gün diğer şehitlerimizle birlikte gömülmek üzere Dilan, Adli Tıp morguna götürüldü.

Ertesi gün DİSK, KESK, TMMOB, TTB'nin almış olduğu 2 günlük grev için sabah saat dokuzda, Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan kurumlar, Atatürk Caddesi'nden Uğur Mumcu Meydanı'na kadar yürüyüş gerçekleştirdi. Kurumlar adına Eğitim Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca basın açıklaması gerçekleştirdi. Karaca sözlerini şöyle bitirdi: "Acımız büyük, yaralarımız derindir! Katliamın sorumluları hesap verene kadar susmayacağız, yılmayacağız ve asla affetmeyeceğiz!" Yürüyüş, bütün kurum temsilcileri ve üyelerinin, devrimci dergi çalışanları ve okurlarının, HDP ve CHP milletvekillerinin, işçi ve emekçilerin, üniversite ve liseli gençlerin yoğun katılımı ile gerçekleşti.

O gün semtlerde de protesto gösterileri yapıldı. Bu gösterilerde polisin gazı ve kurşunu eksik olmadı yine. Çok sayıda yaralı ve gözaltı yaşandı. Denizli Mahallesi'nde ise annesinin kucagında kurşun yağmuru tutulan üçbuçuk yaşındaki Tebriz bebek katledildi. Ankara Garı'ndaki kan ve beden gölüne bebek kanı ve bebek bedeni de bulaştı.

Şebnem Yurtman ve Hacı Mehmetşah Esin'in cenazeleri sabah saatlerinde toprağa verilirken, iki günlük Genel Grev için Büyükşehir Belediyesi önünde toplanan binler, Uğur Mumcu Alanı'na aktı ve diğer cenazelerini bekledi. Öğleden sonra, Dilan Sarıkaya ve Erhan Avcı ile üçbuçuk yaşındaki Tebriz Dora'nın cenazeleri İstasyon Meydanı'na getirildi. Cenazeler geldiğinde hep bir ağızdan binlerce kişi faşizmi lanetledi, mücadeleyi yükselteceğine and içti.

Tören alanında kürsüden HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, EMEP Genel Başkanı Selma Gürkan ile Tunus Halk Cephesi Genel Sekreteri Hama Hamami konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından Erhan Avcı'nın cenazesi Küçükoba Mezarlığına, Tebriz Dora ve Dilan Sarıkaya'nın cenazeleri ise Kabasakal mezarlığına götürüldü. Kabasakal ve Küçükoba mezarlığına arabalarla uzun konvoylar halinde gidildi. Katılım öylesine büyüktü ki, Adana'nın trafiği allak-bullak oldu. Mezarlıklarda da büyük bir katılımı anma yapıldı. Mücadele andı içilen ve hesap soran sloganlar atıldı. Şehitlerimiz toprağa verilirken sloganlarla uğurlandılar... Uğruna ölümü göze aldıkları barış, özgürlük ve demokrasi özlülerinin mutlaka yerine getirileceğine dair hepsine teker teker söz verildi...

Ertesi gün taziyeler ve anmalar gerçekleşti.

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla, Gülhan Elmascan'ın 2 yıldır görev yaptığı Celalettin Sayhan İlkokulu önünde toplanan kitle, anma gerçekleştirdi. Bir yıllık eşi makinist Yılmaz Elmascan ile birlikte yaşamını yitiren rehberlik öğretmeni 25 yaşındaki Gülhan'ın fotoğrafları taşındı ve 10.04'te bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. AKP ve savaş karşıtı sloganlar atıldı. Gülhan öğretmenin okuldaki arkadaşları, duygu ve düşüncelerini ağlayarak anlattılar. Sonra da okuldaki odasına girip masasına fotoğrafını koyarak karanfillerle donatılar.

Çukurova Üniversitesi öğrencileri kampüste bir anma gerçekleştirdi. Öğrenciler, Ankara'da katledilen arkadaşları Dilan Sarıkaya'nın fakültesinin önünde oturma eylemi gerçekleştirdi.

Tüm Bel-Sen ve Birleşik Taşımacılık Sendikası (BTS) üyeleri de anma gerçekleştirdi. Gar önünde kurulan taziye çadırını çok sayıda insan ziyaret etti. BTS'nin çağrısıyla yapılan anmaya büyük bir katılım gerçekleşti. Anmada katliamda hayatını kaybeden 14 BTS üyesi (ve diğer katledilenler) için bir dakikalık siren çalındı. Sonra garın içine girilerek fotoğraflarıyla süslenmiş tren üzerine kırmızı karanfiller atıldı, şiirler okundu. CHP ve HDP milletvekilleri de anmada bulundular.

BTS Adana Şube Yöneticisi Ahmet Avşar yaptığı konuşmada, IŞİD'i büyütüp besleyen AKP Hükümeti'nin katliamın sorumlusu olduğunu dile getirdi. Hayatını kaybeden emekçilerin sömürsüz ve özgür bir dünya için mücadele ettiklerini, geride kalanların ise karanlığı yırtacağını, paranın saltanatı yıkılana, katiller hesap verene kadar mücadeleyi sürdüreceklerini söyledi.

Dilan Sarıkaya ve Erhan Avcı için kurulan taziye çadırlarına da yüksek katılımlı ziyaretler gerçekleştirildi. Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş'un "Katledilenlerin ailelerine maaş bağlanacağı" yönündeki açıklamasının ardından, Adana Valiliği görevlileri de taziye çadırına geldiler ama her iki aile de kabul etmedikleri için geri dönmek zorunda kaldılar. Dilan Sarıkaya'nın annesi Nesligül Sarıkaya "Maaş istemiyoruz. Katilleri bulsunlar" derken, Erhan Avcı'nın eşi Binnaz Avcı da, "Onların maaşına ihtiyacımız yok, lanet olsun onların paralarına da bağlayacakları maaşa da, biz failleri ve katilleri istiyoruz" diyerek kararlı ve onurlu bir duruş sergilediler. Onlar çocukları ve eşlerinin ne uğruna mücadele ettiklerinin bilinciyle davrandılar ve tıpkı Erhan Avcı'nın annesi Fazile Avcı gibi, "artık sadece Erhan'ın değil tüm yaşamını yitirenlerin annesiyim" dediler. Hepsisi de katliamın sorumlusunun Erdoğan ve hükümet olduğunu belirterek yargılanmalarını istedi.

Ankara’da Türkiye tarihinin en kanlı katliamını yaşadık. Her saat artan sayılarla yüreklerimiz bir kez daha dağlanıyor. 105 ölü, 500’ü aşkın yaralı var. Bu katliam, öncekilerden sadece sayısal fazlalıkla ayrılmıyor. Türkiye’nin dört bir yanına giden cenazelerle ülkenin tümünü kapsıyor. Çünkü bu katliam, Doğu’dan Batı’ya, Kuzey’den Güney’e her taraftan Ankara’ya gelen işçi ve emekçilere, devrimci ve demokratlara karşı yapıldı. Kürt-Türk, Alevi-Sünni, savaşa ve faşizme karşı olan herkese karşı yapıldı.

Katliamın ardından, burjuva medyada bu katliamın arkasında kimler olduğu tartışılıyor. Oysa kitle, bombanın patladığı anda “katil devlet” diye haykırdı. Katliamı kimlerin yaptığını çok açık biçimde ilan etti. Çünkü bu kitlenin bir “siyasi hafızası” var!

İlk akla gelenin ’77 1 Mayıs’ı olması boşuna mıdır? Şu çakişmaya bakın ki, patlamadan hemen önce halay çeken gençler, ’77 1 Mayıs’a atfen yapılmış “bu meydan kanlı meydan” marşını söylüyor. Ve daha mısrayı tamamlamadan arkada korkunç bir patlama gerçekleşiyor.

’77 1 Mayıs’ında da işçi ve emekçiler, egemenlere karşı güçlerini birleştirmiş ve giderek artan bir kitleyle ayağa kalkmıştı. Orada sivil kıyafetli tetikçiler, daha önceden yerleştikleri yerlerden kitlenin üzerine ateş açmış, ardından polis panzerleri sürülmüştü. Ankara’da ise katliamın tetikçileri “canlı bomba” olarak karşımıza çıktı. Çok yakın zamanda Diyarbakır mitingi ve Suruç katliamlarında yaşandığı gibi...

Yani katliamın biçimi değişmişti. Geçmişte katliamları devlet “kontrgerilla” adı verilen bir örgütlenme ile bizzat kendisi gerçekleştiriyordu. Son yıllarda ise, (Reyhanlı’dan bu yana) adına IŞİD denilen katiller çetesiyle (kimi zaman “canlı bomba” , kimi zaman patlayıcı dolu arabalarla) gerçekleşiyor.

Bu IŞİD çetesini, Ortadoğu’daki paylaşım savaşında kullanmak üzere ABD’nin yarattığını biliyoruz. AKP’nin de ona yardım ve yataklık ettiğini, silahtan gıdaya, eğitimden tedaviye her biçimde besleyip büyüttüğünü... Bunlar ayan-beyan ortaya çıkmış gerçeklerdir.

Şimdi katliamı IŞİD çetesinin üzerine yıkarak, onun arkasında duranları gözlerden saklamak ve işin içinden sıyrılmak mümkün mü? IŞİD’in emperyalizmin ve işbirlikçilerinin maşası olduğunu bilmeyen var mı?

Bizi ilgilendiren, kimlerin tetikçi olarak kullanıldığı değildir. Bunları öğrenmek çok zor da olmaz. Zaten onları kullananlar, özellikle deşifre ederek, kendilerini gizlemeye çalışırlar. Kitlelerin yükselen tepkilerine bağlı olarak yargılarlar bile! Nitekim

Ankara katliamının ardından IŞİD’e yönelik operasyonlar başlatıldı!

Fakat bu kez gözboyamayı başaramıyorlar! Cenazelerde kitlelerin en sık attığı slogan “Katil devlet hesap verecek”tir! Açılan pankartlar

“Katilleri tanıyoruz” şeklindedir.

Halkımız katilleri tanıyor! Dersim’den, Maraş’tan, Sivas’tan... Roboski’den, Suruç’tan, Cizre’den...

Geçmiş katliamlar bir yana, son katliamda bile, Ankara’da bomba patladıktan sonra, polisin gaz bombası, biber gazı ve coplarıyla saldırması, ambulansların önünü kesip yarım saat geciktirmesi, katillerin kimler olduğunu bir kez daha gösterdi.

Yeni katliamları durdurmak için...

Ankara’daki katliamın ardından hemen her yerde protesto gösterileri gerçekleşiyor. Cenazeler kitlesel biçimde kaldırılıyor. Mitingi düzenleyen kitle örgütlerinin 2 gün “genel grev” kararı alması, son derece önemlidir. Uzun yıllardan sonra ilk kez doğrudan siyasi taleplerle greve çıkılacaktır.

Bu tepkiler çok önemlidir. Ancak daha önemlisi hesap sorma talebinin somut hedefe dönüştürülmesi ve yaşama geçirilmesidir. Unutulmamalıdır ki, önceki katliamlara karşı da tepkiler yükselmişti, fakat katillerden, gerçek sorumlularından hesap sorulamadı. Eğer ’77 1 Mayıs’ının, Maraş’ın, Sivas’ın, Roboski’nin sorumlularını yargılamayı başarsaydık, Ankara’yı yaşamazdık. Şimdi bu katliamın sorumlularından hesap soramazsak, yeni katliamların yaşanmasını önleyemeyiz.

Onun içindir ki, başta genel grev olmak üzere katliama karşı yükselen tepkiler, bir protesto olmanın ötesinde, somut siyasi taleplerle yaptırım gücüne ulaşacak bir düzeye çıkmalıdır.

Katliamın hemen ardından “güvenlik zafiyeti”nden dolayı en fazla işçileri

Bakan’ının istifası öne çıkarıldı. Oysa kitleler “hükümet istifa” diye bağırmaktadır. En öfkeli atılan slogan da “Hırsız, katil Erdoğan”dır. Haziran ayaklanmasında da öne çıkan bu talep, artık gerçekleşmelidir. Haziran’dan farklı olarak, bu kez Kürt hareketinin “çözüm süreci” gibi bir bahanesi de yoktur. Kürt halkı, zaten günlerdir kurşun ve bomba yağmuru altındadır. Ankara’daki katliamdan sonra Kürt halkı da sokaklara çıkmıştır. Yükselen birleşik mücadele ile, kitlelerin hedeflerine ulaşmasının zemini daha da kuvvetlenmiştir.

Sadece katiller değil, onların arkasında duran “siyasi sorumlu”lar hesabını vermelidir. Bunun somut adı, Erdoğan’dır, AKP hükümetidir. Elbette hükümetler gelir gider, aslolan devlettir. Ve gerçek kurtuluş da devrimle, sosyalizmle gelecektir. Ancak bu durum, hükümetlerin sorumluluğunu ortadan kaldırmaz ve demokrasi mücadelesini yadsımaz. Demokrasi mücadelesi içinde pişmeyen bir işçi sınıfı, devrimi gerçekleştiremez.

Haziran ayaklanmasından bu yana kitlelerin gücüyle hükümetin devrilmesinin önemi üzerinde duruyoruz. Kaldı ki, söz konusu olan AKP hükümetidir ve devletle içiçe girmede, halka karşı işledikleri suçlarda diğerlerini aratır oldular.

Bugünkü hükümetin adının “seçim hükümeti” olması kimseyi kandırmıyor.

Gerçekte AKP’nin “savaş hükümeti” ile karşı karşıya olunduğu açıktır. Öncesi AKP hükümetleri bir yana, bu hükümetin işlediği suçların haddi hesabı yoktur. Ve bunlar sandıkla gitmeyeceklerini en son 7 Haziran seçimlerinden sonra açıkça ortaya koydular.

Hal böyleyken, sadece CHP değil, HDP de, kitleleri 1 Kasım seçimlerine çağırıyor. Ankara’daki vahşi katliamdan sonra bile Demirtaş, “katliamın hesabını 1 Kasım’da soracağız” diyor. Katliama karşı yükselen öfke ve tepkiyi, oya havale etme çalışmak kadar sığ ve faydacı bir yaklaşım olamaz.

Bu seçimlerin Erdoğan ve AKP’nin dayatması olduğunu ve tanımamak gerektiğini önceden ifade etmiştik. Ankara katliamından sonra bu tespit, çok daha önem kazanmıştır. AKP, saltanatını korumak için oluk oluk kan akıtıyor. IŞİD’den, “Osmanlı Ocakları”na, Sedat Peker gibi mafya bozuntularına kadar tüm çeteleri halkın üzerine salıyor. Yakıyor, yıkıyor, öldürüyor...

Bu katliamların hesabı sandıkta sorulmaz! Onları sokakta, mücadele gücümüzle yeneceğiz ve ancak o zaman sanık sandal yesine oturtmayı başaracağız! Yeni katliamları durdurmanın tek yolu da budur.

Şehitlerimize andımız olsun...

Kavgamızın şairi Adnan Yücel, “Saraylar saltanatlar çöker / Kan susar bir gün / Bugünlerden geriye bir yarına gidenler kalır / bir de yarınlar adına direnenler” diyordu, 12 Eylül’ün en karanlık günlerinde... Her daim geleceğe olan umutlarını capcanlı tutanların bilinciyle...

10 Ekim günü savaşa ve faşizme karşı olan yüzbinler de, bu duyguyla Ankara’ya

geldiler. Ortadoğu’da, ve ülkemizde süren savaşı ve katliamları durdurmak, saraylarını, saltanatlarını başlarına yıkmak için geldiler. Bombalar bunu engellemek için atıldı.

Halkımızın yiğit evlatları, aydınlık yüzlü gençleri, asla yaşlanmayan bir yüreğe ve bilince sahip olan insanlarımız oradaydı. Her milletten, mezhepten insan kolkolaydı. Halayları, şarkıları, sloganlarıyla, geleceğe umut taşıyorlardı. İşte faşizmin tahammül edemediği ve kanla boğmak istediği şey buydu. 9 yaşından 75 yaşına kadar her yaştan, her ulus ve inançtan insanımızı katlettiler. Ülkenin dört bir yanına cenazeler gitti. Her yanımız acı ve öfkeye kesti.

Ama korkutamadılar, yıldıramadılar, susturamadılar!

Çektikleri halay, söyledikleri türkü, haykırdıkları slogan yarım kalmayacak! O kanlı meydanda üzerlerine örtülen pankart ve bayrakları, yeni insanlar ellerine alacaklar ve hesap sormak için sokakları, meydanları dolduracaklar!

Ankara’da yitirdiklerimiz dahil olmak üzere tüm şehitlerimize ant olsun ki, uğruna can verdikleri idealler yaşayacak! Bunun ilk adımı da kanlı AKP’nin ve Erdoğan’ın saltanatını yıkmak olacak!

Kahrolsun faşist diktatörlük!

Hükümet istifa!

Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!

Ankara katliamına karşı yükseltelen GREV BAYRAĞI DAHA YUKARI!

Ankara katliamı Türkiye'nin neredeyse her yerinde protesto edildi, katliamda yaşamını yitirenler anıldı. **DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin iki günlük grev çağrısı, yüzlerce işyerinde karşılık buldu. İş bırakan işçi ve emekçiler, kitlesel yürüyüşler düzenledi. Okulları boykot eden öğrenciler, kampüslerde yürüyüşler gerçekleştirdi. Grev, boykotla birleşti, işçi-öğrenci birlikteliği yaşandı.**

DİSK'e bağlı pekçok işyerinde, işçiler greve çıktılar. KESK üyeleri de örgütlü olduğu bütün işyerlerinde greve katıldı. Sağlık emekçileri ve TTB üyesi doktorlar, hastanelerde "acil" dışında hizmet sunmadılar. Grev yapan işçi ve emekçiler, işyerleri önünde katliamı protesto eden basın açıklamaları yaptıktan sonra, illerde yapılan merkezi eylemlere katıldılar. Ya da bir organize sanayi içinde bulunan işçiler, kendi alanlarında eylem yaptılar. Örneğin Çiğli Organize Sanayi içinde bulunan işçiler, "katiller hesap verecek" pankartını açarak sloganlarla yürüyüş gerçekleştirdi.

Sendikacılar kolay kolay grev kararı almazlar. Karar aldıklarında da örgütlemesine girişmezler. Fakat bu kez hızlı bir şekilde grev kararı aldılar. Elbette Ankara katliamının ardından hızlı bir şekilde karar alınması, oldukça önemli ve olumlu bir karardı. Ve bu siyasi bir grevdi!

Ankara katliamından sonra mitingi düzenleyen sendikalar ve meslek odaları "yastayız, isyandayız, grevdeyiz" diyerek, iki günlük grev kararı aldılar. Ve eylemlerde "katili tanıyoruz" döviz ve pankartlarıyla somut hedef gösterilmesi, oldukça isabetliydi. Greve katılımın düzeyinden bağımsız olarak, böyle bir kararın alınması önemliydi.

Sınıf mücadelesinde grevin rolü

Grev, işçi sınıfının en etkili silahlarından biridir. **Grevde işçi ve emekçiler, işgücünü bir mücadele aracına dönüştürerek, patronlar üzerinde ekonomik baskı kurarlar.** Üretim ve hizmeti durdururlar. Üretimin durması burjuvaziye pahalıya patlar. Azami karlarında düşüş yaşanır. Bu yüzden ki, grev hakkının önü yasal engellerle doludur. Buna rağmen Türkiye işçi sınıfı, özellikle '80 öncesi bir dolu grev yapmıştır. Bu grevler, ağırlıklı

olarak ekonomik taleplidir. Ancak ekonomik taleple başlayıp politik niteliğe dönüşen grevler olduğu gibi, doğrudan politik grevler de olmuştur.

Politik grevin en iz bırakkanı, kuşkusuz 15-16 Haziran genel grev-genel direniştir. Keza işçi sınıfının DGM'lere karşı direnişi, 20 Mart 1978'de "faşizme ihtar" eylemleri, Maraş katliamına karşı gerçekleşen genel grev vb. politik grevler yaşanmıştır. **Yakın tarihimizde ise, Haziran ayaklanması sürecinde DİSK ve KESK'in grev kararını, Soma maden işçilerinin katliamına karşı yapılan grevi örnek verebiliriz.**

Diğer yandan ekonomik talepler için yapılan grevler de siyasi bir niteliğe bürünebilir. Bu talepler tüm işçiler tarafından sahiplenilmiş, burjuvaziye ve devlete karşı direnişe dönüşmüşse, "siyasi bir grev" niteliği kazanmış demektir. Örneğin bu yıl **Mayıs ayında Bursa metal işçilerinin sendika değiştirme hakkı ve ücretlerin artması için başlattığı grev, tüm işkoluna yayılmış ve yasalara rağmen yapılmasıyla da siyasi bir niteliğe bürünmüştü.**

Ekonomik temelli yürütülen mücadelenin kazanımı sınırlıdır ve kalıcı olmaz. Patronlar kaşıyla verdiklerini kepçeyle alırlar. Bunun için ekonomik mücadelenin politik mücadele ile birleşmesi gerekir. Ne var ki, **politik grev, doğrudan burjuvaziye ve devleti karşısına aldığı için, işbirlikçi bürokrat sendikacılar ve reformist akımlar, genel olarak**

Siyasi grev nedir?

Ekonomik mücadele, bir fabrika ya da işkolunda işçilerin maddi çıkarlarını ilgilendiren talepler için mücadele etmesi ya da patronların ekonomik kazanımlara dönük saldırısını püskürtmek amacıyla yapılan eylemlerdir. (Ücretlerin artırılması, işgününün kısaltılması, işçi sağlığı ve güvenliğine dönük önlemler vb...) Bu taleplerle yapılan grevlere **ekonomik grev** denir.

Bir de işçilerin sadece kendi patronuna karşı değil, bir bütün olarak kapitalistlere ve onların arkasında duran devlete karşı yükselttiği talepler vardır. Örneğin sendikaların yasal olarak varlığı ve önündeki engellerin kaldırılması, ifade, örgütlenme ve gösteri hakkı, işçilerin kazanılmış haklarını gaspetmeye dönük yasalara, faşist teröre veya savaş politikalarına karşı eylemler... Bunlar doğrudan siyasi mücadele kapsamına girer; ve bu talepler için yapılan grevlere de **siyasi grev** denir.

Ekonomik mücadele ile siyasi mücadele ve grevler, birbirlerine çok bağlıdır. Hele ki bu grevler, önemli sanayi işkollarında gerçekleşiyorsa, ülkenin, hatta uluslararası burjuvazinin çıkarları söz konusuysa, kapsamı ve niteliği genişler. En basit ekonomik talepler bile, işçilerle patronları karşı karşıya getirir. Ve işçiler karşılarında sadece patronları değil, devleti bulur. Polisi,

askeri, basını, mahkemesiyle grevi boğmaya çalışırlar. Dolayısıyla **ekonomik taleplerle başlayan bir grev de siyasi bir nitelik kazanabilir.**

Bütün bu içiçe geçişe rağmen, ekonomik ve siyasi grev olarak ayrılmasının nedeni, hangi özelliğin öne çıktığını belirlemek içindir. **Taleplerden bağımsız olarak grevler, genel bir nitelik kazanıyor ve tüm sınıfı ilgilendiren bir hal alıyorsa, siyasi bir greve dönüşmüş demektir.**

Örneğin işgünü saatinin düşürülmesi, ekonomik bir taleptir. Ve bir işyerinde işgünü saati için grev yapılıyorsa, bu ekonomik bir grevdir. Fakat aynı taleple ülkedeki tüm işçiler, burjuvaziye ve devlete karşı greve çıkıyorsa, bu siyasi bir grevdir. İşçi sınıfının 8 saatlik işgünü talebinin nasıl uluslararası bir nitelik kazandığını ve sonucunda 1 Mayıs gibi enternasyonal bir günü yarattığını biliyoruz. Yani **grev, tüm işçi sınıfını kapsıyor ve "sınıfa karşı sınıf" bilincini geliştiriyorsa, grevin talepleri ekonomik de olsa, siyasal bir karakter kazanır.**

Diğer yandan ekonomik-hukuki taleplerle yürütülen bir grevin talepleri karşılanabilir. Fakat faşizme ve savaşa karşı ya da işsizliğe son verilmesi gibi, doğrudan sistemi hedefleyen taleplerle yapılan grevlerin, bir sözleşme ile sonuçlanması mümkün değildir. Çünkü bu talepler, sistemin tümünden değişmesini veya varolan devlet biçimini değiştirmeyi zorunlu kılmaktadır. Bu da ancak iki sınıfın kıran kırana çatışması ile gerçekleşebilir.

uzak dururlar. Onlara göre ekonomi ayrı yerde, politika ayrı yerdedir. Ve sendikalar sadece ekonomik mücadele vermelidir.

Burjuvazi ve devleti de sürekli “işçiler politikadan uzak durmalı” propagandası yapar. Çünkü politikleşen işçi örgütlenir. Örgütlenen işçi, sınıf olarak harekete geçer ve haklarını ister. Bu hakları elde edebilmek için de fiili-politik mücadeleyi yükseltir.

Katliama karşı politik grev

Ankara katliamından sonra mitingi düzenleyen sendikalar ve meslek odaları “yastayız, isyandayız, grevdeyiz” diyerek, iki günlük grev kararı aldılar. Ve eylemlerde “katili tanıyoruz” döviz ve pankartlarıyla somut hedef gösterilmesi, oldukça isabetliydi.

Greve katılımın düzeyinden bağımsız olarak, böyle bir kararın alınması önemliydi. Elbette greve tüm işçi ve emekçileri katmaya çalışmak, grevin etkisini büyütmek açısından olduğu kadar, devlete korku salmak ve kitlelere dönük saldırılarını frenlemek bakımından da gerekiyordu. Bu noktada sendikaların eksik kaldığı açıktır.

Fakat bazı anlar vardır ki, eylemin sayısal gücünden ziyade niteliği önem taşır. Ayrıca olayın kendisi, kitlelerin tepkisini kendiliğinden artırır, katılımı sağlar. Ankara katliamı da böyle bir olaydır.

Bugün sendikacıların nasıl bir bürokratik işleyiş içinde oldukları, yasalara ne denli bağlı bir mücadele yürüttükleri bilinmektedir. Fakat **katliam öylesine vahşiydi ki, tepkiler de daha ilk andan itibaren kendiliğinden yükseldi.** Ayrıca sendikaların kendi üyelerinden de yaşamını kaybedenler vardı. İşçi ve emekçiler sendikalara rağmen işi durdurabilirlerdi. Durdurmasalar dahi eylemlerin yükseleceği kesindi. Bu basınç altında sendikalar grev kararını aldılar. Aksi durumda bu tepkinin altında kalabilirlerdi.

Haziran ayaklanması gibi tarihi bir dönemeçte, aynı sendikacılar, grev kararını gecikmeli olarak aldılar. Örgütlü oldukları işyerlerine bile yeterince duyurmadılar. Doğal olarak greve katılım da düşük oldu. Bu durum, sendikacıların tepkiyi de arttırmıştı.

Ankara katliamından sonra hızlı grev kararı alınması önemliydi. Ancak grevin daha geniş kitleye yayılması ve merkezi eylemlerle etki gücünün artırılması başarısız oldu. Greve katılımın en fazla olduğu ilk gün (12 Ekim) merkezi bir eylem yeri belirlenmedi. İkinci gün (13 Ekim) bu eksiklik giderilmeye çalışıldı, fakat bu kez de devletin engellemeleri ile karşılaşıldı.

Bunun yanı sıra **cenazelerin birlikte ve kitlesel bir şekilde kaldırılması, gerek devletin engellemeleri, gerekse sendika ve kitle örgütlerinin reformist eğilimleri ile gerçekleşmedi.** Katliamın ertesi günü Ankara’da onbinlerce kişi Sıhhiye’de toplandığı halde, cenazeler oraya getirilip toplu uğurlama yapılmadı. Sonrasında cenazelerin gönderildiği illerde toplu törenler gerçekleşemedi. Birbirine çok yakın noktalarda bile üç ayrı cenazenin kalktığı oldu. Cenazelere katılım ve öfke oldukça yoğun olmakla birlikte, bu parçalı yapı, büyük kitlesel gösterileri engelledi.

Ankara katliamında yaşamını yitirenleri unutmayacağız, unutturmayacağız! Katliamın sorumlularından er-geç hesap soracağız! Faşizme karşı daha örgütlü, birleşik bir mücadeleyi yükseltmek dışında seçeneğimiz yoktur! **Ekonomik mücadeleyi siyasi mücadele ile birleştirmedikçe, politik grevleri çoğaltmadıkça, faşizmin saldırılarını püskürtmek mümkün değildir!**

Bilinmelidir ki, bu kapitalist sistem varoldukça benzer katliamlar bitmeyecektir. O halde mücadelemizin hedefine sistemi çakmalı, katliamların ve sömürünün olmayacağı bir dünya için savaşmalı, grev bayrağını daha yukarı çekmeliyiz!

Katliamın sorumluları hesap versin! Hükümet istifa etsin!

Diyarbakır’da, Suruç’ta, şimdi de Ankara’da! Kitlelerin içinde patlayan canlı bomba kılığındaki katiller, insanlığa saldırmaktadır. Son açıklamalara göre 86 insanımız katledildi, 200’den fazla yaralının ise hastanede tedavisi sürüyor.

Bu katliam, katillerin korkusunu göstermektedir. Yükselen kitle hareketinden duyulan korkudur bu!

Kitleler, hem içeride hem de dışarıda yürütülmekte olan savaşa karşı büyük bir öfke ve nefret duymaktadır.

Kitleler, hak gasplarına, faşist baskılara, ekonomik krizin etkilerine, yoksullaşmanın ve açlığın girdabına sürüklenmeye karşı güçlü bir tepki biriktirmektedir.

Kitleler, Erdoğan başta olmak üzere AKP hükümetinin pervasızca yürüttüğü yağmacılığa, yolsuzluklara, yaşam alanlarının daraltılmasına karşı rahatsızlığını giderek daha açıktan ifade etmektedir.

Ve devlet, artık kitleleri eskisi gibi yönetememektedir. Cizre’de devletin saldırılarına karşı kurulan hendekler ve barikatlar, kitlelerin bilincinde de giderek derinleşmekte, güçlenmektedir. Seçim sonuçlarına yapılan oynamalar bile, kitlelerdeki uzaklaşmayla kıyaslayınca son derece yetersiz kalmaktadır.

Ve bu koşullarda, devletin korkusu da, saldırıları da artmaktadır. Cizre’de keskin nişancılar eliyle yürütülen katliam, Suruç’ta, Diyarbakır’da ve Ankara’da canlı bomba kimliğine bürünmektedir. Devlet kitleleri korkutmayı ve yıldırmayı hedeflemektedir. Baskı ve terörle, kitleleri sindirmek ve etkisizleştirmek istemektedir. Bunu başardıklarında, sömürü ve yağma düzenlerini pervasızca yürütmeye devam edebilirler.

Ama başaramayacaklar!

Kitleleri korkutamayacak, sindiremeyecekler!

Devletin gerçekleştirdiği katliamlar, kitlelerin öfkesini ve tepkisini

büyütecektir! Ve bu sömürü ve talan düzeni, kitlelerin öfkesiyle yerle bir olacaktır! Haziran günlerinde yarım kalan direniş tamamlanacak, hak ve özgürlüklerimiz kitle eyleminin gücüyle kazanılacaktır!

Katliamları ise asla unutmayacağız, asla bağışlamayacağız!

Devlet katliamların hesabını vermeli, hükümet derhal istifa etmelidir!

Nasıl iyileşeceğiz?

Ankara'da patlayan bomba öylesine etkiliydi ki, sarsıntıyı bütün ülkeyi sardı. Sadece patlama anında Ankara'da olanlar değil, kitlelerin büyük bir bölümü, bu bombadan doğrudan etkilen-di. Hem toplumsal olarak, hem de kişisel olarak derin izler bıraktı.

Ama en büyük etki, patlama anında orada olanlar üzerinde ortaya çıktı. Birçok insanın ilk refleksi, "kaçmak, canını kurtarmak" oldu. Bazıları tepki bile veremediler, donmuş, şoka girmiş halde ortada kaldılar. Panik içinde ağlayanlar az değildi.

Buna karşın birçok insan da, cenazeleri tespit edip yaralıları yardım etmekten polisin saldırılarına karşı direnişe geçmeye, mitinge getirdiği insanları toparlama ve yönetme çabasına girişmekten, alanda kriz geçirenlere yardım etmeye kadar, çeşitli biçimlerde görevler, sorumluluklar üstlendi.

Büyük ve ölümcül felaketler sonrasında ortaya çıkan tablo çok önemlidir. Hele ki bu felaket, devletin bir saldırısı sonucu yaşanıyorsa, daha da büyük bir önem kazanır.

Ankara'da yaşanan bombalı saldırı, gerek toplumsal, gerekse kişisel olarak derin izler bırakacak bir olaydır. **Kişisel olarak yıkılmış, acısı içinde boğulmuş, kendi ayakları üzerinde duramayan insanların artması için bir yanıdır. Diğer yanında ise, bir daha miting örgütleyemeyen, kitle eylemlerinde biraraya gelemeyen, metroya bile binemeyen bir toplum şekillenmesi tehlikesi vardır.** Bu nedenle, saldırıya karşılık ne yapıldığı belirleyicidir.

Yaşanan saldırı son derece "travmatik" bir olaydır. Ancak bu saldırının, hem toplumda hem de tek tek kişilerde "travma"ya dönüşmesini istemiyorsak, dikkat edilmesi gereken çok önemli unsurlar vardır.

"Travma"ya dönüşmemesi için

Bu tür beklenmedik ve büyük acıların kişisel ya da toplumsal "travma"ya dönüşmemesinin iki yolu vardır.

Birincisi, patlama anında orada olanların yaşadıklarıdır. O anda, yaralıları yardım edilmesinden kitlenin toparlanmasına, kriz geçiren, ağlayan insanların sakinleştirilmesinden kan bağışının organize edilmesine, alanda insan zinciri kurulmasından ambulans için mücadele edilmesine, morg önünde bekleyenlere yiyecek işinin organize edilmesinden

otobüslerle geri dönüşlerin planlanmasına kadar sayısız görev vardır.

Tüm bu görevlerin organize edilmesi, ne yapacağını bilmeyenlere de görevler verilmesi, son derece önemlidir ve mutlak inisiyatifli müdahaleleri zorunlu kılar. Bu

türden hiç beklenmeyen, önceden hazır olunmayan olaylarda insanlar genellikle düşünmez, düşünemez; oradaki davranışlara yön veren unsur, genel olarak kişilik yapısı, geçmiş birikimleri, yaşam alışkanlıklarıdır. **Sağlam kişilikli, kendi ayakları üzerinde duran, inisiyatifli insanlar, böyle durumlarda hemen kendilerini gösterir ve öne çıkarlar.** Bu

kişisel özelliklerin devrimci-örgütlü duruşla birleşmesi, alandaki müdahalenin çok daha güçlü, örgütlü, hızlı ve sonuçsalı olmasını sağlar.

Katliamın acısını yaşayan genel kitle içinde "korku" ve "panik" gibi unsurların öne çıkması şaşırtıcı değildir; hatta çoğu zaman kaçınılmazdır. Ancak oradaki inisiyatifli devrimcilerin işleri organize etmeye başlaması ve panikteki insanları da sakinleştirip bu işlerin bir parçası haline getirmesi, ortamın hızla kontrol altına alınmasını sağlayacaktır.

Felaketler, katliamlar, büyük acılar söz konusu olduğunda en önemli unsur, kişinin kendisiyle ilgilenmesine, kendi korku ve acısıyla başbaşa kalmasına izin vermemektir. Kendi acılarıyla başbaşa kalanlar, sonrasında bunları atlamazlar. Psikologların bu tür durumlarda genel tavsiyesi, "anlatın", "paylaşın" türü, yine bireyin kendi içine dönmeye neden olan yöntemlerdir.

Oysa birey, kendisiyle uğraşmayı bırakıp yüzünü topluma, başkalarının acılarına çevirdiği anda İYİLEŞMEYE BAŞLAR. Yaralılarla uğraştığında, kriz geçirenleri sakinleştirdiğinde, kendi getirdiği kişilerin sağ-salim ve iyi durumda olup olmadıklarını kontrol etmeye başladığında, şehitlerin ailelerine yardım etmeye çalıştığında, kendi acılarının üzerine çıkabilir. **Daha büyük acılara bakmak, kendi acısını hafifletir.**

İkinci önemli unsur ise, katliam anında orada olsun ya da olmasın, katliamla ilgili yapılan eylemlere katılmaktır. Cenaze törenleri, mitingler, grevler, protesto gösterileri... **Yaşanan katliam ne kadar büyükse, protesto eylemlerine katılım da o kadar büyük olmalıdır.** O kadar daha fazla kitle katılmalı, o

kadar güçlü ve etkili protesto eylemleri örgütlenmelidir.

Yaşanan ACININ HESABI SORULMALIDIR.

Ankara katliamında, bombanın patlamasından saniyeler sonra "katil devlet", "katil Erdoğan" sloganlarının atılması doğru bir başlangıçtı.

Sonrasında her aşaması ayrı bir mücadeledir. Atılan gaz bombalarına karşı ya da ambulansların gelmesi için sürekli devletle karşı karşıya gelmiş, hastanelerin, morgun önü eylem alanlarına çevrilmiştir. Kitleler kendiliğinden biçimde, katliama karşı "hesap sorma" duygusunu kuşanmışlardır.

Burada en önemli eksiklik, katliam sonrasında sendikalar ve kitle örgütlerinin, güçlü protesto eylemleri örgütlemeye zayıf kalmalarıdır. Aynı akşam yapılan eylemler, çok daha güçlü ve etkili hale getirilebilirdi. Mesela Ankara'da meclise yürümek, İstanbul'da Taksim'e girmek kararlılığıyla kitle yönlendirilebilirdi. **Böylesi büyük saldırılara karşı, eylem ne kadar güçlü olursa, acılar o kadar azalır.**

Hemen ilk anda, sendikaların iki günlük grev kararı alması son derece önemli ve doğru bir karar olmuştur. Ancak sonrasında, mesela bir hafta sonra çok daha güçlü bir miting yapma kararı alınabilirdi. Bu yönde öneriler ve ısrar da oldu.

Ya da cenaze törenleri toplu halde yapılabilirdi. Her bir cenaze törenine binlerce insan katıldı. Tıpkı oradaki yardım faaliyetinin daha örgütlü hale getirilmesi gibi, protesto eylemlerinin de daha güçlü ve daha örgütlü hale getirilmesi mümkündü.

Bu eksiklik, kitlenin acısını haykırma, öfkesini dökme olanağını sınırlamıştır. Bu nedenle, hem sonrasında çekilecek acı katmerlenmiştir, hem de toplumsal olarak üzerimize sinen ağırlık artmıştır.

* * *

Yaşadığımız hiçbir toplumsal sorunun, bireysel çözümü yoktur. Katliamların yarattığı acıların da çözümü bireysel olarak yapılacak şeyler değil, toplumsal hareketin bir parçası olmaktır. Yardım çalışmalarına katılırken de, katliam karşısında acımızı-öfkemizi haykırırken de...

Bu yapılmadığı koşulda, kişisel ya da toplumsal "travmalar"ı atlatmak mümkün olamaz.

“Travma”lar için “rehabilitasyon” MÜCADELEDİR!

Ankara katliamının ardından, yaşanan acılarla nasıl mücadele edileceği, yaşanan travmanın nasıl atlatılacağı üzerine çokça konuşuldu, yazıldı. Böylesine büyük katliamlar sonrasında, insanların kendisini toparlaması hiç kolay değil çünkü.

Ekim 2012 tarihinde dergimizde yayınladığımız aşağıdaki yazıyı, konuya ışık tutacağı inancıyla bir kere daha yayınlıyoruz.

“Yaşamımızın öyküsü ağırdır. İşte tam da bu yüzden sağlam karakterli insanlara gereksinimimiz var.

Çünkü devrimin neferi olmak; inancımıza sarsılmaz bağlılık, mutlak güvenilirlik, umudunu yitirmemek, kavgaya cesareti ve hangi koşullarda olunursa olunsun, tuttuğunu kopartabilmek demektir.”

Ernst Thaelmann

Son yıllarda “travma” ve “rehabilitasyon” kelimeleri oldukça yaygın biçimde kullanılmaya başlandı. İlk olarak ’99 depreminin ardından gündemimize girmişti; arkasından, 19 Aralık katliamını yaşamış tutsaklardan, en sevdiği oyuncacı kırılan çocuklara, Dersim katliamında sağ kalanlardan, üniversite sınavını kazanamayan gençlere, şiddet gören kadınlardan, polis saldırısına uğrayan memurlara, işkence gören-uzun süre hapis yatan devrimcilerden, sevgilisi tarafından terk edilen ergenlere kadar çok geniş bir yelpazedeki toplumsal grupların ve kişilerin yaşadıkları acılar, “travma” kavramıyla etiketlenip “rehabilitasyon zorunluluğu” dayatıldı.

Şu ya da bu düzeyde acı veren her tür olay “travma” olarak tanımlandı, yaşayan bütün kesimlerin ise “rehabilitasyon”dan geçmesi, en hafifinden “psikolojik destek” alması ve mutlaka tüm yaşadıklarını ayrıntılarıyla anlatması gerektiği iddia edildi. Televizyondaki “kadın programları”na katılarak bağırp çağırarak, yolda tesadüfen tanıştığı kişilere tüm dertlerini boşaltan, ayda bir kere psikoloğa gitmeyi “modernite” olarak gören yığınlar, bu süreçte yaşantımıza girdi.

Adeta tüm toplum, “ruhsal bozulma yaşayan” ve “bakıma-tedaviye muhtaç” bireylerden oluşuyormuş/ oluşmalıymış gibi bir ortam yaratıldı. Öyle ki, şu ya da bu nedenle başına gelen acı olaylardan dolayı “travma” yaşamayan kişilerin, tersten bir ruhsal bunalım içinde oldukları; “travma sonrası stres bozukluğu (TSSB) bastırma-kaçınma” olarak adlandırılan bir tepki geliştirdikleri bile iddia edilir oldu.

Ve bütün bunlar, son derece bilinçli, sistemli bir burjuva ideolojik bombardımanın parçası olarak sürdürülürken; kendisine demokrat-aydın hatta “devrimci” diyen birçok kesim, burjuva ideolojik cephanelikten alınma bu kavramları çekinmeden kullanmaya, bu burjuva demagojisinin tuzağına düşmeye başladı. Yoğun bombardıman, onların sadece jargonunu değil, genel olarak toplumsal sorunlara-acılara bakışını değiştirdi.

Her acı, “travma” değildir

Eşyayı adıyla çağırmak gerekir. Bu nedenle

“travma”nın tanımıyla başlayalım. Dünya Sağlık Örgütü’nün kayıtlarına göre; **“kişinin gerçek bir ölüm ya da ölüm tehdidi, ağır bir yaralanma, kendisinin ya da başkasının fizik bütünlüğüne karşı bir tehdit olayını yaşamış, böyle bir olaya tanık olmuş ya da böyle bir olayla karşı karşıya gelmiş olması”, “travmatik olay” olarak tanımlanıyor.**

Ancak bu tanımın arkasından hemen **“her yaşanan sıkıntı verici olayın ‘ruhsal travma’ olarak adlandırılmayacağı”nın altı çiziliyor.** Ve burada devreye en önemli unsur giriyor: **Olayın niteliği ne olursa olsun, kişinin verdiği tepki, onu “travma” kategorisine sokuyor, ya da sokmuyor.** **“Olay karşısında aşırı korku, çaresizlik ya da dehşete düşme tepkileri” söz konusu olduğunda, “travmatik olay” bir “travma”ya dönüşüyor. Kimileri ise, olay ne kadar korkunç olursa olsun, son derece güçlü bir biçimde karşılıyor ve “aşırı korku, çaresizlik ya da dehşete düşme” tepkileri vermiyor, bu duyguları yaşamıyor.** Bu insanlar, yaşanan olayı bir biçimde geriye atarak ya da yaşanan soruna karşı mücadele ederek, olay sırasında kendisiyle-kendi acılarıyla değil, çevresindekilerin acı ve ihtiyaçlarıyla ilgilenerken vb. sorunun üzerine çıkmayı başarıyor; bu nedenle hiçbir “travma” yaşamadan, hayatını sürdürrebiliyor.

Yaşanan olay-felaket aynı olmasına rağmen, verilen “teпки”leri belirleyen şey ise, “kişinin aile öyküsü, toplumun travma ve sonrası olaylara karşı bakış açısı ve beklentileri” gibi unsurların yanısıra, “kişinin ruhsal olgunluğu ve stresle başa çıkma kapasitesi” oluyor. Bu nedenle, **gerçek bilim insanları, “olay”ın “travmatik” olup olmadığından çok, kişilerde “travma” yaratıp yaratmadığıyla ilgileniyorlar.**

Kendi dilimizle ifade edecek olursak, **yaşanan acılar karşısındaki mücadele gücü, ayakta kalmanın tek yolu olarak ortaya çıkıyor. “Mücadele gücü”, ister kişisel, isterse toplumsal olarak olsun, felaketlerin yıkımla sonuçlanmasını durduran en önemli unsur oluyor.** Zayıf kişilikli, tutunacak dalı olmayan kişiler, mücadele gücünü kaybetmiş toplumlar, acılar karşısında yerle bir olurken; sağlam karakterli, kendi ayakları üzerinde durabilen kişiler ve dayanışma-mücadele geleneği güçlü toplumlar, bu acılardan/felaketlerden güçlenerek çıkıyorlar.

Yani **her felaket, kişisel ya da toplumsal bir “travma”ya dönüşmüyor, “yıkımayan fırtına güçlendiriyor.”**

Mesela 19 Aralık katliamı, kimi zayıf devrimci

unsurlarda bir yıkıma yol açmış olabilir; ancak bu katliam sırasında, kurşun yağmurları altında halay çekenler de vardır, son ana kadar sloganlarıyla direnişi sürdürenler de. Ve birinciler, yaşadıkları “ruhsal travma”nın etkisiyle hastalıklı tiplere dönüşürken; ikincilerin mücadele azmi, sınıf kını bilenmiştir.

Mesela, Dersim katliamı sırasında devletle işbirliği yapan kişiler ve aşiretler de olmuştur, dağlarda saklanarak yıllarca çatışmaları sürdürenler de. Köyü basılan köylülerin, asker çekildikten sonra ölümlerini gömmek üzere köye geri dönmesi; “ölüm yürüyüşü” sırasında gruptan bir kadını almak isteyen askerlere karşı ölümüne direnilmesi; en büyük vahşeti yaşayan çocuklarda “korku” kavramının silikleşmesi; ciddi bir açlık yaşamalarına rağmen, birbirlerini gözetmeye devam etmeleri, son derece önemli direniş noktalarıdır. (Dergimizde yayınlanan, Dersim katliamını anlatan yazılarda bu tür örnekler vardır.) Ki, bu davranışları yaşayan ve görenlerin “travma” ile yıkımı değil, “felaketler karşısında olgunlaşması” söz konusu olabilir ancak.

Mesela 12 Eylül’e karşı hemen mücadeleyi terkederek, kaçan-göçen ya da teslim olanlar, ruhsal olarak yerle bir olurken, direniş odakları oluşturan devrimciler, inancını, umudunu, kendine güvenini pekiştirmişler ve sınıf mücadelesinin gereklerini yerine getirmeye devam etmişlerdir.

’99 Marmara ve 2011 Van depremlerinde yıkım olan bölgelerde, depremin hemen arkasından kurtarma çalışmalarına katılanların, hatta çevresindekileri de bu çalışmalara katmayı başaranların, “deprem travması” yaşamadıkları, bilimsel olarak da tespit edilmiştir. Diğer taraftan, salt kaybettiklerinin acısına odaklananların ya da hemen deprem bölgesinden kaçanların, sonrasında ciddi psikolojik sorunlar yaşadıkları, deprem korkusunu üzerinden atamadıkları da bilinmektedir.

İşkence ve uzun cezaevi yılları, en “travmatik” olaylar arasında sayılmaktadır. Açıkçası, işkencehanelerde yaşadıkları “aşırı korku, çaresizlik ya da dehşete düşme” nedeniyle aklını yitirenler de olmuştur. Keza, mücadeleden tümünden kopmak, itirafçılık gibi durumlar da, yine bu duyguların sonucunda yaşanmıştır. Ancak **direnen bütün insanların,**

işkencenin ağırlığı ve yoğunluğu ne olursa olsun, hücrelerde neşelerini kaybetmedikleri, sanki vücutları paramparça olan kendileri değilmiş gibi davrandıkları bir gerçektir. Çözülenler içinden bile, devrime inançlarını kaybetmedikleri sürece, “aşırı korku, çaresizlik ya da dehşete düşme” duygusuna (ve bunun doğal sonucu olarak gösterilen “travma”ya) kapılmayan ve sonrasında kendilerini toplayarak mücadeleye devam edenler çıkmıştır. Aradaki fark, işkence karşısındaki sınıf bilincinde ve mücadele gücünde yatmaktadır.

“Rehabilitasyon”, düzene uyumlu hale getirmektir

Rehabilitasyon kelimesinin tanımıyla devam edelim. Kelimenin sözlük anlamı, “bir kimsenin iş yapmaya engel olan sakatlığını gidermek amacıyla uygulanan tedavi”dir. Latince “habil” kelimesinden türetilmiştir ve “yeniden mümkün kılmak” olarak çevrilmektedir. “Yeni alışkanlıkların kazandırılması ve yeni bir duruma adaptasyon sağlanması” olarak da ifade edilmektedir.

Bu kelime, ilk olarak feodal dönemde, kilise tarafından, “şeytana uyanların tekrar iyi bir insan olmaları yönündeki çabaların adı” olarak Avrupa’da kullanılmıştır. 1920 yılında ABD Kongresi’nde çıkartılan bir yasa ile, “sakat bir insanın öğretilecek bir meslekle hayatını kazanabilecek duruma getirilmesi” şeklinde tanımlanmıştır. I. ve II. Emperyalist savaş sonrasında, savaşta ruhsal ve fiziksel durumu bozulan askerlerin tedavisi ihtiyacı, bu alana daha fazla yönelinmesine, rehabilitasyon merkezlerinin yaygınlaşmasına neden olmuştur. Başlangıçta sadece fiziksel sakatlıklarla ilgilenme sözkonusuyken, zaman içinde, ruh sağlığı bozulmuş olanlar, suçlular, sokak çocukları, korunmaya muhtaç kişiler, göçmenler vb. olarak çoğalmıştır.

Günümüzde ise, asıl olarak engelli çocuklar için devletten (ve Avrupa’dan) aldıkları paralarla faaliyet yürüten “özel eğitim merkezleri”nde grupsal; sevgisiz-değersiz-bencil yetişmiş çocuklar için ise bireysel “rehabilitasyon” tedavileri sözkonusudur. Her ikisinde de temel amaç kardır. Çünkü “rehabilitasyon” son derece pahalı bir alandır. Toplumun, gerçekten korunmaya muhtaç, ama bir gelir kazandırmayan kesimleri ise, sokaklarda ya da ailelerinin çaresizliğinde yaşamaya mahkumdur.

Bir de özellikle Vietnam-Irak gibi savaşlardan dönenlerin toplumsal bir soruna dönüşmesi üzerine, askerler de belli düzeylerde “rehabilitasyon”a alınmışlardır. Ancak tıpkı kar getirmeyen diğer psikolojik ve fiziksel engelliler gibi, savaş sendromu yaşayan askerlere dönük rehabilitasyon çalışmaları da, karlı bir alan olmadığı için, son derece sınırlıdır.

Son on yılda, “devrimciler” ve aydınlar arasında bu kavramı kullananlar çığ gibi büyümüştür. En yoğun kullanım, 2000’de başlayan ÖO (Ölüm Orucu) eylemi sonrasında denk

düşmektedir. **Eylem bittikten sonra mücadeleye dönen ve güçleri oranında bir işin ucundan tutan ÖO gazileri, somut biçimde iyileşirken; mücadeleyi bırakanlar, yaşamdan kopuk bir biçimde özel oluşturulmuş evlerde toplananlar, burada resim yapmak, şarkı söylemek, müzelere-pikniklere gitmek gibi “faaliyetler”le iyice uyuşturulmuştur.** Tabi bu arada, “Avrupa’dan gelen fonlarla ÖO gazileri için rehabilitasyon merkezi kurma heveslileri”nde de patlama yaşanmıştır.

Bugün “Dersim mağdurları”nı “rehabilitasyon” heveslileri de aynı biçimde hızla artmaktadır. Hele ki, bazılarının çalışmalarının odağında “devletten tazminat alınması” gibi somut maddi bir beklenti olması, gerçek niyetleri çarpıcı biçimde ortaya koymaktadır.

Devlet için tehdit olmadan...

Yukarıdaki kısa tarihçe, bize “rehabilitasyon” kavramının özünü veriyor: **Toplum tarafından bir nedenle dışlanan kişilerin, toplumla uyumlu (daha doğru bir ifadeyle “sistemle uyumlu”) hale getirilmesi!**

Dünya Sağlık Örgütü, bunu daha somut bir çerçeveye sığdırmaktadır. DSÖ’nün belirlediği ilkelere göre “rehabilitasyon”, öncelikle “sakat ve engellilerin çevreye uyumsuzluğunu azaltmayı amaçlar”, ikincisi “entegrasyonun başarıya ulaşması için çevrede ve toplumda da düzeltmeler yapar.”

Burjuvazinin genel olarak “sakatlıklar” karşısındaki tutumu bilinmektedir. Nazilerin “ari ırk” oluşturma çabası, sadece faşizme özgü bir olgu değildir; sınıflı toplumların başlangıcından bugüne, ezen sınıfın rutin davranış biçimidir. Ve ezen “üstün” kesimler, kendilerinden aşağıda gördükleri halkları, sömüremedikleri koşulda, yoketmekten kaçınmamışlardır.

Sakatlar, çocuklar, yaşlılar, sadece Nazilerin toplama kamplarında değil; sömürücü egemenlerin bütün saldırılarında, her zaman ilk hedefdir. “Demokrasinin beşiği” İsveç’de akıl hastalarının kısırlaştırılması, ABD’de, çalışamayacak kadar yaşlı yoksulların, sağlık sistemi tarafından ölüme terk edilmesi bildik örneklerdir. Göçmenler ya gemilerle denize gömülmede; ya da sığınma kamplarında-evlerinde açlıkla

“terbiye edilmekte”dir. Keza günümüzün en önemli sağlık sorunlarından biri haline gelen alzheimer hastalığının nedenleri ve tedavisi konusundaki çalışmaların, maliyeti yüksek olduğu için durdurulması da, yine “toplum dışına düşmüş” insanların, burjuvazi için önemli olmadığının bir başka göstergesidir.

Çünkü burjuvazi, özel bir ideolojik çıkarı ya da somut maddi bir karı olmadığı sürece, “sakatlar, düşkünler, toplum dışı unsurlar, muhtaçlar”, vb ile ilgilenmez. Hele ki “çevrede ve toplumda düzeltmeler” yapmak; engelli asansörlerini kurmak gibi işleri bile

“maliyetli” bulan, engelliler için sokakları yaşanmaz hale getiren burjuvazinin, demagojik bir söylemi olmanın ötesine geçmez. Marks’ın dediği gibi, “burjuvazi, gölgesinden yararlanamadığı ağacı keser.”

Bu noktada, “rehabilitasyon” çalışmalarının gerçek amacı kendine ele vermektedir. Elbette ki öncelikli hedef, kardır. Bir taraftan, “rehabilitasyon” aşamalarının her biri son derece pahalı süreçlerdir ve bu para hastanın kendisinden tahsil edilmektedir. Mesela deprem sonrasında, milyonlarca insan, burjuvazinin yönlendirmesi sonucunda psikologlara, psikiatristlere, “rehabilitasyon merkezleri”ne koşmuş ve böylece müthiş bir rant alanı ortaya çıkmıştır. Parasız tedavi veren “rehabilitasyon merkezleri” ise, emperyalist kurumlardan fonlanmaktadır ve orada da farklı türden bir rant alanı oluşmaktadır.

İkinci ve asıl hedef ise, burjuvazinin ideolojik hegemonyasının sorunsuz sürdürülmesi, muhalif ya da “toplumsal sorun oluşturabilecek” tüm kesimlerin “zararsızlaştırılması”dır. Kavramın ilk ortaya çıkışının “şeytana tapanların tedavisi” üzerinden olması, çarpıcıdır. Bugün ise, rehabilitasyon kavramının en çok kullanıldığı alan, F tipi hapishaneler ve devrimci tutsaklardır. İlk olarak ‘şeytana tapanları’ kilise için zararsız hale getirmeyi hedefleyen “rehabilitasyon” faaliyeti, günümüzde devrimcileri, sistem için zararsız hale getirmeyi hedeflemektedir.

Devlet için somut bir tehdit oluşturan devrimcilerin yanı sıra, toplumsal bir tepkiyi oluşturabilecek her tür durumda, devlet ciddi ve sistemli bir “rehabilitasyon” çalışması yürütmektedir. Mesela deprem sonrası “travma”sına ilişkin yürütülen “rehabilitasyon” faaliyetinin asıl amacı, devletin depreme karşı sorumsuz-ilgisiz tutumuna tepkinin uyuşturulmasıdır. Depremler sonrasında devletin barınma-beslenme ihtiyaçları başta olmak üzere, deprem bölgelerinin sorunları ile ilgilenmemesi, depremzedelerde büyük bir tepki oluşturmuştur. Ve tam da bu aşamada, burjuva ideologlar, piyasaya “deprem travması”nı sürmekte, tüm depremzedeler “rehabilitasyona” teşvik edilmektedir. Böylece **“toplumsal sorun oluşturabilecek”, yani devlete karşı öfkesini eyleme dökebilecek olan depremzedeler, “rehabilitasyonla zararsızlaştırılmaktadır”.**

Benzer durum kriz nedeniyle de çarpıcı biçimde kendini göstermişti. Krizde işten atılanlar, haklarını kazanmak için eyleme geçtiklerinde, yine burjuva ideologlar, “Travma sonrası stres bozukluğu (TSSB) yaşamamaları” için onları “psikolojik destek almaya”, böylece “krizin etkileriyle başedebilecek hale gelmeye” teşvik etmişti.

Örnekler sayısız... “12 Eylül mağdurları”ndan, “Dersim mağdurları”na kadar, devlet için potansiyel risk oluşturabilecek tüm kesimler için, “yaşadıkları travma”ya karşı “rehabilitasyon”a ihtiyaçları oldukları yönünde müthiş bir bombardıman yürütülüyor. “12 Eylül’e karşı mücadele etmek”, “Dersim katliamının hesabını sormak” gibi kavramlar ise, bilinçli bir biçimde gözlerden uzak tutuluyor. Bu çalışmalar, devleti rahatsız etmeyen bir “mızımız muhalefet”in bile gerisine düşüyor; doğrudan devletin ideolojik argümanları doğrultusunda kitlelerin uyuşturulması çabasından öteye geçmiyor.

“Rehabilitasyon” burjuvaziyi, mücadele devrimi güçlendirir

Burjuva ideologlar, her acı olayı, her felaketi “travma” olarak nitelendirip, toplumu “ruhsal olarak hastalıklı” ve “tıbbi desteğe-bakıma muhtaç” bir kategoriye sokmaya çalışıyorlar. Bir “mağdur edebiyatı”dır gidiyor.

Kişiler ve toplumlar, başarılarının, zaferlerinin değil, “mağduriyetleri”nin üzerinden tanımlanmaya zorlanıyor. Başkaldırının yerine, acındırma konuyor.

Devlet, Hatay’daki Suriyeli militanlara birkaç hafta içinde son derece donanımlı kamplar kurarken; Van depremzedelerinin çadır bile bulamaması, “deprem rehabilitasyonu” yaygarası arkasında gizleniyor. Keza Dersim’de direnenleri unutturmanın en etkili yolu olarak, “Dersim mağdurları” anlatılıyor bol gözyaşları içinde. 12 Eylül’ün direnenleri, “mahkeme”-“tazminat” çığırtkanlığı içinde unutturuluyor.

Evlerdeki günlük sıradan sorunlar bile, “aman travma yaşamasin” diyerek çocuktan gizlenmeye çalışılıyor; sanki o sorun, o çocuğun bütün hayatını karatacak bir unsurmuş gibi davranılıyor. Çocuğa gerçeklere dayanmayan, onun hayaline uygun, hep “eğlence”ye dayalı bir dünya gösterilmeye çalışılıyor. Ve **acılarla yüzleşmediği için, o acıların üstesinden gelmesini öğrenemeyen bir kuşak yetişiyor.** “Travma yaşamasin” diye hep korunan çocuklar, son derece dayanıksız, kırılgan oluyor. Sorunlarla başetmesini bilmediğinden, her tür sorundan kaçan, sorunlar yokmuş gibi davranan, tuhaf gençlere dönüşüyor. Ezberci eğitim sistemi nedeniyle düşünmesini-sorgulamasını bilmeyen çocuklar, bir de hep kendileri için oluşturulan korunaklı fanuslarda yaşatılmaya çalışılıyor; gerçek dünyanın gerçek sorunlarıyla karşı karşıya kaldıklarında ise, savunmasız bir şekilde yerle bir oluyorlar.

Sadece çocuklara değil, topluma bu dayatılıyor. **Kitlelerin sorunları çözme gücünden ve toplumsal mücadele desteğinden yoksun kalması isteniyor.** Sanal bir dünyada “acıların çocuğu” olarak kendi haline “ağlaması”, kendi sorunları altında ezilmesi, sürekli kendine acıması ve herkese anlatarak acındırması, en doğru yol olarak sunuluyor. **Yaşanan acılar karşısında dayanıksız, kırılgan, hakkını aramasını-hesap sormasını bilmeyen yığınlar yaratılmak isteniyor.** Her kesim, bir sorunla bağlantı içinde, “hastalıklı”, “mağdur”, “yardıma muhtaç” bireyler ve gruplar olarak tanımlanıyor.

Sorunları çözmek için mücadele etmek değil, sorunlar altında ezilmek... Devletten hesap sormak değil, yardım dilenmek... Sorunları çözmek için örgütlenmek, kolektif bir güç oluşturmak değil, bir “rehabilitasyon uzmanı” beklemek... Felaketler karşısında hakkını aramak değil, “travma” edebiyatıyla köşesine çekilmek... **Direngen savaşçılar değil, ağılak-uyuşuk**

yığınlar yaratmak... Özellikle AKP hükümeti döneminde dinin etkisinin artmasıyla da birleşen “sadaka kültürü” emekçi kesimleri çürütücü bir rol oynuyor.

Kendisine devrimci-demokrat diyen pekçok kesim ise, farkında olarak ya da olmayarak, bu ideolojik bombardımanın bir parçası olmakta, kitlelere “travmaları” anlatıp, “rehabilitasyon” gerektiğini vaazetmektedirler.

Oysa **yapılması gereken, toplumsal acıları ve felaketleri, direnişin kaldırıcına dönüştürmektir.** “Deprem travması”nın tek “tedavisi”, enkaz kurtarma çalışmalarına katılmak ve zordaki insanlara yardım etmektir. “Dersim travması”nın tek çözümü, Dersim’deki direniş geleneğini gelecek kuşaklara aktarmaktır. “19 Aralık travması”nın tek “rehabilitasyonu”, **mücadele-**

nin bir parçası olmaya devam etmektir. “İşkence travması”nın tek önlemi, **ışkencede direnmektir.** **Krizde işten atılanların “travma” yaşamamasının tek yolu, buna karşı toplu mücadeleye geçmele-**ridir. **Ölüm Orucu’nda sakat kalanların düzelmesinin tek yolu, örgütlü mücadeleyi sürdürmektir.** (TİHV raporlarında bile, sadece ÖO sonrasında mücadeleye devam edenlerin iyileştiği; örgütten koparak salt “rehabilitasyon” tedavisi alanların sakatlıklarında somut bir iyileşme gerçekleşmediği tespit edilmiştir).

“Direnmek”, sadece devrimcilere özgü değil-dir. Birçok insan, en büyük felaketlerden bile, son derece sağlam çıkmayı başarabilmiştir. Hayatı boyunca tek bir “travma” yaşamamış, tek bir “kırılma” oluşmamış, tek bir defa “depresyon” a girmemiş insanlar, sanıldığından daha çoktur. Dünya Sağlık Örgütü’nün tanımlamasıyla “kişinin ruhsal olgunluğu ve stresle başa çıkma kapasitesi yüksek olan”; bizim dilimizde, sağlam karakterli, kendi ayakları üzerinde durmayı başaran insanlar, “travmalar”dan, “kırılmalar”dan, “depresyonlar”dan, “rehabilitasyonlar”dan uzak bir biçimde, kendi yaşam mücadelelerini vermektedirler. **Bu insanlar, acılar ve felaketler karşısında, yaşam mücadelesi içinde kendi bireysel acılarını unutmakta, çevrelerindeki insanların sorumluluğunu üstlenmekte; başkalarına yardım ederken kendi bilinçlerini, kişiliklerini sağlamlaştırmakta; başkalarında “kırılma”ya ya da “travma”ya dönüşen olayları, kendi kişisel gelişimlerinin “sıçrama”sına çevirmektedirler.**

Devrimciler, bireysel felaketlerin bile toplumsal mücadele içinde çözümlenebileceğini, toplumsal mücadelede elde edilen kazanımlarda sorunların giderilebileceğini gösterebilmelidir.

Her türden kişisel ya da toplumsal “travma”nın sebebi, burjuvazinin sömürücü sistemidir; bu nedenle en doğru “rehabilitasyon”, burjuvazinin sömürücü sistemine karşı mücadeleyi yükseltmektir.

Ekim 2012 tarihli Proleter Devrimci Duruş dergisinden alınmıştır.

Cizre-Jitem davasında beraat rezaleti

Cizre-Jitem davası olarak bilinen, “faili meçhul” vakalarının en çarpıcılarından biri olan davanın, sanıkları beraat ettirildi.

Emekli Albay Cemal Temizöz ve Cizre eski Belediye Başkanı Kamil Atağ’ın da aralarında bulunduğu 8 sanık, Şırnak’ın Cizre ilçesinde, 1993-95 yılları arasında 21 “faili meçhul” cinayetten sorumlu tutularak yargılanıyordu. Ancak bunun göstermelik bir yargılama olduğu, her yönüyle kendisini gösterdi. Herşeyden önce, bu kadar önemli bir katliamın failleri tutuksuz yargılanmaktaydı. İkincisi, Cizre’de işlenen suç, mağdurların katılımını düşürmek, kitle desteğini azaltmak amacıyla, 10 Ocak 2015 tarihinde, Yargıtay kararıyla Cizre’den yüzlerce kilometre uzağa, Eskişehir’e taşınmıştı.

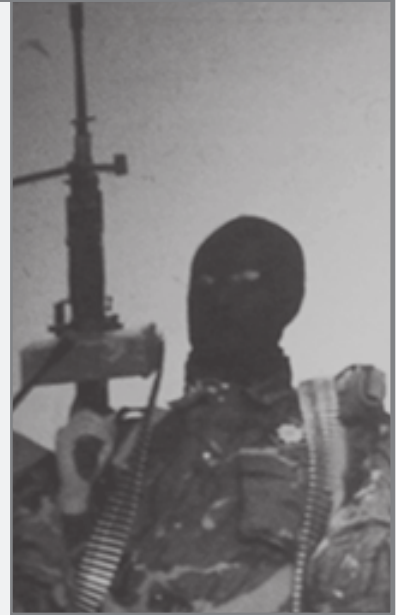
5 Kasım günü gerçekleşen 8. duruşmada, “kesin, vicdana uygun” kanıtlar olmadığı iddiasıyla, zaten tutuksuz yargılanan sanıklar beraat ettirildi.

Öylesine bir pervasızlık sözkonusuydu ki, sanıklardan Adem Yakın, “ben Jitem’i bilmem, sadece Jötem’i bilirim, o da Fransızca ‘seni seviyorum’ demektir” diye konuşarak, adeta alay ediyordu. Devletin ve yargının kendi arkasında olduğunu bilmenin küstahlığıyla, Cizre halkının acılarıyla dalga geçiyordu.

Cizre’deki katliamlar, Kürt halkına dönük olarak dizginsiz bir saldırının gerçekleştirildiği ‘90’lı yıllarda yaşanan en çarpıcı olaylar arasındadır. Aradan geçen zaman, konuya ilişkin kitle tepkisini ve adalet talebini güçlendirdi.

AKP hükümeti, tıpkı 12 Eylül’ün yargılanması gibi, kontrgerillanın yargılanmasını da kendi çıkarlarının demagojik propaganda malzemesi haline getirdi. “Darbe karşıtı” görünmek için 12 Eylül ile ilgili bir mahkeme açtı, ama cuntacıların hiçbirinden gerçekten yargılanmadı. Şimdi de “kontrgerilla karşıtı” görünmek için Cizre-Jitem davasının açılmasını engellemedi, ama bunu jitemcileri koruyan, aklayan bir mahkemeye çevirdi.

Ve bir kere daha görüldü ki, katiller, cuntacılar, kontrgerilla şefleri, ancak kitle hareketinin yükselmesi sonucu yargılanacaktır.

“Saygın tutum!”

Diyarbakır'da okuldan dönen 14 yaşında bir kız çocuğunu ıssız bir köşeye çekiyor. Kafasına taşla vurarak bayıltıyor, döverek tecavüz ediyor. Kız korkusundan kimseye bir şey söylemiyor. Ama hamile kalıyor. Ailesi sıkıştınca, gerçek ortaya çıkıyor.

Adam kendisine öğretilenleri mahkemede başarıyla uyguluyor. Hakim karşısında elleri önde birleştirilmiş biçimde saygıyla duruyor. Takım elbise giymiş, kravat takmış. Mahkeme onun bu “saygın tutum”unu dikkate alıyor. İddianamede 43.5 yıl istenen dava için, mahkeme 11 yıl ceza veriyor. 14 yaşındaki kızın kafasına “saygın” biçimde taşla vurduğu için, kıza “saygın” biçimde tecavüz ettiği için, mahkemede “saygın” biçimde durduğu için, mahkeme tecavüzcüye “saygın tutum” indirimi yapıyor.

İşlediği suçun 43,5 yıl olan cezası, bütün bu “saygın tutum”ların karşılığında 11 yıla indiriliyor.

Dahası, mahkeme bu indirimleri yaparken, bir unsuru daha dikkate alıyor. Tecavüze uğrayan kızın “ruh sağlığının bozulmadığı”na karar veriyor!

14 yaşındaki bir çocuk tecavüze uğruyor, ama ruh sağlığı bozulmuyor! 14 yaşındaki bir çocuk, hamile kalarak çocuk doğuruyor, ama ruh sağlığı bozulmuyor! Bu çocuğun ruh sağlığının bozulması için daha ne yaşaması gerekiyor? Mahkeme bu konuda bir görüş beyan etmiyor!

Bir “saygın tutum” da Deniz Değer davasında ortaya çıkıyor. Yalnız yaşayan genç bir kadın Deniz Değer. Cihangir’de tek başına bir evde oturuyor. Bir gece, eve pencereden giren bir tineri hırsız, önce Deniz’e saldırıyor, ellerini telefonun kabloluyla bağlayarak işkence yapıyor, tecavüz ediyor, vahşi biçimde dövüyor, can çekişirken bırakıp, evi soyarak kaçıyor.

Tecavüzcü katilin üzerindeki devlet koruması, en başından itibaren kendisini gösteriyor. Olayı basına bir hırsızlık-cinayet olarak veriyorlar; böylece tepkinin artmasını önlemeye çalışıyorlar. Davanın seyri de, tecavüzcünün korunması yönünde değiştiriliyor. Tecavüzcü katil, gözaltına alındığı andan itibaren, her aşamada verdiği ifadede, olayı olduğu gibi anlatıyor. Yani eve pencereden hırsızlık için girdiğini, Deniz Değer’le karşılaştıktan sonra ona işkence ve tecavüz ettiğini, cançekişirken bırakıp gittiğini, her aşamada tekrar tekrar söylüyor.

Ama hapishanede geçen birkaç ayın sonunda, ifadesini değiştiriyor. Deniz’in sevgilisi olduğunu, onu “erkekliğine hakaret ettiği için” öldürdüğünü anlatıyor mahkemede. Hem de son derece ayrıntılı bir hikaye eşliğinde.

Geçen süre içinde, ihtiyacı olan eğitimi almış

durumda! “Erkekliğime hakaret” dediği anda cezanın azalacağını anlatmış birileri... Belki hapishanedeki kendisi gibi tecavüzcü arkadaşları, belki gardiyanlar, belki avukatları... Hukuk sistemi öğretmişler bu katile! Tanımadığı bir kadını öldürünce ağır ceza alacağını, sevdiği bir kadını öldürdüğünde ise affedileceğini öğrenmiş. Kendisinin “erkekliği”nin, kadının canından daha değerli olduğunu anlamış. Devletin tecavüzcüyü koruduğunu, hakim “takdir” yetkisinin tecavüzü “takdir” etmek anlamına geldiğini görmüş.

Erkek arkadaşını öldüren bir katil, cinayetten ceza alıyor bu ülkede, kadın arkadaşını öldüren bir katil ise, beraat ettiriliyor. Dayak yiyen ya da tecavüze uğrayan bir kadın, kendisine bu saldırıyı gerçekleştiren erkeği öldürdüğü zaman ağır ceza alıyor, ama erkek tecavüz ettiği ya da dövdüğü kadını öldürdüğünde, hapse bile girmiyor çoğu zaman.

Kadın katillerinin ödüllendirildiği bir hukuk sistemi bu! Yeter ki, kadın katili “erkekliğime hakaret etti” diye ifade versin; anında geliyor ceza indirimi. Ya da başka bir bahaneler... Mesela telefonda çok konuştuğu için öldürülen kadınlar var bu ülkede. Kısa etek giydiği ya da yemeği yaktığı için... Mesela Deniz Değer, Cihangir’de tek başına yaşadığı için zaten hak etmişti(!) öldürülmeyi... Tecavüz edilen kadın, dar kot giyiyorsa eğer, belki de “rıza”sı vardır bu tecavüzde! 13 yaşındaki Mardinli N.Ç., 26 kişinin tecavüzüne kendi “rıza”sıyla uğramıştı! Siirt’te, bir paket çubuk kraker karşılığında 100’den fazla kişinin tecavüzüne uğrayan 13 ve 14 yaşlarındaki kız çocukları da öyle!

Ve mahkemeler... Karşısındaki kravatlı, takım elbiseli adamın, bir kız çocuğuna tecavüz edemeyecek, tecavüz etse bile o çocuğun “ruh sağlığını” bozmadan gerçekleştirecek kadar “saygın” olduğuna karar verip, indirimi basıyorlar büyük bir hızla ve seve seve...

Oysa hukuken “saygın tutum” indirimi diye bir şey yok! Çünkü genel olarak mahkemeye saygılı davranılması gerekiyor. Saygılı davranmayanlar için zaten ceza arttırımı yapılıyor, hatta yeni davalar açılıyor. Yani kadın cinayetleri söz konusu olduğunda, kendi yasalarına bile çiğneyerek “saygın tutum”

diye uyduruk, hukuk-dışı bir tanımlama ile indirimle gidebiliyorlar!

Özgecan’ı unutmayalım!

Her geçen gün tecavüzler ve kadın cinayetleri artıyor. Ancak aldıkları cezalar, giderek daha fazla azalıyor. Mücadele geriye düştükçe, toplumsal muhalefet azaldıkça, kadın cinayetleri ve tecavüzleri, daha yaygın ve meşru bir hale getiriliyor.

Bunu durdurmanın tek yolu, mücadeleden geçiyor.

İki yönlü bir mücadele olmalı bu.

Bir yanı, kadın cinayetlerine karşı yükseltilecek tepkidir. Tıpkı Özgecan’ın katledilmesinde olduğu gibi, cinayet karşısında kitleler sokaklara döküldüğünde, katili hemen bulmak zorunda kalıyorlar. Üstelik kadın cinayetlerindeki standart “haksız tahrik” ve “saygın tutum” indirimlerini de uygulayamıyorlar.

Bu mücadelenin yükselmesi, yasaların değişmesinden uygulamadaki çarpıklıkların giderilmesine kadar pek çok kazanım getirecektir. Televizyon ekranlarından, kadına dönük her türden saldırganlığın “dizi” ya da “reklam” adı altında ve bombardıman halinde yağmasının engellenmesi, bu kazanımların bir parçası olmalıdır.

Diğer yanda ise, genel olarak toplumsal mücadelenin, kitle hareketinin yükselmesi büyük önem taşıyor. Bugün yaşadığımız en önemli sorun, toplumsal mücadelenin düzeyidir. Kürt hareketi önemli bir yükseliş yaşamaktadır, ancak diğer alanlarda toplumsal mücadele genel olarak zayıf, daha da önemlisi, devrimci önderlikten yoksundur.

Hak gasplarına karşı ya da özgürlükler için verilen mücadele, kadın sorununun çözümünde önemli bir mesafe katedilmesini sağlar. Kadın ve erkek emekçilerin, burjuvazinin saldırılarına karşı birlikte direnmesi, toplumsal şekillenışı değiştirir. Erkek emekçi, birlikte mücadele ettiği kadın emekçiye saygı duymayı, onu dikkate almayı öğrenir. Eşitlik belki tam anlamıyla kurulamaz, ancak kazanımlar gözardı edilmeyecek düzeye çıkar.

Kürt hareketinin, genel olarak kadın sorununda aldığı mesafe, ‘90’lı yıllarda yükselen kadın gerilla mücadelesi ile, son birkaç yılda Rojava ile birlikte tırmanan özgürlük mücadelesi ile doğrudan bağlantılıdır. Bu süreçte Kürt kadınlarının edindiği haklar, kendilerine bahşedilen değil, devlete karşı ölümüne savaş içinde edinilen haklardır.

Sınıf mücadelesi, bu hakları çok daha güçlü biçimde kazanmayı sağlar. Burjuvaziye karşı sınıfsal mücadele, kadın emekçi ile erkek emekçinin daha doğru, daha sağlıklı, daha eşit ilişkiler kurmasının zeminini yaratır.

Kadın cinayetleri insanlık suçudur! Bu suçu işleyenler en ağır biçimde cezalandırılmalıdır! “İyi hal”, “saygın tutum” vb. isimler altındaki indirimler asla uygulanmamalıdır! Diğer taraftan toplumsal mücadelenin yükseltilmesi sürecinde, kadın-erkek ilişkilerinin daha doğru bir zemine oturması sağlanmalıdır.

İki büyük kadın şairi yitirdik

GÜLTEN AKIN

Türk edebiyatının önemli şairlerinden Gültén Akın, 4 Kasım 2015 tarihinde yaşamını yitirdi. 1950'lerden bu yana şiir yazan Gültén Akın Can-koçak, 70'lerden itibaren toplumsal sorunları konu alan şiirler yazmaya başladı. Ayrıca kısa oyunlar da yazdı. Buralarda kendisinin de söylediği gibi; *"ezilenleri, çocukları, kadınları, ekmek parası için göçmek zorunda kalıp yolda telef olanları"* anlattı.

Şiirleri bir çok dile çevrildi Gültén Akın'ın. Ve kırktan fazla şiiri de bestelendi. Bunlardan biri Erdal Eren için yazdığı "Büyü" şiiridir. Grup Yorum tarafından seslendirilen bu şiirinde 17 yaşında asılan Erdal'a atfen *"Büyüyüp de 17'ine geldiğinde baban sana idamlar alacak"* demişti. İlerleyen yaşına rağmen sürekli üretti. Geçtiğimiz aylarda "Beni Sorarsan" adlı bir şiir kitabı daha yayınlandı.

Şiirlerinin kaynağını halktan almaya çaba gösterdi. *"Halkta var olan öz ve biçimi diyalektik olarak yükseltmek, şiiri yükseltirken halkın yaşamının ve yaşam biçimlerinin yükselmesine yardımcı olmak"* diye açıkladı bu çabasını. Ve kitapları birçok ödüle layık görüldü.

Gültén Akın sadece yazdıklarıyla da yetinmedi. İnsan Hakları Derneği, Halkevleri, Dil Derneği gibi örgütlerde kurucu ve yönetici olarak görev aldı. Başta şiirleri olmak üzere tüm ürettikleriyle yaşamaya devam edecek...

*"Küçük küçücük bir kızken / Unutacak mısın yüreğim
Bir kurdele bir pabuç yüzünden / Unutacak mısın yüreğim
Şimdi de onulmaz korkundur / Evde ekmeğin tükenmesi
Un biter, ekmek biter, gelsin ödünçler / Unutacak mısın yüreğim
Başın dönerdi sabahları / Her atılan bomba bir parça / Yiyecek alır giderdi
İkinci Dünya Savaşı sırtından geçti / Unutacak mısın yüreğim
Bir çokları kahraman oldular / Büyük oldu adları
Kara binitleri sırtında geçti / Unutacak mısın yüreğim
Şimdi çocukları doyurup giydirdi / Parklara, çarşıya götürdüğünde
Kendini, kendi çocuğunu / Unutacak mısın yüreğim
Dünya uçurtmayla balonken / Kırmızı ve mavi tayfın bütün renkleri
Sana zehir zindan edenleri / Bağışlayacak mısın yüreğim"*

SENNUR SEZER

Türkiye'nin önemli kadın şairlerinden Sennur Sezer 7 Ekim 2015 tarihinde aramızdan ayrıldı. Sezer'in edebiyat ve edebiyat tarihi alanında da eserleri bulunuyordu. Ayrıca Yeşilçam'a çok sayıda senaryo yazdığı biliniyor. Ölümünün ardından en çok, Türkan Şoray'ın başrolünü oynadığı "Buruk Acı" ile anıldı. Bu filmin senaryosunun yanı sıra, şarkı sözünü de yazdığı konuşuldu.

Sennur Sezer, sadece şair ve yazarlığı ile değil, mücadelesiyle de öne çıkan aydınlardan biriydi. İstanbul Kız Lisesi'nin ikinci sınıfından ayrıldıktan sonra Taşkızak Tersanesi'nde çalışmaya başladı ve o yıllardan itibaren sınıf mücadelesinin bir neferi oldu. Ölümüne dek Evrensel Kültür dergisi başta olmak üzere çeşitli gazete ve dergilerde yazıları yayınlandı. Ayrıca çok sayıda kitabı yayınlandı. Ve bir çok ödül kazandı. Bunlardan biri de PEN şiir ödülüydü. Ödülü alırken yaptığı konuşmada şunları söylemişti:

*"Şiir, çağının seslerinin yankısını taşır: Kahkahalar, çığlıklar, ısıklıklar...
Aşk şarkılarına marşlar karışır, ağıtlara çocuk sesleri...
Şairler söz ustasıdır. Anadildir ustalığın nedeni. Vay şairlere anadilini yasaklayanlara! Her dilde aşağılanmalı insanın düş gördüğü dilde yazmasını, şarkı söylemesini engelleyenler. Onlar için sövgüler bile armağan sayılmalı. Adları silinmeli tarihten..."*

Çağının seslerinin yankısı duyulur şiirde. Şiirinde güzel seslerin yer almasını isteyen şairin işi zordur. Çünkü açlığı, savaşları durdurmak için uğraşmak zorundadır. O şairlerin seslerini duyarız, çocuk seslerine kulak verdiğimizde."

Aziz Güler'in cenazesi verilmiyor!

Aziz Güler, 23 Eylül 2015 tarihinde Rojava'da IŞİD çeteleriyle savaşırken hayatını kaybetti. O günden bu yana cenazesi ailesine verilmiyor. Aile, önce Anayasa Mahkemesi'ne başvuru yaptı. Ancak redde-

dildi. Bunun üzerine Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) başvurdular.

Aziz Güler'in babası, oğlunun öldüğü günden bu yana Kobanê'de, Aziz'in cenazesi başında bekliyor. Aziz'in bulunduğu yerde elektriğin olmadığını, jeneratörlerle günün belirli saatlerinde elektrik verildiğini belirten baba, Aziz'in artık çürümeye başladığını söylüyor.

Aziz Güler'in cenazesinin verilmesi için birçok yerde eylemler yapıldı. Fakat hala cenazesi getirilebilmiş değil. Devletin Kürt düşmanlığı, ölümlere dahi saygısızlık biçiminde sürüyor. Aziz şahsında devrim şehitleri ve aileleri cezalandırılmak isteniyor. Buna karşın başta ailesi olmak üzere duyarlı kesimlerin mücadelesi sürüyor. Aziz'i getirene dek de sürecek...

Ailesi tarafından yapılan açıklama, tüm insanlığa yapılan bir çağrıdır:

Oğlumuz, kardeşimiz Aziz Güler'i 21 Eylül tarihinde Rojava'da kaybettik, naaşı şuan orada. Cenazesini devlet hükümet yetkilileri bize vermiyor. Aziz, bu toprakların çocuğu, bu topraklarda doğdu, büyüdü, okudu, çalıştı, yoksul insanlar için mücadele etti. O'nun ruhu ve bedeni ancak doğup büyüdüğü topraklarda, çok sevdiği halkının ve arkadaşlarının yanında huzura kavuşacak.

Üç TİKKO gerillası katledildi

Devletin Kürdistan'da tırmandırdığı savaş, gerilla ve halktan pekçok kişinin katledilmesiyle sürüyor. 21 Ekim tarihinde

Dersim'in Ovacık ilçesinde Mercan kırsalında 3 TİKKO gerillası daha yaşamını yitirdi. Cengiz İçli, Hakan Çakır ve Özgüç Yalçın'ın cenazeleri kitlesel bir şekilde kaldırıldı.

Sanat Sokağı'nda bir araya gelen halk, Dersim Cemevi'ne yürüyüş düzenledi. Cemevi önünde şehitler için bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Ardından Partizan Temsilcisi bir konuşma yaptı. Yaşamını yitiren gerillalardan Cengiz İçli ve Hakan Çakır'ın bir saat süren çatışmada şehit düştüğünü, Özgüç Yalçın'ın ise yaralı ele geçirildiğini ve ağır işkenceler gördükten sonra katledildiğini aktardı. "Ovacık'ta katledilen halk savaşçıların haykırdıkları direniş ve özgürlük sloganlarını yükseltmemiz gerekiyor" dedi.

Devlet, kan ve DNA testini dayatarak cenazelerin alınması keyfi şekilde geciktirdi. Cengiz İçli'nin cenazesi, 27 Ekim'de Mersin'e uğurlandı. Bir gün sonra Özgüç Yalçın'ın cenazesi Dersim'in Hozat ilçesinde, Hakan Çakır'ın cenazesi ise Dersim merkezde toprağa verildi.

21 Kasım 1831- Lyon ayaklanması

21 Kasım 1831- Lyon Ayaklanması
1831 yılının Lyon'u, Fransa'da 160 bin nüfuslu bir kenttir. Yarısi tekstil işçisidir. Dünyanın dört bir yanında burjuvalar sırtlarında Lyon ipeğiyle dolarken; bu ipeğin üreticileri, ağır vergilerden dolayı şehrin dışında, çıplak ayakları, açlıktan büzülmüş mideleri ve kolera ile boğuşmaktan yorgun düşmüş vücutları ile yaşamaya çalışırlardı. Makineli üretime geçilmesiyle birlikte hızla işsiz kalmaya ve yoksullaşmaya başladılar. Ve 1831 Kasımı'nda ücretlerin arttırılması, belle-rini büken vergilerin kaldırılması talebiyle ağaya kalktılar. Tek sloganları vardı: ÇALIŞARAK YAŞAMAK YA DA SAVAŞARAK ÖLMEK!

Ayaklanma, kanlı bir biçimde bastırıldı. Lyon barikatlarında işçiler inanılmaz bir cesaretle savaştılar. Belediye binasını ele geçirdiler, geçici bir hükümet kurmayı denediler. Fakat başarılı olamadılar. 24 Kasım'da 30 bin kişilik bir orduyla şehre giren askerler, korkunç bir katliama giriştiler. Lyon işçisi kahramanca direndi, bu direnişte 535 şehit verdi, binlerce de yaralı... Proletaryanın bağımsız bir sınıf olarak tarih sahnesine çıkışıdır 1831 Lyon ayaklanması.

☆ **1 Kasım 1954- Fransız sömürgeciliğine karşı Cezayir kurtuluş savaşı başladı.**

☆ **4 Kasım 1919- Almanya'da ayaklanma**
Birçok kentte işçi ve asker konseyleri kuruldu. Geniş kitleler üzerinde Spartakistler'den daha fazla etkiye sahip olan SPD'nin "parlamentar demokrasi"den yana ve sosyalist devrime karşı olması nedeniyle, iki ay süren devrim yenilgiyle sonuçlandı. Spartakistler'in önderleri Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg, devrimin yenilgiye uğramasından iki ay sonra 15 Ocak 1919'da katledildiler.

☆ **16 Kasım 1973- Yunanistan'da Politeknik direnişi**

1967 yılında Yunanistan'da ABD desteğiyle gerçekleşen Albaylar Cuntası'na karşı üniversite öğrencilerinin örgütlediği protesto gösterileri, Politeknik Üniversitesi'nin işgal edilmesiyle doruğa ulaştı. EEEF(Yunanistan Üniversiteli Öğrenciler Birliği) önderliğinde gerçekleşen protesto gösterilerinde, öğrenciler Atinalı emekçileri cuntaya karşı direnişe destek

vermeye çağırdı. 15 ve 16 Kasım'da polisin yönelttiği saldırıları geri püskürten öğrenciler, 17 Kasım'da tank ateşine maruz kaldı. 36 öğrenci katledildi. Politeknik Direnişi, faşist cuntanın yıkılması yönünde düzenlenen gösterilerin başlangıcı niteliğindedir.

☆ **16 Kasım 2000- Ahmet Kaya, Paris'te sürgünde öldü.**

☆ **18 Kasım 1986- NETAŞ grevi**
12 Eylül sonrasında faşist baskılara rağmen yeniden direnişe başlayan işçi sınıfının ilk grevi gerçekleşti.

☆ **18 Kasım 1937- Dersim katliamının ardından Seyit Rıza'nın asıldı.**

☆ **19 Kasım 1942- Stalingrad karşı taarruzu başladı**

Stalingrad, Sovyet ülkesini işgal eden Nazi ordularının karşısında, Moskova'dan

önceki son duraktı. Bu yüzden halk ve Kızılordu, ölümüne bir savaşa savundu

bu son mevziyi. 140 gün boyunca bütün bir halk direndi Stalingrad'da ve Alman ordularının 4 yıl süren ilerleyişini durduran ilk durak oldu.

Sonrasında, Kızılordu'nun Berlin'e kadar süren ve faşizmi kendi ininde yokeden görkemli ilerleyişi başladı.

☆ **20 Kasım 1910- Meksika Devrimi başladı**

Demokratik bir içeriğe sahip devrimde Francesco Pancho Villa, kuzeydeki

ayaklanmaya, Emiliano Zapata ise güneydeki ayaklanmaya önderlik ettiler.

☆ **25 Kasım- Kadına yönelik şiddete karşı mücadele günü**

☆ **29 Kasım 1944- Arnavutluk Devrimi başarıya ulaştı.**

Enver Hoca'nın önderliğindeki Arnavutluk Emek Partisi, II. Emperyalist savaş sırasında faşist işgal altındaki ülkede anti faşist mücadeleyi yükseltti ve demokratik devrimi gerçekleştirdi ve Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki sosyalist kampa katıldı.

☆ **9 Aralık 1987- Filistin İntifadası başladı.**

☆ **10 Aralık- Dünya insan hakları günü**

☆ **13 Aralık 1980- Erdal Eren 17 yaşında idam edildi**

☆ **19 Aralık 2000- Cezaevleri katliamı**

Siyasi tutsakların kazanımlarını yoketmeyi hedefleyen F tipi saldırısı, bütün hapishanelere yönelik vahşi bir katliamla gerçekleştirildi. Katliamda 28 tutsak şehit düştü.

☆ **19-24 Aralık 1978- Maraş katliamı**

Devlet tarafınan planlanan ve sivil faşistler tarafından gerçekleştirilen katliamda, kapılarına işaret konulan demokrat-Alevi evlerine saldırıldı. Resmi rakamlara göre 111, gerçekte ise 500'den fazla insan katledildi.

☆ **28 Aralık 2011- Roboski katliamı**

Kaçığa giden, çoğu çocuk yaştaki Kürt köylülerin üzerine yapılan bombardımanla 35 kişi katledildi.

Kasım-Aralık ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

İsmail Gökhan Edge- 24 Kasım 1976

Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yetiştirdiği genç devrimci, Diyarbakır zindanlarında işkenceyle katledildi.

Ali Algül- 21 Kasım 1979

İMT'de yer alan ve TİKB'nin ilk üyelerinden olan Ali Algül, Halkın Kurtuluşu (HK) tarafından katledildi.

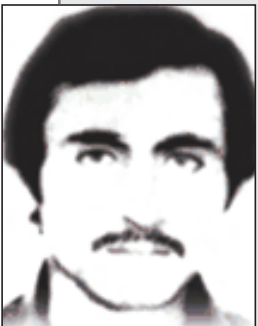
Hamit Tekin- 9 Aralık 1979

Sınıf mücadelesine '60'ların ortasından itibaren yeralan Hamit Tekin, DİSK'in kurulması ve 15-16 Haziran büyük işçi direnişlerine kadar birçok eyleme katıldı. DSB'nin (Devrimci Sendikal Birlik) kurucularındandı. HK tarafından katledildi.

Metin Aydın- 11 Aralık 1980

Adana'da polisle girdiği çatışmada şehit düşen Metin Aydın, Sezai Ekinci'nin yeğenydi. 12 Eylül'ün hemen ardından şehit düşen Osman Yaşar Yoldaşcan'ın ölümünden sonra, "Adana'nın Osman'ı ben olacağım" diyerek ileri fırladı. Adana İl Komitesi üyesi iken, Yoldaşcan'dan bir ay kadar sonra, onun gibi çatışarak şehit düştü.

İsmail Cüneyt- 21 Aralık 1983

Komünist önder İsmail Cüneyt, 21 Aralık 1983 tarihinde İstanbul-Gayrettepe’de işkencede katledildi. 12 Eylül sonrası “gözaltında kayıp”larındandı.

O, Balıkesir’in Sındırgı ilçesinde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Lise yıllarında devrimci düşüncelerden etkilendi ve mücadeleye atıldı. ’73 yılında Hacettepe Üniversitesi’ne girdi. Üniversitede gelişen anti-faşist mücadelede, ön saflarda yer aldı. Sezai Ekinci ile Hacettepe’deki anti-faşist mücadele içinde tanıştılar. Bu yıllardaki beraberlikleri, ölünceye dek devrim ve sosyalizm mücadelesi içinde hep sürdü. ’75 yılında profesyonel devrimciliğe atıldı ve İstanbul’a geldi. İşçi sınıfını örgütleme çalışmasına burada başladı.

’70’li yıllarda genel devrimci kadroların teoriye karşı ilgisizliği ağır basarken, o, yüksek bir sorumluluk bilinciyle kendini teorik olarak da geliştirdi. O yıllarda ÇKP’nin (Çin Komünist Partisi) başını çektiği uluslararası sağ oportünist çizgi, hatta sınıf işbirliğini vaaz eden ÜDT (Üç Dünya Teorisi) baskın durumdaydı. İsmail Cüneyt, sağ oportünizme ve ÜDT’ye karşı mücadeleyi yükseltenlerin başını çekti.

Komünist bir örgütü oluşturma bütünü zorluklarının yaşandığı ’77-79 yılları arasında İsmail, Adana il komitesinde görev aldı. Adana’daki adı Yılmaz’dı. Orada yılmaz bir kararlılıkla, sabırla yürütmüştü faaliyetleri. Gelecekte örgütü ileriye taşıyacak kadroları özenle yetiştirdi. Genç, dinamik ve disiplinli, yeraltı kurallarına sıkıca sarılan çekirdek kadrolardan oluşan bir örgüt yarattı.

19 Şubat 1979’da İMT’ye (İleri Militanlar Toplantısı) bu sağlamlık ile gitti ve geriye çeken görüşlerle kararlılıkla savaştı. Bu toplantıda MK’ya seçildi. 24 yaşında MK’nın en genç üyesi olarak “siyasi büro”da görev aldı. Bir yıl sonra yapılan 1. Konferans Raporu’nu bizzat kendisi üstlendi.

Faşizme ve oportünizme karşı öylesine derin bir kin ve uzlaşmaz bir karakter taşıyordu ki, yoldaşları ona “Stalin” adını vermişlerdi.

12 Eylül’ün karanlık günlerinde, kan ve kurşun kokan sokaklarında, ateş hattında bir mücadelenin en önündeydi İsmail. Her anı yeni bir tuzak, yeni bir kadro kaybıydı. Fakat durmak yoktu, boşlukları doldurmak gerekiyordu. Bir çok örgüt ve partinin dağıldığı, devrimci safların terk edildiği o günlerde, İsmail Cüneyt şaşılmalı bir güç ve enerjiyle çalıştı.

O, “boşlukları doldurma”nın, “görev adamı” olmanın eşsiz bir örneği idi. Büyük bir cesaret ve dayanıklılığın simgesiydi. Çünkü o, “Stalin Mehmet”ti!

Bu ad, sınıfın uzlaşmaz tavrının adıdır. İşkenceci cellatlar, bu adı ve tavrı iyi biliyorlardı, ancak onun gerçek adını bir türlü öğrenemediler. Ta ki yoldaşları ölümünden sonra bir bildiriyle açıklayana dek...

Onu “Stalin Memed” olarak aramaya başladıklarında, “eğer bir gün sağ ele geçerse” diyordu, “mahkemede Stalin’in büyüklüğü karşısında saygıyla eğildiğimi, ama bu ‘yakıştırmayı’ tasvip etmediğimi söyleyeceğim”.

Söyleyemedi. Adından öylesine korktular ki, göstermelik mahkemelere bile gerek görmediler.

İsmail Cüneyt’e Stalin adı çok yakıştırdı. Her alanda sınıfın uzlaşmazlığı onda cisimleşmişti.

İsmail Cüneyt (Stalin Mehmet) Ölümsüzdür!

Gür bıyıklı küçücük bedeniyle düşmanlarının karşısında devleşirdi. Faşistlere ve oportünistlere karşı olduğu kadar, yoldaşlarının hatalarına karşı da uzlaşmazdı. Örgütte demir bir disiplin yaratırdı.

En önemli özelliği çok yönlü olmasıydı. Yaşamının odağında devrim ve sosyalizm mücadelesi ve onu ete-kemiğe büründürerek önderlik edecek olan örgütü olunca, hiçbir zorluktan ve sorumluluktan kaçmayan güçlü bir karakter çıkmıştı ortaya. Proleter önzeleri güçlü, insan sarrafı olmuş iyi bir örgütçü, teorisyen, tekniği en iyi şekilde öğrenen ve kullanan, gözüpek ve atılgan bir önderdi.

İsmail Cüneyt, 21 Aralık’ta İstanbul’da işkenceci katillerin eline geçti. Adil Özbek haini (’89 yılında Osman Yaşar Yoldaşcan müfrezesi tarafından cezalandırıldı) teşhis etti ve aynı gün Gayrettepe 1. Şube bodrumunda kurşuna dizildi.

İşkenceci katiller, onu en son Sefaköy direnişinden bilirlerdi. 24 Mart 1983 günü, İsmail Cüneyt, Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel, Sefaköy’de kuşatıldıkları bir evde, biri komiser üç polisi

öldürmüşlerdi. Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel’in şehit düştüğü eylemde, İsmail Cüneyt kurtulmayı başarmıştı. İşkenceci katiller, o günün intikamını almak için İsmail Cüneyt’i buldukları anda katlettiler.

İsmail Cüneyt, görev adamı olmanın boşlukları doldurmanın adı oldu hep. Pekçok özellikten oluşan bir bütündür onun yaşamı. Bugünün genç kadroları, yüzünü İsmail’e döndüklerinde ondan büyük bir güç alacaklardır.

GRANİT

Taş haline gelmiş damalarım

Atomlarım bir kaya içine sıkıştırılmış

Kır ve kabayım

Sıcaktım bir çağda.

Donmuşum şimdi

Sertleşmişim

Hiçbir güneş eritemez beni

Hiçbir soğuk çatlatamaz

Delemeler zırhımı öyle kolay kolay

Kaldıraçlar oynatamaz beni yerimden

Kayayım ben

GRANİT

Ama istekliyim tüm koşullara

Yeşermek dilerim ormanlar gibi

Kuzey ışıkları gibi yanmak alev alev

Ya da ateşten yıldızlarla ışıdamak göklerde

Devinmek

Zaman ve sonsuzluk arasında

Kayayım ben

GRANİT

Elmer Diktonius

Ekim şehitleri anıldı

Ekim şehitleri bu yıl da çeşitli faaliyetlerle anıldı. Birçok bölgede afişler, sticerler yapıldı. Yoldaşları tarafından mezar anmaları gerçekleştirildi.

Ayrıca seçimlere karşı “Sandığa değil Sokağa, Özgürlük ve demokrasi için TEK YOL DEVRİM” yazılı afişler; Ankara Katliamı’nı protesto etmek için “Savaşa ve faşizme karşı AYAGA KALK” “Asla Unutmayacağız! Asla Affetmeyeceğiz”, “Faşizmi döktüğü kandan boğacağız” yazılı afişler; merkezi yerlerde ve semtlerde duvarlara yapıştırıldı.

Suriye'ye Rusya'dan hayat aşısı

Son birkaç hafta içinde, Suriye'deki dengeleri altüst eden önemli gelişmeler yaşandı. **30 Eylül günü, Rusya Suriye'deki savaşa doğrudan dahil oldu** ve Esad muhaliflerini bombalamaya başladı. Ardından **Esad, 20 Ekim'de Rusya'ya bir ziyaret gerçekleştirdi** ve Rusya ile birlikte dünyaya verdiği mesajda, Suriye'nin geleceğinin kendisi olmadan kurulmayacağını gösterdi.

Aynı tarihte, **Moskova'da PYD'nin de katıldığı bir toplantı düzenlendi**. Bu toplantıya PYD temsilcilerinin yanısıra DTK eşbaşkanı Selma Irmak ile Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi eşbaşkanı Fırat Anlı ve DHP Dış İlişkiler Sorumlusu Nazmi Gür'ün de katılması önemliydi.

Ardından, Rusya'nın çağrısıyla Rusya, ABD, Suudi Arabistan ve Türkiye'nin dışişleri bakanları 23 Ekim günü Viyana'da dörtlül zirve gerçekleştirdiler. Bu zirveden sonra Viyana katılımcılarının sayısı 14 ülkeye çıkarıldı ve **30 Ekim'de Viyana'da toplanan devletler, Suriye'nin geleceğini tartıştılar**.

Esad'ın yeniden siyaset sahnesinde görünmesi ve güç kazanması, sadece **Rusya'nın desteğiyle gerçekleşen birşey değildi**. BRİCS ülkeleri (Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika) Esad yönetimine artık daha fazla destek veriyor, daha açıktan tutum ifade ediyorlar.

ABD ise, sadece Suriye'de değil, Ortadoğu genelinde kendi politikalarına ağır bir darbe anlamına gelen bu tabloyu değiştirmek için yeni manevralar geliştirme peşindedir.

Rusya Suriye'de ve Ortadoğu'da güç kazanıyor

Rusya'nın 30 Eylül günü Suriye'de başlattığı bombardıman, adeta Esad'ın yeniden hayata dönüşünün habercisiydi. Öylesine hızlı ve etkili bir bombardıman ki bu, **yaklaşık bir aylık süre içinde, IŞİD mevzilerine, ABD'nin bir yılda yaptığından daha fazla zaiyat verildi**. Ve bu saldırılar kesintisiz biçimde sürecek.

Görünen o ki, Rusya öncelikle Suriye'nin orta ve kuzeybatı bölgelerini IŞİD ve her türden muhalif islamcı

çeteden temizlemeyi, onları kuzeydoğu ve doğu bölgelerine sıkıştırmayı hedefliyor. Lazkiye, Hama, Halep ve İdlib gibi stratejik bölgelerin ve çevresinin IŞİD'den tamamen temizlenmesi, Rusya'nın sürdürdüğü savaşın ilk ayağı.

Ancak Rusya'nın Suriye'ye bu girişi, sadece Suriye'de askeri operasyonlar yapmakla sınırlı değil. Tersine, ulusla-

rasası kamuoyu nezdinde hem kendisine, hem de Esad yönetimine meşruiyet oluşturmak, öncelikli hedefleri arasında.

Zaten Rusya'nın Suriye'deki varlığı da bu meşruiyete dayanıyor. **Esad yönetimi, Suriye'yi halen BM'de temsil eden meşru yönetim olma niteliğini koruyor. Ve Rusya, meşru Suriye yönetimi tarafından askeri yardıma çağrılan tek ülke**. Bu yanı sıra, Suriye'de ABD başta olmak üzere diğer ülkelerin varlığı, gerçekte uluslararası yasalara aykırı.

Rusya ise, Esad yönetiminin varlığını daha da güçlendirmek istiyor. 20 Ekim'de Esad'ın Moskova'da görkemli bir törenle ağırlanması, dünyaya bir mesaj niteliğindedir. Ülkede çatışmalar başladığından bu yana Suriye'nin dışına çıkmayan, çıkarsa geri dönemeyeceğinden korkan **Esad, Moskova'da muzaffer bir devlet başkanı gibi ağırlandı** ve sonrasında ülkesine geri döndü.

Ardından, Rusya'nın çağrısıyla 23 Ekim günü Viyana'da bir toplantı düzenlendi. Suriye'nin geleceğinin tartışıldığı bu toplantıya, Esad yönetimi de, Rojava'nın temsilcileri de katılmadı. Emperyalistler sofrasında Suriye paylaşımıydı söz konusu olan. Bu yanı sıra Kürt hareketinden ağır eleştiri de aldı.

Fakat diğer taraftan, bu toplantı Rusya'nın Suriye'nin kaderini belirleme konusunda attığı önemli bir adımdı. Rusya, ABD, Türkiye ve Suudi Arabistan'ın katıldığı bu toplantıdan bir karar çıkmayacağı belliydi. **Rusya, Suriye'yi parçalamaya çalışan üç ülkenin karşısında tek başınaydı**.

Buna rağmen son derece önemli bir diplomatik zafer elde etti. Toplantının genişletilmesi, İran başta olmak üzere bölgede söz sahibi ülkelerin katılımı kararını aldırma başardı.

30 Ekim'de gerçekleşen ikinci Viyana toplantısında da, yine Suriye ve Rojava temsilcileri yoktu. Rusya ise ağırlığını koymuş durumdaydı. Toplantı sonrasında açıklanan Viyana Bildirisi'ne bakmak, Rusya ve Esad'ın kazanımlarını görmek açısından yeterlidir.

Viyana Bildirisi Rusya ve Esad'ı güçlendiriyor

En başta İran'ın Viyana'ya davet edilmesi, ABD'nin Suriye'de belirleyici olmaktan uzaklaştığının göstergesidir.

İkincisi, Esad için 6 aylık bir geçiş süreci öngören ABD planı, İran'ın müdahalesi ile bildiri metnine giremedi. Bu durum Amerikancı basın tarafından "Viyana toplantısı sonuçsuz kaldı" olarak duyuruldu. Gerçekte ise, ABD'nin politikasının reddedilmesi anlamına geliyordu.

Üçüncüsü, bildirinin 8. maddesi **"Suriye'nin geleceğine Suriye halkı verecektir" olarak yazıldı**. Bu ABD açısından en önemli kayıptı.

Dördüncüsü, geçen 5 yıl boyunca Suriye yönetimine karşı savaşan bütün grupların "muhalif" olarak tanımlanması değiştirildi. Bu örgütler için yeni bir kriter oluşturuldu: Buna göre, **"laik Suriye'ye bağlılık" ve "siyasi çözüme yakınlık" içinde olan gruplar "muhalif" olarak tanımlandı, diğerleri "mağlup edilmesi gereken teröristler" olarak tasnif edildi**.

Böylece Rusya, radikal islamcı bütün örgütler ile, Esad yönetimini yıkmak isteyen bütün örgütleri (Fetih Ordusu ya da İslami Cephe gibi ABD'nin doğrudan destek verdiği örgütler dahil) bir defada "terörist" kategorisine sokmuş ve bunu da ABD'ye kabullendirmiş oldu. Gerçekte bu tanımlamada, PYD dışında hiçbir örgüt "muhalif" statüsü kazanamıyor.

30 Eylül'den itibaren yaşanan tüm gelişmeler, Rusya'nın Suriye'ye yerleştiğini, Esad yönetiminin ise 2011'de savaşın başlamasından bu yana en önemli siyasal hamlesini gerçekleştirdiğini gösteriyor.

Diğer taraftan **Rusya, sadece Suriye değil, Irak ile de yeni ve ABD'yi tehdit eden ilişkiler kuruyor**.

"IŞİD'e karşı mücadele" amaçlı, Rusya, İran, Irak ve Suriye'nin katıldığı bir "operasyon odası" kurulması, son derece önemli bir gelişme.

ABD'nin 8 yıldır işgal altında tuttuğu Irak, askeri ve siyasi ilişkilerini Rusya ile kuruyor artık. Hatta "ABD'nin silah satışının geciktirildiği" gerekçesiyle Rusya'dan silah satın alıyor, IŞİD'e karşı savaşta "operasyon odası"ndan gelen istihbaratı kullanıyor. Irak uçakları, bu istihbarat ile IŞİD mevzilerini vurabiliyor. En son Beyci rafinerisinin

Irak tarafından ele geçirilmesi, Rusya ile kurulan bu ilişkinin ürünü.

ABD inisayitifi kaybediyor

2015 yılının ilk yarısı, ABD'nin Suriye'de adım adım ilerlemesi-ne tanık olmuştu. Mart ayından itibaren Türkiye-Suudi Arabistan ittifakıyla Fetih Ordusu kurulmuş, bu ordu Suriye topraklarında ilerlemeye başlamıştı. İdlib'in ele geçirilmesi, Halep'in kuşatılması gibi gelişmeler, Esad'ı iyice sıkıştırmıştı. Mayıs ayında ise PYD Tel Abyad'ı ele geçirdi ve Rojava'nın iki kantonunu birleştirdi.

İşler ABD açısından iyiye gidiyor görünürken, Rusya'nın müdahalesi dengeleri altüst etti. ABD'nin Suriye topraklarındaki varlığı bile tartışmalı bir halde geldi. Hem askeri olarak, hem de siyasi olarak Rusya'nın gücü arttıkça, ABD'nin işi daha da zorlaşıyor.

Bu koşullarda ABD, yeni manevralara ihtiyaç duyuyor. Ancak bu da kendi içinde handikapları taşıyor.

ABD'nin bugün Suriye savaşında en önemli dayanağı PYD. Tek başına PYD'yi destekliyor görünmemek için, PYD'nin önderlik ettiği "Suriye Demokratik Güçleri" adında bir örgüt kurdu ve buna bazı islamcı örgütleri de dahil etti. Elbette **"Suriye Demokratik Güçleri" (SDG) denilen şey, gerçekte PYD.** ABD bu örgüte oldukça önemli düzeyde silah yardımı yapıyor. SDG, 31 Ekim'de Haseke'yi IŞİD'den temizleme hareketına başladı ve ABD bu harekate 50 ton silah göndererek destek oldu. Bu, yeni ve önemli bir adımdı.

Keza ABD, 50 kişilik bir özel hareket birliğini, PYD'ye "dayanışma ve yardım" amacıyla Suriye'ye gönderme kararı aldı. Ve bundan sonra PYD'nin hareketleri, İncirlik'ten kalkan uçaklarla, daha etkin biçimde desteklenecek. Bu nedenle, İncirlik üssüne olağandışı bir silah sevkiyatı da başlamış durumda. Hatta Türkiye'de yeni askeri üsler açılması da gündemde.

Diğer taraftan, **Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar, ayrı ayrı ve değişik dozlarda Rusya'yı tehdit ettiler,** Suriye'de bir savaşa girmeye hazır olduklarını belirttiler. Bunun kolay bir olasılık olmadığını hepsi de biliyor. Fakat bunlar, ABD'nin savaşta yeniden inisiyatif kazanmak için denemeler yaptığı anlamına geliyor.

ABD açısından, çözülmesi zor bir sorun var. **PYD ile Türkiye'nin talepleri ve beklentileri birbirleriyle örtüşmüyor, tersine çatışıyor.** Üstelik PYD, ABD'nin "paralı askeri" değil. ABD ile askeri işbirliğini sürdürmekle beraber, Rusya ile de görüşmeler yapıyor, toplantılara katılıyor, Moskova'da büro açmaya hazırlanıyor. Türkiye ise, PYD'nin Suriye'deki ilerleyişini, kendisine dönük en büyük tehdit olarak ele alıyor.

Bu koşullarda, ABD'nin yaptığı her hamle, yeni bir handikapa dönüşüyor.

Türkiye kara hareketine giriyor mu?

Suriye savaşının başında, başaktörlerden olan Türkiye, artık giderek mevzi kaybediyor. **AKP'nin son yıllarda daha yüksek sesle talep ettiği "Suriye hava sahasında uçuşa yasak bölge" ve "IŞİD'den arındırılmış güvenli bölge" müdahaleleri, doğrudan Rusya tarafından gerçekleştirildi bile.** Rusya, Suriye'nin hava sahasını da kontrol ediyor, IŞİD'i de sürüyor.

Şimdi AKP, kendisine yeni bir "kart" bulma çabasında. Mülteci sorunu tam da bu noktada AKP tarafından bir "kart"a çevrilmeye çalışılıyor. Merkel'in seçimlerden hemen önce gerçekleştirdiği ziyaret bu kartın belli bir etki kazandığını gösteriyor. Avrupa, kendisine akmakta olan 2 milyon Suriyeli ve milyonlarca Afganistanlı, Pakistanlı vb. göçmeni durdurmak için, Türkiye'den yardım istiyor. Bu koşullarda AKP ve Erdoğan, yeniden AB için yararlı hale geliverdi. Ve **AB, 3 milyar euro, Türk vatandaşlarına Schengen Bölgesi'nde vize muafiyeti, dondurulan üyelik müzakerelerinde bir-iki başlığın açılması gibi bedeller karşılığında, mülteci akınını durdurma görevini Türkiye'ye devretti.**

Şimdi AKP, bu "görev"i gerçekleştirmek için, "tampon bölge" talebini yeniden hatırlatmaya başladı. Mülteci kampı kurmak için Suriye topraklarına girmek, gelen Suriyelileri kendi topraklarında durdurmak ve bu alanda güvenliği TSK'nın yapmasını sağlamak amacıyla, emperyalistlere "tampon bölge" dayatmasını güçlendirdi.

Diğer taraftan, AKP hükümeti, **ABD'nin İncirlik'i kullanması için kapıları sonuna kadar açarken, PYD'nin güçlenmesini sınırlandırmak için de uğraşıyor.**

Tel Abyad'ın "özerk bölge" ilan etmesi ve Kobane kantonuna bağlanması, AKP açısından en önemli mevzi kayıplarından biriydi. Zira, Tel Abyad 2012'de Türkiye'nin desteğiyle cihatçıların, 2014'te ise IŞİD'in eline geçmişti. Ve Tel Abyad IŞİD'e sevkiyat gerçekleştirdiği önemli güzergahlardan birisiydi. YPG'nin Tel Abyad'ı ele geçirmesi AKP açısından zaten kötüydü, bir de özerklik ilanı ve Kobane'ye bağlanması, bardağı taşırdı. 24-25 Ekim günlerinde TSK Tel Abyad'a 5-6 atış gerçekleştirdi, ardından "PYD Fırat'ın batısına geçmesin" söylemi yeniden ısıtıldı.

Türkiye'nin Suriye'de bir kara hareketine girişmesi, yenileceği baştan bir savaşa girmesi

anlamına geliyor. Rusya'nın bu konudaki tehditleri, AKP'yi her zamankinden daha fazla sıkıştırıyor.

Ancak PYD'nin batıya doğru ilerlemesi ve Cerablus-Mare hattını ele geçirmesi, AKP açısından oldukça önemli bir tehdit. **Türkiye'nin Suriye sınırı tümüyle Kürt hareketi tarafından ele geçirildiğinde, birincisi, IŞİD'e silah ve cihatçı sevkiyatı duracak** ve AKP'nin Suriye'deki en önemli ayağı olan IŞİD gerçek bir güç kaybı yaşayacak. **İkincisi, IŞİD ile AKP arasında yürütülen petrol kaçakçılığı kesilecek** ve AKP'nin bundan elde

ettiği devasa gelir bitecek. **Hepsinden önemlisi, Türkiye'de yürütülen Kürt ulusal mücadelesi, Suriye'deki zaferleri ile güç kazanıyor ve Kürt halkının talepleri artıyor; AKP bu talepleri bastıramaz hale gelecek.**

Bu nedenle Suriye savaşı, AKP açısından da giderek daha büyük bir açmaza dönüşmektedir. ABD ile yaptığı anlaşmalar üzerinden PYD'nin ilerlemesini durdurmaya çalışmaktadır; ancak **ABD de, PYD'nin Rusya ile işbirliği geliştirmesi tehlikesini göze alamadığı koşullarla karşı karşıyadır.** AKP doğrudan Suriye'ye kara hareketi başlattığında, Rusya ile savaşmak durumunda kalacaktır.

Bugün sözlü tehditler en üstten savrulmakla birlikte, tercihlerin nasıl şekilleneceğini, savaşın seyri belirleyecektir.

Sonuç yerine

Esad bugün sadece Rusya'nın değil, Çin'in de artan desteğine sahiptir. **Bir Çin donanma gemisinin Süveyş Kanalı'ndan Akdeniz'e geçtiğine, güdümlü füze bataryalarının da bulunduğu bir Çin uçak gemisinin Suriye'nin Tartus limanı açıklarında görüldüğüne dair haberler peşpeşe geliyor.**

ABD bir taraftan silah yığınağı yapıyor, diğer taraftan PYD ile Türkiye'nin arasındaki çelişkilere rağmen, ikisini de savaşta ortağı haline getirmeye çalışıyor.

Rusya Moskova'da düzenlediği toplantıdan Suriye'de yapılan gizli görüşmelere kadar pek çok alanda PYD ile ittifak kurmak istediğini gösteriyor. Bu arada Irak ve İran'ı yanısıra Hizbullah'ı da devreye katarak, hem Suriye'de sonuçsalıcı bir mücadele vermeye, hem de savaşı Irak'a da taşımaya uğraşıyor.

Suriye'de "kurtlar sofrası"nda pay kapma mücadelesi bu kadar keskinleşmişken, AKP "kara hareketi tartışmalarını yeniden açarak, Suriye savaşında kaybettiği prestijini geri kazanmaya uğraşıyor.

AKP'nin girişmek istediği savaş, bugüne kadar hem kitlelerin savaş karşıtı tepkilerinin büyüklüğü, hem de Suriye'deki emperyalist dengelerin yarattığı "bataklık" nedeniyle gerçekleşmedi. Şimdi ABD'nin son kozlarını oynamasıyla bu yönde yeni atraksiyonlara giriyor.

Bir kez daha savaşa ve faşizme karşı mücadeleyi yükseltmek, bu maceracı dış politikayı durdurmak gerekiyor.

Ankara 10 Ekim 2015

ASLA UNUTMAYACAĞIZ!
ASLA AFFETMEYECEĞİZ!

